Loveswept

Roman de dragoste

B. J. James

Vorbe de dragoste

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Fratele său geamăn a murit într-un accident de mașină. Ultimele lui vorbe au fost: "ai grijă de Kelly".

În cele din urmă a găsit-o pe cea care era gravidă cu fratele său, dar văzînd certificatul ei de căsătorie, își dă seama că el însuși era căsătorit cu ea.

Loveswept

Lei 800

B.J. James

ISBN 973-95056-3-3

Vorbe de dragoste

Prolog

Un Porsche sport strălucitor se grăbea spre adîncurile nopţii. Înghiţea milă după milă în viraje strînse, înclinîndu-se lansat cînd într-o parte, cînd într-alta. Viteza îl făcea să se simtă în largul său, o perfecţiune a tehnicii, asemănătoare unei săgeţi albastre străfulgerînd orizontul, în timp ce ultima rază a asfinţitului se stingea pe cer. Lumina farurilor aluneca pe şoseaua umezită de

ploaia trecătoare, pentru a sări apoi nebuneşte peste parapeţi şi peste pinii înalţi. Şoferul accelera din ce în ce mai puternic în curbele periculoase, care se înşirau una după alta. Repede, tot mai repede, înghiţind clipele, maşina ajunsese să fie o umbră în noaptea de catifea.

„Redu viteza, nebunule!" rosti printre dinţi şoferul unui Seville negru. Mergea în urma Porsche-ului, la o distanţă rezonabilă, nedezlipindu-şi privirea de luminile lui de poziţie, ce se micşorau rapid sub efectul goanei. Stăpînea la fel de bine virajele, dar era mai prudent şi rula constant, fără accelerări bruşte şi fără acte de bravură.

Dezastrul nu s-a produs din vina mărcii Porsche. Eroarea umană şi judecata greşită au avut mai multă greutate decît calităţile maşinii. Un viraj luat mult prea strîns, viteza neadecvată şi drumul alunecos au generat împreună catastrofa. „O, Dumnezeule! Nu!" Cu o groază de nedescris, şoferul maşinii din spate văzu cum Porsche-ul albastru ieşi din curbă şi zbură în imensitatea cerului fără stele. Lovi parapetul de piatră cu o forţă devastatoare şi se zdrobi apoi de roca masivă. Rămase acolo o fracţiune de

secundă, după care se rostogoli de cîteva ori. Ca un proiectil lent, reteză copaci şi tufişuri, mătură din cale măceşii şi rugurile de mure. Metalul scrîşni pe stîncile de granit cu un vuiet agonizant. Pentru cei ce l-ar fi auzit, zgomotul ar fi fost de nesuportat. O ultimă rostogolire şi masa informă de metal rămase nemişcată chiar deasupra unui pin înalt şi drept.

Se aşternu o tăcere stranie din care răzbătea doar clipocitul benzinei ce se scurgea din rezervorul spart, impregnînd aerul cu mirosul ei. Balta se mări treptat, în cercuri concentrice, apoi răbufni în fumul bătut de o pală de vînt. De-a lungul versantului se împrăştiară focuri. Scînteile produse de frecarea cu roca deveniră flăcări. Din maşină nu se auzea nici un sunet. Numai clipocitul continuu al benzinei, iar acum, pocnetul focului devastator întrerupeau tăcerea. Era doar o problemă de timp ca flăcările, din ce în ce mai mari, să întîlnească şuvoiul de benzină. Atunci nimic nu ar fi putut opri flăcările de la distrugerea a ceea ce fusese odată opera măiestriei şi a puterii.

Zgomotul tăios al unei portiere trîntite sparse insula de linişte. O siluetă masculină apăru la marginea parapetului. Un moment rămase

nemişcată de groază la vederea priveliştii.

– Ajută-mă, Doamne!

Apoi, fără să mai ezite o clipă, se lansă în jos, cu paşi săltaţi. Spinii îi agăţau hainele şi-i zgîriau pielea, pătrunzîndu-i în carne. După ce prinse viteză, pietrele începură să i se disloce sub picioare şi să se rostogolească împreună cu el. Dovedind o abilitate uluitoare ajunse jos fără să alunece ori să cadă. Cînd flăcările începură să cuprindă rugul de mure din preajma Porsche-ului, era deja lîngă maşină. Cursa nu era cîştigată încă, dar nici pierdută definitiv nu era.

Fără să ţină seama de durere, trecu prin foc şi trase de mînerul portierei.

Metalul încins îi ardea degetele. Mai trase de cîteva ori cu disperare, dar portiera care se strivise ca un burduf uriaş de acordeon nu se deschise. Căută în jur după un băţ, o piatră, orice, care să-i servească drept pîrghie. Nu găsi nimic. Pentru a cîştiga timp, îşi băgă mîinile în pantofii eleganţi şi stinse astfel o parte din flăcările care se apropiaseră mult de benzina scursă, aproape acoperind rezervorul.

Mulţumit că a reuşit să-i ţină piept soartei nimicitoare, îndepărtă cîteva dintre bucăţile de geam. Era greu să ajungă la corpul prăbuşit pe

ceea ce fusese cîndvă un scaun din piele albă, dar îşi încordă toate puterile. În timp ce se strecura încet prin spărtură, trăgînd cu grijă omul spre el, un ciob ascuţit de sticlă îl crestă adînc sub una dintre coaste.

Fără să ţină seama că avea mîinile arse şi pline de răni, îl luă în braţe pe bărbatul din maşină şi, cu o agerime surprinzătoare, se îndepărtă de foc. Îşi cără povara la o distanţă sigură unde o lăsă cu grijă pe pămînt.

Preocupat de examinarea omului aflat în pericol, nu observă că flăcările îşi atinseseră ţinta. O explozie neaşteptată şi puternică mătură locul unde era maşina şi transformă Porsche-ul albastru într-un infern. Flăcările se ridicau tot mai sus, într-un nor negru de fum şi- ntr-un val de funingine.

Cu mişcări delicate, îndreptă picioarele rănitului şi-i şterse sîngele de pe gura strivită. Apoi, încercă să urce povîrnişul, ca să cheme pe cineva în ajutor. A fost oprit însă, la primul pas, de o voce care-i îngheţă sîngele în vene.

– Jake! Era un glas stins, ceva mai mult decît o şoaptă, dar nu părea omenească. Jake! Jake! Unde eşti? Nu te văd!

Rănitul se lupta disperat şi plin de durere ca

să se ridice. Dintr-o săritură tînărul a şi ajuns lîngă accidentat.

– Sînt aici, i-a răspuns încet. Eşti rănit grav. Mă duc după ajutor.

– Nu! L-a prins cu o mînă însîngerată de pieptul cămăşii. Nu mă părăsi!

– Trebuie! N-am să lipsesc mult, îţi promit. I-a îndepărtat încet mîna şi s-a ridicat din nou.

– Te rog!... Nu! Nu mă lăsa în întuneric! Te rog! Vocea se stinse. Apoi, cu puterea pe care i-o dădea spaima, se înălţă din nou, într-o respiraţie gîfîită: Jake!

– Sînt aici.

– Frig... aşa de frig.

În clipa următoare, bărbatul se lăsă pe genunchi şi luă în braţe trupul slăbit. Încercă să însufleţească prin propria lui căldură flacăra de viaţă care abia mai pîlpîia. Un timp nu a simţit decît respiraţia grea a omului din braţele sale. Sufletul lui Jake era plin de milă şi de neputinţă.

– Jake?

– Şşşt...! Nu vorbi! Păstrează-ţi respiraţia!

– Nu-i nevoie. Mi-am revenit.

Un oftat adînc i se înăbuşi în piept, urmat de un geamăt de durere. Aşteptă să treacă, în timp ce corpul i se convulsionă de durere. Apoi înce-

pu să se relaxeze şi să-şi recapte respiraţia încă slăbită.

– Nu-i aşa de rău să mori, murmură slăbit. Îşi umezi buzele şi îşi încordă ultimele puteri. Dar... dar Kelly. De Lydia vei avea tu grijă, dar Kelly?... Oh, Doamne!

Trăsăturile i se schimonosiră de durere şi emoţie. Degetele însîngerate se agăţau surprinzător de puternic de cămaşa lui Jake. În privirea înceţoşată i se citeau eforturile de a rămîne conştient.

– Nu mai vorbi! spuse imediat Jake. Rezistă! Trebuie să fi văzut cineva focul. O să vină cineva. Ne va ajuta. Rezistă!

Braţele lui puternice strîngeau cu blîndeţe corpul lovit.

– Trebuie să vorbesc... să spun... trebuie...

Respiraţia sacadată îi fu întreruptă de un nou spasm, care îi încordă buzele însîngerate.

– Jake! Panica dădu mai multă forţă vocii sale stinse: Nu te văd. Unde eşti?

– Aici. Am fost aici tot timpul.

– Du-te la ea! Îi sînt atît de îndatorat. Găseşte-o! Spune-i, roag-o să mă ierte. Te rog, ajută-mă... pentru ultima oară! Ajut-o pe Kelly!

– Şşşt!... Jake îi netezi părul şaten deschis:

Am s-o găsesc.

– Promite-mi!

Cuvîntul acesta a fost ca o ultimă răsuflare. Mîna i-a căzut moale, lăsînd o dîră de sînge pe cămaşa albă. Capul i-a căzut pe piept, iar ochii i s-au închis pentru totdeauna...

Şuieratul unei sirene îndepărtate sparse liniştea. În cîteva clipe, pe drumul de deasupra se auziră voci şi sclipiră lumini. Jake era încă cu totul rupt de ceea ce se petrecea în jurul său. Faţa, luminată de flăcările maşinii arzînde, îi era chinuită de durere.

– Uitaţi-vă într-acolo! Deşi plouă, benzina tot mai arde! exclamă o voce tînără.

– Va trebui ceva apă, ca să-şi potolească setea uscăciunea asta de foc, a răspuns mai aproape o voce mai în vîrstă. Ploaia a făcut drumul alunecos!

– Haideţi, să coborîm!

Pe Jake l-au găsit în stare de şoc. Strîngea corpul neînsufleţit şi îşi şoptea neîntrerupt promisiunea.

– E-n regulă, domnule. Puteţi să-i daţi drumul. Acum avem noi grijă de el.

– Doamne, uitaţi-vă la mîinile lui!

– Domnule!

Jake nu răspunse. Nu recunoştea pe nimeni şi mintea lui refuza să creadă cele întîmplate.

– Uşurel!

Mîini atente îi desprinseră degetele arse.

– E-n regulă. Vom avea noi grijă de el.

Fără nici o opoziţie, Jake îngădui infirmierilor să-i ia fratele din braţe. În spate se auziră voci şoptite într-un limbaj de specialitate.

– Pentru acesta nu se mai poate face nimic.

– Nu. Mai bine să-l examinăm pe celălalt. Mîinile lui sînt un dezastru... Domnule, puteţi veni cu noi? Vă vom îngriji imediat.

Atent să nu-i atingă mîinile numai răni, doctorul îl ridică pe Jake în picioare. Pe drum, privirea fixă a lui Jake nu s-a ridicat de pe cearceaful care acoperea brancarda din faţa sa.

Capitolul 1

Cînd nota finală a ultimului cîntec din acea seară s-a stins, Kelly şi-a lăsat degetele obosite pe claviatură. A rămas tăcută, la fel ca rezonanţa care umpluse încăperea cu cîteva clipe înainte. Pierdută în marea de sunet, stătea nemişcată, prea obosită ca să-şi mai îndrepte spatele sau ca să-şi caute liniştea.

Cîntase neîncetat ore întegi, onorînd cererile,

ılzînd şi vorbind, zîmbind la glumele clienţilor. Nu era nimic neobişnuit pentru clienţi să se apropie de pian şi să stea o secundă lîngă femeia cu părul auriu care zîmbea tot timpul. Faţa ei calmă şi senină, în ciuda pistruilor, inspira încredere.

Clientul obişnuit, cel ce frecventează barul de luni sau chiar de ani de zile, şi-ar fi putut da seama că pianista Kelly O'Brian avea necazuri. Observînd-o cu atenţie, ar fi constatat schimbări vizibile în viaţa ei. Niciodată n-a fost auzită plîngîndu-se, nici cerînd ajutor cuiva. Seară de seară era aici, la pianul ei, cu un zîmbet prietenos pe buze, cu părul ondulat, strălucind în lumină.

Acum, Kelly nu zîmbea. Se uita la mîinile care-i tremurau. Deşi nu voia s-o facă, întoarse capul încet şi se uită la bărbatul care o privise nemişcat toată seara.

Era liniştită acum. Îşi dădea seama că era un străin, cineva aflat acolo doar în trecere. Mai devreme, crezuse, pentru o clipă, că e Scott. Cînd ochii lor s-au întîlnit, a străpuns-o un fior dureros, dar acum putea să vadă că e mai înalt, mai pătrunzător, cu privirea mai rece decît a lui Scott

Se uita la ea calculat, ca şi cum ar fi fost un obiect, nu o fiinţă. Poate un obiect de oarecare valoare. Îşi desprinse privirea şi se uită în altă parte, incapabilă să sfideze ochii penetranţi fixaţi asupra ei.

Nu-i păsa de el, în ciuda asemănării cu Scott şi a faptului că o fixa continuu.

Nick's Piano Bar and Girll era un bar tipic de cartier. Avea mese mici, acoperite cu feţe de masă în carouri, lumînări lîngă sticlele de vin şi un afiş la intrare, care promitea o petrecere însufleţită toată noaptea.

Era un loc plăcut, dar nu unul potrivit pentru un bărbat atît de elegant. Era foarte bine îmbrăcat, într-un costum gri-fer. Preţul lui, se gîndea Kelly cu tristeţe, ar putea acoperi chiria ei pe cîteva luni. Linia lui punea în evidenţă corpul numai fibră, văzîndu-se limpede, chiar şi în lumina slabă, că e frumos şi zvelt. Părul castaniu ondulat cu reflexe aurii era pieptănat cu grijă şi părea nepotrivit cu faţa imobilă. Poate că, se gîndi ea în timp ce un surîs abia perceptibil i se aşternu pe buze, nu voia să rămînă neted şi se încreţea, în ciuda tuturor eforturilor bărbatului de a-l întinde.

Părea un om sigur pe el. Nasul clasic, bărbia

frumos tăiată şi umerii bine făcuţi, toate trădau siguranţa de sine. Toate, mai puţin părul cîrlionţat.

În starea ei de nervozitate, Kelly aproape chicoti, uitîndu-se la el.

Ştia că se înşeală, dar semăna izbitor, într-un mod cu totul revoltător, cu Scott. Cum putea oare un om atît de evident sănătos şi puternic să-i amintească de bolnăviciosul Scott? Nu. Nu era nimic din Scott în acest om. Şi totuşi... Nu. Kelly îngropă acest gînd adînc în sinea ei.

Împotriva voinţei sale, ochii i se aţintiră din nou asupra lui şi se minună cum ajunsese aici. Tocmai în această parte a oraşului. Şi de ce chiar în acest bar? Nu era locul potrivit pentru el. Nu era omul căruia să-i placă zgomotul. Kelly se analiză rapid, ameţită de propriile gînduri. Cum putea oare să-l judece după croiala hainei şi după gropiţa arogantă din bărbie?

„Ai grijă, fetiţo!" îşi spuse în sinea ei. „Curînd vei avea chiar şi tu nevoie de terapie prin muzică".

– Kelly!

Ridică privirea şi-l văzu pe Nick stînd în faţa ei. În ochii lui căprui şi blînzi se citea îngrijorarea. Îi puse tandru mîna pe umăr:

– Pari obosită în seara asta. Vrei să-ţi chem un taxi?

– Mulţumesc, Nick. Am nevoie de mişcare. Merg pe jos.

Încercă să-i zîmbească, mîngîindu-i mîna.

– Eşti sigură?

– Da, Nick.

El o luă de mînă, dar renunţă imediat şi se îndepărtă. Kelly îl urmări cu privirea cum trece printre mese şi-şi salută clienţii, majoritatea prieteni sau vecini.

Nick fusese salvarea ei. Ce s-ar fi întîmplat cu ea fără acest om mărunţel şi plin de vioiciune? El i-a redat vechea ei profesie şi, odată cu aceasta, încrederea în sine. El a fost cel ce-a convins-o că acest loc de muncă este al ei atîta timp cît va fi în stare să-i facă faţă.

Va mai putea oare continua nouă săptămîni? Trebuie. Are nevoie de fiecare bănuţ. Dacă va fi cumpătată, poate că va reuşi. Cu siguranţă că Nick îşi dăduse seama că numai lipsa banilor o făcuse să refuze taxiul, şi nu nevoia de mişcare. Ar fi fost bucuros să-l plătească el, dar delicateţea îl împiedica să-i facă o asemenea propunere. Ştia că doreşte să-şi păstreze puţina mîndrie care mai rămăsese neatinsă în ea.

Jake Caldwell mai că nu se atinsese de băutura ce se afla de aproape o oră în faţa sa. Toată seara fusese imun la veselia şi conversaţia din jur. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra femeii de la pian. Pe afişul de la intrare scria că se numeşte Kelly O'Brian şi că interpretează seară de seară cîntece la solicitările ascultătorilor. Nu era deosebit de talentată, dar cînta corect, într- un stil foarte personal. O urmărise cum calmase atmosfera din bar cu melodiile melancolice de dragoste, apoi cum îi făcuse pe oameni să rîdă şi să aplaude cîntecele vesele, ritmate.

Îi privise umerii firavi şi braţele uşoare mişcîndu-se graţios pe cînd degetele alergau pe claviatura pianului. Părea neobişnuit de mică, dacă o priveai pe deasupra capacului lăcuit al instrumentului a cărui întunecime oglindea chemarea ei tainică. Nu era frumoasă, dar părul ei auriu cădea greu ca o coroană în lumina ce-i juca pe figura serioasă. Cînd zîmbea, îţi lua respiraţia şi te făcea să te pierzi în aura din părul ei. Tot ce-o înconjoară e absolut obişnuit, se

gîndi el, privind prin încăpere. Totuşi, nu e tipul comun de femeie. Seninătatea şi graţia elegantă contrastau cu voluptatea ţipătoare a femeilor pe care le alegea Scott de obicei.

Jake se înfioră, gîndindu-se la viaţa plină de deşertăciune a fratelui său. Pînă la 32 de ani, Jake şi-a petrecut o bună parte din timp căutînd să-l recupereze pe Scott din braţele femeilor. Seducător şi plăcut la înfăţişare, Scott a învăţat de timpuriu cum să cucerească femeile. Le-a iubit pe toate, de la inocenta simpluţă la sofisticata calculată, dar fără să se angajeze afectiv prea mult.

De doi ani; Jake nu s-a mai amestecat în afacerile amoroase ale fratelui său. Era sătul pînă peste cap de escapadele lui Scott şi s-a hotărît să nu se mai implice niciodată.

Totuşi, iată-l acum într-un bar de mîna a doua privind-o pe misterioasa Kelly.

Toată seara a studiat atmosfera acestui loc, ochii lui pătrunzători nescăpînd nici o mişcare. Cu toate acestea, întrebările pe care şi le pusese au rămas fără răspuns. Atitudinea clienţilor îl uimea. Femeia nu era deosebit de frumoasă, n-avea acea perfecţiune a femeilor care caracteriza, de obicei, animatoarele, dar

nici lipsită de şarm nu era. I se întîmplase, nu o dată, să constate familiaritatea afişată pe chipul femeilor de profesia ei. În locul acestela, acum vedea o afecţiune protectoare şi politicoasă.

Era o enigmă. Ore întregi a cîntat, a rîs, a făcut chiar glume de un haz molipsitor, apoi, fără a distona cîtuşi de puţin, totul s-a stins.

Acum stătea liniştită la pianul mut, în timp ce Jake aştepta fără să-şi ia ochii de la ea.

Kelly s-a mişcat, străduindu-se să se ridice. A închis pianul şi s-a sculat greu de pe banchetă. Cu un zîmbet diafan a răspuns abia auzit la o urare de „noapte bună!". Apoi, stînd în spatele pianului, şi-a încins talia cu un cordon.

Atunci în tăcerea care domina încăperea, s-a auzit un fluierat de uimire.

Kelly a încremenit de surpriză. Era aici printre prieteni, oameni care o ştiau aproape dintotdeauna. Uitase cum poate reacţiona un nou-venit la condiţia ei. Atentă să nu privească spre el, şi-a îndreptat umerii şi a traversat sala încet, dar cu demnitate.

La uşă s-a îmbrăcat cu haina ei neagră deja uzată, întrebîndu-se cît o va mai putea purta. Apoi uită de toată lumea, în timp ce oboseala pe care o acumulase de-a lungul serii începea să se răzbune. Parcă o trăgea în jos, pricinuindu-i dureri la orice mişcare. Începuse să se obişnuiască cu oboseala continuă, însă, în seara aceasta, o simţea, parcă, şi mai accentuată. Era oare punctul ei culminant? Atinsese limita? Dacă-i aşa, ce mai e de făcut?

„Oh, Doamne, nu vreau să mă gîndesc la asta, cel puţin în această noapte!", îşi spuse în sinea ei. Se întoarse spre uşă, mergînd cu paşi rari. Nu dorea altceva decît să ajungă acasă, să se întindă, să se odihnească şi să adoarmă liniştită.

În timp ce o urmărea cu o privire pătrunzătoare şi senină, Jake simţi cum o durere stranie îi cuprinde pieptul. Bănuise de la început că e o situaţie neobişnuită, dar, chiar dacă nu ar fi ştiut exact ce va întîlni, nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva nici în ruptul capului.

Era însărcinată. Trupul ei avea semnele de început ale îngroşării taliei.

Însărcinată, însă nu cu copilul lui Scott. Semnele arătau că era în trei luni, iar Scott

stătuse acasă în ultimul timp.

Îl cuprinse o amărăciune grea. Poate că era genul de femeie obişnuită, care nu-şi pierde timpul să găsească alt bărbat. Dar un iubit? Sau un soţ?

Condiţia în care o găsea determină o reţinere din partea lui Jake în a-şi respecta promisiunea. Şi-l reaminti pe fratele său, care fusese mai curajos în faţa morţii decît în viaţă. Auzi din nou rugămintea lui cea de pe urmă.

Jake îşi termină băutura şi ochii i se umplură de lacrimi amintindu-şi de accidentul stupid care rupsese firul vieţii lui Scott. Îşi privea mîna, dar nu mai văzu urmele lăsate de geamul spart şi de focul devastator. Nu se mai afla în barul lui Nick, ci pe un deal sterp, ţinînd în braţe corpul neînsufleţit şi jurînd să o găsească pe femeia care se numea Kelly.

Imediat după ce s-a restabilit, Jake a început să o caute pe femeia aceea. Singurul punct de plecare era o fotografie neclară găsită printre hîrtiile lui Scott. Nu avea nici adresă, nici vreo altă informaţie, în afara numelui Kelly O'Brian scris pe verso. Peisajul în care fusese făcută fotografia era imposibil de recunoscut. După căutări intense în Atlanta, o găsise în sfîrşit.

Ar fi vrut să dispară. Ar fi vrut să uite că auzise vreodată de numele Kelly O'Brian. Făcuse însă un jurămînt. Furios, îşi împinse scaunul înapoi şi se îndreptă spre bar. După ce Nick îi luă o nouă comandă, Jake încercă să intre în vorbă cu el.

– Pianista voastră pare destul de cunoscută aici, însă nu-mi amintesc de ea. Cîntă de mult timp aici?

Îşi luă paharul şi se sprijini detaşat de bar. Crisparea buzelor îi trăda însă încordarea.

– A lucrat aici dintotdeauna, dar aşa ca acum, doar de cinci luni. N-a mai cîntat nicăieri în altă parte, numai aici.

– Şi cît o să mai cînte?

– Pînă se naşte copilul, dacă va putea, răspunse liniştit Nick.

– Şi ce părere are despre asta soţul ei, dacă există vreunul?

Zîmbetul abia schiţat al lui Jake îngheţă în răceala ochilor căprui din faţa sa.

– Nu există, replică Nick, sugerînd finalul conversaţiei.

– N-are familie? insistă Jake cu o voce stinsă de care fu şi el uimit.

Se înfurie pe sine. De ce îi păsa oare?

Femeia era, cu siguranţă, una din boarfele lui Scott, una care trecea repede de la un bărbat la altul. Putea să arate ca un înger. O trăda trupul.

– Din cîte ştiu, nu are familie, spuse Nick. A crescut-o de mică o rudă îndepărtată. După ce-a terminat şcoala, a cîntat aici la pian. A predat la şcoală un an, apoi a renunţat la slujbă, cînd a rămas însărcinată. Nick se opri brusc. Ascultă, ce vrei? Cine eşti? E o fată bună, fără noroc şi, peste toate astea, mai e şi în şapte luni. Şi nu mai are nevoie să fie hărţuită de nimeni.

– N-o s-o hărţuiască nimeni, te asigur, spuse Jake împăciuitor. Îl cunosc pe un prieten de-al ei. Vreau s-o ajut, dacă primeşte.

Achită nota de plată la bar şi stătu cîteva secunde în faţa uşii, privind încă o dată pianul lucios şi tăcut, înainte de a ieşi afară în noapte.

Trase adînc în piept aerul tare de octombrie, bucuros că a scăpat de fumul din bar. Ura barurile. În acest moment se ura şi pe sine, o ura şi pe Kelly O'Brian şi, Doamne, îl ura şi pe Scott pentru tot ce se întîmplase.

Trecu strada şi deschise portiera maşinii sale negre. Nu porni imediat motorul, ci rămase privind fix în întuneric. Cuvintele lui Nick îi răsunau în urechi, ca un refren acompaniat de

pîlpîirile firmelor luminoase de neon. „Şapte luni... Şapte luni". Îl cuprinse o furie oarbă şi apăsă adînc pe accelerator. "Să te ia naiba, Scott! Cum ai mai încurcat lucrurile de data asta!"

Kelly mergea încet de-a lungul celor şase cvartale de blocuri, simţind cum oboseşte la fiecare pas. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi fost frică pe străzile întunecate. Era însă împreună cu însoţitorul ei obişnuit, Mike Cannon, poliţistul cartierului. O proteja cu grijă, dintr-o parte, străduindu-se să-şi regleze pasul uriaş după al ei. Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se că Mike făcea în aşa fel ca întotdeauna, cînd ea se întorcea acasă, el să patruleze tocmai în zona aceasta a cartierului.

Era un om înalt, voinic, de o vîrstă tocmai potrivită pentru a-i fi tată. Dacă i-ar fi mulţumit, el s-ar fi supărat şi nu şi-ar fi recunoscut în nici un chip bunătatea, aşa că primea liniştită şi plină de recunoştinţă căldura şi sentimentul de siguranţă pe care i le oferea.

În seara aceasta era împreună cu el, dar

mintea îi era în cu totul altă parte. Gîndul îi zbură din nou la ochii de gheață, care o urmăriseră tot timpul în sala plină de fum.

– Ești tăcută în seara asta, Kelly, spuse Mike cu vocea lui gravă și caldă. S-a întîmplat ceva rău?

– Nu, răspunse ea grăbit. Mă gîndeam.

– Nu minți?

– Pe cuvîntul meu. Își înălță privirea către el. Mi-e foarte bine, Mike. Nu vreau să-ți faci atîtea griji, din cauza mea.

– Cineva tot trebuie s-o facă, mormăi el.

– Ce fac Kathleen și băieții?

Mike zîmbi, dîndu-și seama că de fapt ea vroia să-l abată de la subiectul lui de conversație favorit.

– Minunat. Am primit o scrisoare de la Joey săptămîna trecută. Se pare că a avut rezultate bune în semestrul ăsta.

– Mike, e grozav! Data viitoare cînd îi scrii transmite-i salutări din partea mea.

Kelly crescuse în vecini. Era numai cu cîțiva ani mai mare decît băieții lui Mike și-i cunoștea pe toți foarte bine.

– A întrebat de tine. Ai fost favorita lui.

O vreme și-au continuat drumul tăcuți. Pe

măsură ce oboseala lui Kelly creştea, Mike îşi încetinea ritmul tot mai mult.

– Kelly!

– Da!

– Mai ştii ceva de el?

Rosti cuvintele ca şi cînd ar fi fost otrăvite.

– Nu, Mike! Te rog! zise Kelly cu buzele tremurînde. A plecat. Şi nici nu mai vreau să aud de el niciodată.

– Bine, dar e răspunzător. El...

Mike se opri la un semafor. Ea îşi ridică privirea spre el şi ochii i se umeziră de lacrimi.

– N-am vrut să-l reţin, dacă el n-a vrut să rămînă. Nici măcar pentru binele copilului. Un tată fără voie e mult mai rău decît fără tată deloc.

– Se poate să ai dreptate, admise el, fără să creadă-n ce spunea.

– Ştiu sigur că e aşa.

– Bine, Kelly. E adevărat ce spui, dar trebuie să primeşti ajutor de la cineva. Nu poţi singură.

Vocea lui era duioasă, dar hotărîtă.

– Ba da! Pot! spuse ea ferm. Pot s-o fac! Sigur!

Tonul ei creştea cu fiecare cuvînt.

– Sigur că poţi, însă nu uita că atît eu, cît şi

Kathleen sîntem aici oricînd ai nevoie.

În ochii lui se putea citi admiraţia.

– Ştiu asta. Contează să ştiu că-i pasă cuiva.

O lacrimă i se strecură printre gene şi i se prelinse pe obraz. Continuă să meargă, dar Mike o opri luînd-o uşor de mînă. Kelly privi în sus, surprinsă de constatarea că se aflau în faţa casei sale. Se înălţă brusc pe vîrful degetelor şi-l sărută pe obrazul senin, urîndu- i noapte bună.

Pe cînd urca treptele din faţa uşii, vîntul dinspre Atlanta îi lipi hainele de trup. Mike o urmări cu privirea pînă cînd dispăru în siguranţă, apoi, şuierînd printre dinţi, îşi continuă drumul. Nici unul dintre ei nu observase maşina neagră parcată în curbă.

Kelly urcă scările pînă la etajul III, unde era apartamentul ei, – dacă se putea numi astfel camera în care locuia. Liftul era mai mereu defect. Dacă-l foloseai, riscai să rămîni blocat între etaje ore întregi. Treptele se-nşiruiau nenumărate, femeii părîndu-i-se că, în loc de trei etaje, erau nouă. Prudenţa învinsese însă şi Kelly alese drumul pe scări, deşi simţea epuizarea la fiecare pas. În seara aceasta nu găsea nimic hazliu în inscripţiile mîzgălite pe pereţii casei scărilor. Îşi simţea paşii mai grei.

Trebuia să facă un efort considerabil la fiecare treaptă ca să ridice piciorul. Se lăsa cu toată greutatea pe el şi abia apoi făcea pasul următor. A ajuns în faţa uşii cînd nu mai avea pic de putere în ea. Ultimul pas, slavă Domnului! În faţa ei – uşa, ca un liman într-o mare agitată.

Răsuci cheia în broască, întotdeauna capricioasă, şi deschise uşa. Înăuntru, ferită de priviri iscoditoare, se trînti pe scaunul de lîngă uşă încălţată şi îmbrăcată şi-şi trase sufletul în întuneric.

O durea fiecare părticică din corp. Schimbarea poziţiei fătului o determina să stea la pian într-un mod nefiresc. Urmarea era o greutate care-i apăsa gîtul şi umerii. După ani de zile de cîntat la pian, braţele ar fi trebuit să fie obişnuite, dar acum se îngreunaseră şi era nevoită să facă eforturi pentru a le pune în mişcare. Chiar şi degetele păreau înţepenite după contacul îndelungat cu claviatura de fildeş.

Drumul pînă acasă şi urcatul scărilor o epuizaseră. Stînd în întunericul care o învăluia ca un nor, încercă să se încurajeze singură.

„Nu-ţi mai plînge de milă! Gata!", îşi spuse în gînd. „E numai o părere. Ignoră durerea, uită că eşti obosită, concentrează-te asupra copilului!

Pînă la urmă, totul o să fie bine. Oh, te rog, lasă totul să curgă de la sine!"

Capul i se aplecă spre perete şi ochii i se închiseră. Cît timp a stat aşa nu ar fi putut spune. Avea în ea o dorinţă enormă de a dormi. Ar fi vrut să se arunce în pat aşa cum era şi trebui să depună eforturi pentru a-şi face toaleta obişnuită de noapte. Se dezbrăcă în timp ce traversa camera şi-şi aruncă hainele într-un coş din baia strîmtă. Cît timp se încălzea apa la duş, îşi curăţă faţa de machiajul pentru scenă. Hotărîtă să nu-şi folosească şamponul obişnuit, îşi puse casca de baie şi intră sub şuvoiul de apă binefăcător.

Jetul de apă îi făcea bine, eliberîndu-i gîtul şi umerii de furnicături şi înlăturîndu-i oboseala de peste zi. Se opri cu regret, gîndindu-se că, în curînd, nu-şi va mai putea permite să plătească apa caldă. Acum însă mai era încă posibil.

Se sprijini de perete, lăsînd apa să i se scurgă de pe trup. Ochii-i clipiră, apoi i se închiseră. După o secundă de întuneric deplin, prin filtrul memoriei îi apăru chipul lui Scott. Îi auzi vocea cicălind-o, aşa cum făcea întotdeauna după duşurile ei fierbinţi, cu observaţia nedreaptă că trebuiau să treacă ore întregi pînă

cînd se risipea aburul.

Nu! Deschise ochii şi se îndepărtă de perete. Nu se va mai gîndi la Scott. Niciodată! Strînse robinetul şi ieşi de sub duş nu atît de înviorată cît ar fi vrut. Îşi şterse corpul greoi cu un prosop moale, păstrat din timpuri mai bune. În timp ce-şi trecea prosopul peste piept şi peste abdomen, se gîndi, vinovată, la medicul său ginecolog şi la greutatea ei subponderală. El îi reproşa mereu că munceşte prea mult şi că se odihneşte prea puţin, însă datorită faptului că nu se îngrăşase prea mult reuşise să-şi păstreze slujba pînă acum. Chiar şi un om ca Nick prefera ca ea să nu arate ca un elefant la pian.

Kelly agăţă prosopul în cui şi-şi scoase casca de baie, apoi se privi îndelung în oglinda aburită. Ce puteau vedea alţii pe chipul ei? Ce puteau citi ei oare în ochii ei? Atît de mulţi fuseseră drăguţi cu ea şi le era pe veci recunoscătoare, dar obosise îngrozitor de tare să vadă milă în ochii lor. Numai Nick şi familia lui Mike îi ştiau povestea. Tot ce credeau ceilalţi că ştiu era simplă supoziţie.

Sunetul soneriei o trezi din visare şi ieşi grăbită din baie. Cine putea fi oare la ora asta tîrzie? Era, probabil, o greşeală. Poate că, dacă

se prefăcea că nu aude, vor pleca mai departe. Îşi puse repede pijamaua şi-şi trase o rochie de casă pe deasupra. Rochia îi fusese bună, dar acum îi era strîmtă la mijloc.

La apelurile insistente ale soneriei se îndreptă contrariată spre uşă. Cînd deschise, dădu cu ochii de privirea pătrunzătoare a lui Scott, privire ce o fixa de pe figura străinului elegant de la bar.

– Bună seara, domnişoară O'Brian. Privirea lui o pătrunse, sesizîndu-i surpriza. Sînt Jake Caldwell. Aş vrea să stăm de vorbă puţin, dacă nu vă deranjez. Pot să intru?

Orice i-ar fi spus, Kelly tot nu l-ar fi auzit. O cuprinse o moleşeală ciudată, în timp ce trupul îi fu străbătut mai întîi de un val de căldură, apoi de un fior de gheaţă, după care totul se întunecă şi căzu moale la picioarele lui.

Capitolul 2

Kelly simţi cum o cuprind mîini tandre. Avu o senzaţie de bine şi de ocrotire, cînd braţe puternice o ridicară şi o strînseră la piept. Fără să-şi dea seama, se ghemui mai tare, cu capul aplecat, lîngă el, auzindu-i bătăile inimii.

Prinse curaj şi încercă să se ridice, dar cuvintele nu se lăsau rostite, iar pleoapele, pe care se străduia să le deschidă, rămîneau

închise. Corpul ei refuza să se supună, în timp ce se afunda într-o nebuloasă curioasă, o stare ce nu putea fi definită nici drept conştientă, nici ca lipsă de cunoştinţă.

Jake o purtă fără nici o dificultate. Corpul ei mic, chiar cu proeminenţa sarcinii, nu cîntărea nimic în braţele lui puternice. Închise uşa în urma lui, apoi examină camera cu o strîmbătură. Deşi era deosebit de îngrijită, părea îngrozitor de sărăcăcioasă. Această încăpere unică era şi cameră de zi şi sufragerie şi dormitor. Avea trei uşi: una spre hol, alta spre baia strîmtă, iar ultima, presupunea el, spre toaletă.

După aceste cîteva aprecieri sumare, traversă încăperea şi se îndreptă repede spre canapea. Cu nespus de multă atenţie, o întinse pe Kelly pe cuvertura destul de ponosită. Scoase învelitoarea colorată de pe speteaza canapelei, o înveli şi-i vorbi cu blîndeţe:

– Domnişoară O'Brian... Stătea pe jos în faţa ei şi-i urmărea lupta pe care o ducea să-şi vină în fire. Deşi n-o cunoscuse pînă acum, inima lui se înduioşă. Putea fi o tîrîtură, însă părea atît de vulnerabilă şi, într-un anume fel, nevinovată. Ştia că el va fi cauza durerii ei şi-şi dădu seama, cu groază, că ideea aceasta îi repugnă. Îi atinse

fruntea: Kelly, poţi să-ţi deschizi ochii şi să mă priveşti, scumpa mea?

Vorba de alint îi scăpă fără voie pe buze. Kelly simţi blîndeţea unei mîini reconfortante şi auzi de la mare distanţă o voce duioasă şi insistentă. Îi trecu prin minte gîndul că trebuie să-i răspundă bietului om. Părea atît de îngrijorat. Ştia că trebuie să-i răspundă, dar ceea ce dorea cu adevărat era să se retragă într-un loc în care să fie singură, fără a fi nevoită să gîndească sau să vorbească. Cu mintea mult prea toropită de oboseală ca să judece raţional, se întrebă din nou mirată cine putea fi omul acesta. Cine era cel ce-o numise întîi „domnişoara O'Brian", apoi „Kelly", apoi „scumpa mea", privind-o cu ochii lui Scott?

– Scott?

Nu-şi dădu seama că pronunţase numele cu voce tare.

– Nu, domnişoară O'Brian, răspunse vocea pătrunzătoare şi calmă. Numele meu e Jake. Scott a fost fratele meu.

În sfîrşit, ea se mişcă şi pleoapele grele se deschiseră. În timp ce ochii ei aurii îl priveau, palma care-i netezise părul se opri şi se retrase discret. Se uită la el fascinată de ochii lui. Erau

şi nu erau ai lui Scott. Prin ce se asemănau? Ce-l făcea să se deosebească? Se mişcă greu, înţepenită, dar, ciudat, fără pic de teamă. Într-un oraş recunoscut pentru crime şi violenţă, închisă într-o cameră cu un străin arătos, se simţea în siguranţă, aproape bucuroasă.

– Ţi se întîmplă des?

Cuvintele lui sparseră liniştea din cameră.

– Ce?

– Să leşini, domnişoară O'Brian. Leşini deseori? Te simţi rău des?

Îi vorbea ca unui copil. Ea încercă să se ridice, fără să ia în seamă mîna lui întinsă ca s-o ajute. Reuşi să-şi schimbe poziţia şi-i atinse cotul cu pieptul. O străbătu deodată un curent electric şi simţi o tensiune care n-avea nimic de-a face cu teama.

– Nu, domnule Caldwell, spuse ea maliţios, încercînd să-şi ascundă cu sarcasm reacţia, nu sînt bolnavă, sînt însărcinată. Poate ai observat.

– Am observat, domnişoară O'Brian. Zîmbi în sinea lui, admirîndu-i spiritul zeflemitor, apoi continuă mai politicos. Am observat, de altfel, că eşti prea slabă. Nimeni nu şi-ar putea închipui că sarcina e atît de înaintată. E normală sau ai probleme?

Kelly îşi reveni din surprindere şi dori să-l liniştească.

– Sînt puţin cam slabă şi este adevărat că par mai mică decît ar trebui, dar nu e nici un pericol pentru copil.

– Dar pentru dumneata?

Întrebarea păru să se strecoare printre buzele strînse.

Kelly nu-i răspunse. Îi cercetă figura enigmatică. Deodată, dori să-l vadă plecat. Nu mai voia să-i răspundă la nici o întrebare. Stăruinţa lui o făcuse să retrăiască întîmplări pe care dorea să le uite. Voia să termine odată şi să se poate odihni.

– Ce cauţi aici? se răsti. Te-a trimis Scott?

– Într-un fel.

Se ridică şi merse la fereastră, de unde privi la traficul de dedesubt.

– Ce înţelegi cînd spui „într-un fel"? Te-a trimis sau nu te-a trimis el? S-a răzgîndit? Vrea copilul? De asta eşti tu aici?

Îşi sprijini piciorul în podea, intenţionînd să se ridice. Camera se învîrtea teribil şi se simţi mult prea slăbită pentru a se mişca.

– N-am venit pentru copil.

Vocea lui mîngîietoare era acum ciudat de

loco.

- Atunci ce mai vrea? Sigur că nu pe mine. M-a făcut să înţeleg asta cînd m-a părăsit.

Vocea ei era tremurătoare şi nu se putea controla.

Jake se întoarse spre ea. Nu era nici o portiţă prin care să îndrepte situaţia.

- Scott a murit, domnişoară O'Brian.

- Nu! izbucni strigătul cutremurător şi corpul începu să-i tremure. Lacrimile-i umplură ochii şi i se prelinseră pe obraz. Era începutul furtunii pe care voinţa n-o mai putea ţine sub control.

Surprins de reacţia ei, Jake rămase nemişcat o clipă, apoi se apropie repede de ea şi, aşezîndu-se pe canapea, o strînse la piept şi-o mîngîie pe buclele blonde. Trupul ei neajutorat se lipi instinctiv de el, în timp ce un torent de lacrimi îi udă haina. O îmbrăţişă cu compasiune, aşteptînd ca furtuna să treacă.

Treptat, suspinele ei încetară. Acceptă batista pe care i-o dădu şi îşi şterse lacrimile cu ea.

- Nici nu ştiu de ce am avut un astfel de şoc, spuse ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El nu spuse nimic, dar o privi cu ochi întrebători. Într-un tîrziu zise:

– Ce vrei să spui?

Buzele ei se întinseră în încercarea de a zîmbi.

– Mai devreme spuseseşi „Scott *a fost* fratele meu", nu „Scott este fratele meu".

– Înţeleg.

Şi, într-adevăr, înţelesese. Avea în faţă o doamnă foarte ascuţită la minte. Chiar atît de obosită şi pe jumătate scoasă din minţi de durere, ea reuşise să surprindă nuanţa unui singur cuvînt. Situaţia nu era aşa cum părea a fi. Numai o femeie ori incredibil de proastă, ori incredibil de naivă putea să cadă într-o asemenea cursă. Kelly O'Brian nu era proastă. Se surprinse privind-o cu alţi ochi, mult mai intrigat decît înainte.

– Cum a murit? Cînd?

Îşi recăpătă stăpînirea se sine. Se ţinea dreaptă pe canapea, cu spatele sprijinit de spetează.

Fără să se gîndească, Jake se uită cu blîndeţe la mîinile ei împreunate în poală. Cu palma îi acoperi mîinile, iar cu mîna liberă o cuprinse pe după umeri.

– Acum şase săptămîni Scott a avut un accident. Rănile au fost atît de grave încît pînă a

venit salvarea a fost prea tîrziu.

Ochii i se întunecară, iar gîndurile păreau a-i zbura în altă parte. Apoi, cu o voce abia şoptită spuse:

– A fost prea din scurt. Maşina a zburat peste parapet. A murit acolo, pe povîrniş.

Kelly privea la mîna care o strîngea pe a ei. Atinse cicatricile adînci care o brăzdau.

– Erai cu el?

– Nu, însă am fost primul care a ajuns la el.

– Aşa ai căpătat astea?

– Da. Maşina era mistuită de flăcări.

– Ai avut arsuri grave?

– Nu.

– Mă bucur.

Îi cuprinse mîna mai strîns în palmele ei.

– Kelly! Aşteptă pînă ridică ochii şi se uită la el. L-ai iubit pe Scott şi după ce te-a părăsit?

Urmări cum lacrimile îi izvorîră iarăşi din ochi şi cum i se prelinseră pe obraji. Nu făcu nici un efort să le şteargă.

– Mi-e aşa de ruşine, suspină ea, n-am...

– Şşşt... Jake îşi desprinse mîna dintr-a ei şi cu o mişcare duioasă îi şterse o lacrimă. Copilul meu drag, n-are de ce să-ţi fie ruşine. Aş putea zice că ruşinea-i a lui Scott.

– Nu! Glasul ei era un strigăt disperat. E-a mea. A mea a fost vina, numai a mea.

Încercă într-un fel să-i spună de ce era vinovată. Ar fi urît-o oare dacă ar fi aflat că nu l-a iubit niciodată pe Scott? Ar fi putut el înţelege ce singurătate apăsătoare o făcuse atît de dornică de compania unui bărbat care s-o dorească şi pe care să-l iubească şi ea. Ar urî-o dacă ar afla că nu l-a iubit pe Scott într-atît încît să-l păstreze şi să-l ocrotească? Se cutremură gîndindu-se cum ar privi-o dacă ar şti adevărul. Doamne! Trebuia să-i spună. Dar cum? Cu un efort suprem îşi ridică faţa palidă spre el. Părul ei auriu îi atinse obrazul.

– Jake! Îşi umezi buzele şi făcu eforturi să continue. Aş vrea să-ţi povestesc cum a fost cu Scott.

– Nu, Kelly. Nu-mi datorezi nici o explicaţie. Nu sînt eu cel făcut să te judece. Ezită. Te-aş întreba însă ceva, dacă se poate.

– Da. Întreabă-mă!

– Scott ştia că eşti însărcinată atunci cînd te-a părăsit?

– Da.

Strînse ochii de durere. Pentru că nu-l iubise destul, alesese copilul în locul lui, iar acum Scott

era mort.

– Atunci, de ce te-a părăsit, pentru Dumnezeu?

Jake era furios, dar nu pe Kelly. Se întrebă dacă-şi cunoscuse vreodată cu adevărat fratele. Era prea mult, chiar şi pentru el.

– Cum a putut să te părăsească?

– Nu înţelegi. Făcu o grimasă. Scott nu voia să am copilul. M-a obligat să renunţ la el, dar n-am vrut. N-am fost capabilă să scap de copilul nostru. Am refuzat, cu toate că m-a implorat; alteori s-a răstit la mine. De-atîtea ori mi-a spus că niciodată n-o să vrea să fie tată... Nu l-am ascultat. În cele din urmă, mi-a zis că nu era drept să-l silesc la aşa ceva. Oh, m-a făcut să-l înţeleg. M-a părăsit fără să-mi lase absolut nici o nădejde. Umerii lui Kelly păreau să se apere. Rostea cuvintele cu încetineală dureroasă. Dar, ca o nebună, m-am încăpăţînat să sper că se va răzgîndi.

– Te înşelai?...

Cuvintele nu constituiau o întrebare.

– Da. Scott nu putea concepe să fie legat de un copil, aşa că a fugit, iar acum e mort. Lacrimile i se opriră şi, aşa cum stătea privind în gol, începură să i se usuce pe faţă. După un

timp își acoperi ochii cu mîna și-și apăsă pleoapele ca și cum ar fi vrut să domolească o durere. Dacă l-aș fi ascultat, poate c-ar fi rămas. Își îndepărtă mîna de ochi și-l privi pe Jake cu durere. L-am omorît eu? Ar fi fost aici, în viață, dacă aș fi făcut ce voia el!

– Oh! Kelly, nevinovata mea dulce și sărmană. Îi cuprinse mai strîns trupul care tremura tot. Nici unuia nu i se păru curios că stăteau strîns îmbrățișați, cu toate că nu se cunoșteau decît de cîteva minute. Scumpa mea, Scott era încîntător și seducător. Putea fi uluitor de atent, dar în caracterul lui era și o pată neagră. Era uneori egoist și periculos de iresponsabil. Era...

Kelly se smuci din brațele lui și-l pălmui.

– Cum îndrăznești? Cum poți vorbi așa despre fratele tău? A fost greșeala mea, nu a lui.

Se apropie de fereastră, iar acum ea era cea care privea în jos la luminile pîlpîitoare ale străzii.

Ochii lui Jake se îngustară în timp ce-o privea cu uimire și confuzie. Acolo unde ar fi trebuit să fie amărăciune, recunoștea o emoție pe care n-o prevăzuse. Nu bănuia că, atunci cînd îl pălmuise, ea se manifestase față de propria ei vinovăție. Auzise de la el cuvintele pe care ea refuzase să le pronunțe, cuvintele care

i-ar fi uşurat durerea: să-l învinovăţească pe Scott cu bună ştiinţă pentru a- şi mîntui propria ei conştiinţă.

Pentru că n-avea cum presupune furtuna din sufletul ei, Jake trase singura concluzie de care era el în stare. Kelly îl iubea pe Scott într-atît încît, chiar şi după tot ce-i făcuse, nu putea suporta s-audă pe cineva vorbindu-l de rău.

– Pentru sarcina mea nu este el singur răspunzător. Poate fi acuzat, hai, 90 la sută cel mult, dar nu poate fi acuzat numai el, zise ea surîzînd, în timp ce-şi privea abdomenul proeminent, nu, în situaţia mea. Dacă l-aş fi ascultat şi aş fi avortat, acum putea fi viu. Indiferent de ce s-a întîmplat, a fost drăguţ cu mine, Jake, iar eu i-am făcut asta.

„Nu!" Străbătu liniştit camera spre ea, clătinîndu-şi capul cu uimire. Nu-şi putea crede urechilor. Cum putea gîndi în felul ăsta? Ce era de fapt? O actriţă, o martiră sau o oarbă într-o dragoste cinstită? Îl cuprinse din nou furia împotriva lui Scott. O luă de umeri şi o întoarse spre el. Nu putea să citească nimic pe faţa ei împietrită.

– Cum poţi să-l aperi? Cum poţi spune c-a fost drăguţ, cînd te-a lăsat singură şi însăr-

cinată? Poate fi considerată bunătate insistenţa să avortezi? Sau că te-a lăsat aproape fără nici un ban? Privirea i se roti prin cameră, trădînd dezgustul. Nu ţi-ai dat încă seama că Scott era un om bogat? I-ar fi fost uşor să nu te lase în mizerie.

Kelly se uită la el şi citi durere pe faţa lui. Pentru prima dată îşi dădu seama cît de mult îl costă pe Jake să spună toate acestea despre fratele lui, dar, încăpăţînată, nu renunţă:

– Da, a fost bun cu mine. Cu toate acestea, cînd era aici, era bun cu mine.

– Kelly... Jake ezită. Apoi îi spuse cu blîndeţe: Nici un om de treabă nu se încurcă cu o femeie şi, apoi, cînd află că-i însărcinată, o lasă singură.

– Se încurcă...! Îl fixă plictisită. Asta crezi tu? Că bietul tău frate Scott s-a-ncurcat c-o tîrîtură şi-acum ea aşteaptă să nască? Sări de lîngă el pînă în celălalt capăt al camerei. Dintr-o *Biblie* veche de familie aflată pe masă scoase o hîrtie. Vezi asta? Este un certificat de căsătorie. Scott şi cu mine sîntem căsătoriţi din decembrie trecut. Kelly stătea în faţa lui, ţinînd hîrtia sus. Scrie aici, negru pe alb că Jason Scott Caldwell şi Kelly Marie O'Brian sînt soţ şi soţie. Mă acuzi

degeaba că m-am încurcat cu fratele tău.

– Pot să mă uit? spuse liniştit Jake.

– Desigur. Te îndoieşti de cuvîntul meu?

Îi întinse hîrtia şi-l urmări cum o despătureşte.

„Imposibil!" Citi certificatul fără să trădeze nimic din surpriza pe care o avu cînd văzu numele de pe el.

– Eşti satisfăcut? întrebă Kelly. Crezi că aş fi minţit într-o problemă atît de importantă? Poate că n-a fost o căsătorie potrivită, dar, fie c-a fost, fie că nu, am fost căsătorită cu fratele tău.

– Nu, Kelly, n-ai fost.

Împături calm certificatul.

– Nu mă cunoşti, Jake, aşa că aş putea înţelege că nu mă crezi. Îmi... Îmi dau seama că te gîndeşti c-am făcut toate astea din cauza copilului, dar cum poţi nega adevărul despre care scrie acolo?

El rămase timp îndelungat privind-o cu o expresie împietrită.

– Oh, nu contează, spuse ea pierzîndu-şi răbdarea, chiar nu contează ce crezi tu, pînă la urmă nu contează.

Autocontrolul pe care şi-l impusese ca să nu-i tremure glasul se pierdu în ultima pro-

poziţie.

– Kelly, n-am spus niciodată că nu te cred, nici măcar o singură dată.

– Ba da, ai spus!

– Nu. Vorbea liniştit. Am spus că n-ai fost măritată cu fratele meu. Această hîrtie, aşa cum ai spus, dovedeşte negru pe alb că eşti căsătorită cu mine.

Kelly îşi înălţă ochii miraţi spre el. În ochii lui albaştri, care-o priveau fix, nu era pic de ironie. Doar o uşoară compasiune. Se uită la el fără să creadă.

– E-o tîmpenie. Abia te-am întîlnit. Sînt... sînt măritată cu Scott.

– Nu, Kelly.

– Dacă faci glume, să ştii că-s cam nesărate.

– Nu-i nici o glumă, te asigur. Vocea lui joasă era deosebit de tandră. E adevărul adevărat. Scott şi cu mine sîntem gemeni. Ne cheamă la fel, numai că prenumele noastre sînt scrise în ordine inversă. El a fost Scott Jason. Eu sînt Jason Scott. Numele înscris în certificatul de căsătorie este al meu.

Se repezi spre ea să o susţină. Era atît de palidă încît îi era teamă să nu cadă din nou. Tremura violent. Sperînd s-o liniştească, spuse

încet:

– Poate-i o greşeală. Cine ştie ce funcţionar nebun a inversat numele din neatenţie.

Nu-i mai spuse că şi semnătura de pe certificat era tot a lui, o plastografie perfectă. Era un truc pe care Scott îl studiase demult, folosindu-l însă doar pentru glume nevinovate.

Cu ultima speranţă spulberată, Kelly se lăsă luată în braţe. Era lipsită de absolut orice voinţă. De undeva, de departe îi auzea vocea vorbindu-i încet. Mintea-i era stăpînită de un singur gînd: că-i vorba de o greşeală.

– Nu-i nici o greşeală, spuse deodată, privindu-l pe Jake. Mi-a spus că-l cheamă Jason Scott şi chiar mi-a explicat că i se spune Scott pentru că şi pe tatăl lui tot aşa-l cheamă.

S-a complăcut în confuzie.

– O, cerule!

Jake o strîngea cu blîndeţe la piept. Nu putea suporta golul din ochii ei.

– Adevărat, murmură ea, cu vocea înceată. De ce mi-a făcut asta?

– Poate pentru că avea deja o soţie.

Kelly simţi cum îi îngheaţă sîngele în vine. O străbătu o durere violentă, care lăsă urme în tot corpul. Făcea un efort mare ca să respire.

Aproape că-şi pierduse respiraţia. Se clătină şi ar fi căzut, dacă n-ar fi prins-o Jake în braţele lui puternice.

– Îmi pare rău, Kelly. N-am vrut să fiu atît de crud.

O cuprinse un rîs straniu, care se transformă curînd în isterie. Capul i se clătină ritmic, în timp ce hohotele izbucneau din adîncul fiinţei sale.

– Încetează, Kelly, încetează!

O zgîlţîi de umeri, întîi mai uşor, apoi din ce în ce mai zdravăn. Capul îi alunecă pe spate şi încetă să rîdă. Acum îl privea cu ochi inexpresivi, pierduţi într-o transă isterică mult mai înspăimîntătoare decît rîsul.

– O, dulcea mea Kelly, murmură el în timp ce îi strîngea corpul împietrit în braţe.

Gura lui apăsă uşor gura ei, apoi mai insistent, cu afecţiune, pînă cînd buzele reci şi lipsite de viaţă îşi recăpătară supleţea şi răspunseră sărutului. Ea gemu şi-şi încolăci braţele în jurul pieptului său puternic. Reacţia îi era însă lipsită de pasiune, ca a unei fiinţe fără apărare faţă de o forţă supranaturală. După un timp, încet, cu grijă, reuşi s-o facă să se destindă. Netezindu-i buclele aurii, îşi spuse că sărutul n-a fost decît un mijloc de-a o scoate din starea de isterie şi

nimic mai mult. Mîndria îl determina să-şi reprime sentimentele. Curînd însă îşi dădu seama cît de mult dorea s-o sărute din nou, s-o îmbrăţişeze şi să-i aline durerea.

Kelly O'Brian, Kelly Caldwell nu era o tîrîtură, aşa cum o suspectase. Nu ea trezise viciul în fratele său, ci fusese victima lui Scott. Îi mîngîie obrajii cu un deget şi-i ridică spre el capul. Îi studie faţa pentru a se convinge că isteria trecuse. Văzu însă, pentru prima dată, semnele amărăciunii înscrise pe trăsăturile ei dulci.

– Vino şi aşează-te! A condus-o pînă la cele două scaune din colţul camerei. Ai ceva de băut?

– Da. Era a lui Sc... a lui. Eu nu beau.

– Astă seară ai să bei. Unde este?

– În bucătărie. În dulapul de deasupra frigiderului.

Jake căută în dulăpior. Găsi o sticlă de brandy şi două pahare. Turnă puţin într-unul şi mult mai mult în celălalt.

– Bea-l, îi comandă silind-o să ia paharul.

Ea bău cu greutate, strîmbîndu-se de gustul neplăcut.

– Bea-l! Îţi face bine.

Se aşeză pe scaunul celălalt, urmărind-o

cum se strîmbă în timp ce bea.

– Jake, zise, uitîndu-se la paharul gol, cum m-ai găsit? Sigur că Scott nu ţi-a spus aşa ca din întîmplare: "Apropo, mai am o nevastă în Altanta".

– Nu, Kelly, nu-ţi face singură sînge rău! Acceptă, simplu, că te-am găsit.

– Nu. Vreau să ştiu. Ţi-a vorbit despre mine? continuă ea cu încăpăţînare.

– Nu, ţi-a pomenit doar numele.

– Cînd?

– Kelly, te rog!

– Cînd?

Urmă o pauză îndelungată. Jake se stăpînea din ce în ce mai greu să n-o ia în braţe. Dorea s-o sărute, nu s-o rănească din nou.

– Răspunde-mi, Jake!

În timp ce-i răspundea, ochii i se strîngeau cu durere, nevoind să privească.

– Înainte de a muri.

– Aşa. Dacă n-ar fi fost pe patul de moarte, n-ai fi aflat niciodată de mine.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Cu degetele nervoase rupse o aţă imaginară de pe rochie, apoi îşi încrucişă mîinile. Cînd începu din nou să vorbească,

vocea-i era oţelită. Insist să ştiu cum m-ai găsit.

– Printre hîrtiile lui era o fotografie. Detectivul a recunoscut fundalul ca fiind de pe-aici.

– Aşadar, eram numai un nume pentru el, nimic mai mult.

Un nou val de durere o cutremură. Cît o fi fost de puternic? I s- ar fi putut opune?

Jake se aplecă şi-i prinse mîinile reci:

– Cred că-i părea într-adevăr rău pentru tot ce ţi-a făcut. M-a rugat să te găsesc şi să te ajut. De asta sînt aici, Kelly, să te ajut.

Nu-şi putea desprinde mîna. Se uită fără expresie la bărbatul din faţa ei. Cum putea afla dacă omul acesta e puternic, cîtă vreme Scott fusese slab, dacă e cinstit, cînd Scott minţise? Cum putea ea, după ce se înşelase într-atît cu unul, să aibă încredere în celălalt? Nu înţelegea cum de ştia, dar ştia, fără doar şi poate.

– Ai mai făcut aşa ceva şi pînă acum, nu-i aşa? Îl privea direct şi vorbea grav. Ai mai fost nevoit să rezolvi probleme create de Scott?

Jake ezită, ştiind că răspunsul lui o va lovi din nou.

– Da, răspunse liniştit.

– Înseamnă că au fost multe femei

– Da.

– Au mai fost şi alţi copii?

Vocea ei se frînse din nou. De această dată părea devorată de durere.

– Nu, Kelly, n-au mai fost copii.

– În sfîrşit, te cred. Vreau să zic, cum ar putea ascunde cineva sub covor o duzină de bastarzi. Acum îşi bătea joc şi de ea şi de el.

– Cele mai multe din femeile lui Scott ştiau cine este.

– Cele mai multe, dar nu toate. Am dreptate? întrebă ea cu o falsă gingăşie, care-l răni. Răspunde-mi, Jake!

Neavînd încotro, îi confirmă:

– Multe, însă nu toate.

– Cîte? Cîte au fost aşa de proaste ca mine?

– Una singură. O strînse puternic de mînă. Las-o baltă, Kelly! Nu ţi-o face cu mîna ta!

– Cine? Vocea îi era guturală. Corpul îi devenea din ce în ce mai rigid. Cine?

– Soţia lui, Lydia.

– A rănit-o tot atît ca şi pe mine?

– Da. Poate chiar şi mai mult.

Kelly rămase nemişcată pentru mult timp. Jake îi respectă gîndurile. Se retrăsese pe scaun şi-i urmări emoţiile care-i străbăteau faţa. După toate cîte se întîmplaseră în această cameră în

ultima oră, înţelegea starea confuză în care se afla. Încotro se vor îndrepta gîndurile ei? Doar ea era în măsură să hotărască şi Jake simţi că avusese timp destul pentru a lua o hotărîre.

– Mda, dădu ea din cap ca şi cum ar fi evaluat situaţia din alt unghi. Îmi imaginez că ea a resimţit durerea mult mai profund decît mine.

Tăcu din nou. Doar tic-tac-ul ceasului de lîngă scaunul ei întrerupea tăcerea. Deodată, luă o decizie. Cînd în cele din urmă, vorbi, vocea ei era mai puternică şi mai controlată. În locul durerii şi umilinţei se instalase seninătatea ei obişnuită.

– Nu pot şterge necazul pe care Scott i l-a făcut soţiei sale, dar pot s-o fac să sufere mai puţin. Îţi promit că nu va afla niciodată de acest copil.

– Ce vrei să spui?

Într-un fel era surprins. Părerea lui despre ea suferise mai multe modificări în ultima oră. Acum recunoştea în ea o persoană plină de compasiune, sensibilă la durerea sau la fericirea altora.

– Ce-ai auzit. Nu-mi face nici o plăcere să-i spun – vocea ei scăzu din nou pînă la intensitatea unei şoapte dureroase – că port copilul

soţului ei. Se cuprinse protector cu mîinile peste pîntece: Bietul meu copil, cum am să-ţi explic de ce nu ai tată?

Se strînse şi mai tare, convulsiv, cu braţele, în timp ce o lacrimă, una singură, îi alunecă pe obraz.

– Nu va trebui s-o faci! spuse Jake liniştit, dar convingător. Copilul va fi al meu.

Kelly ridică brusc privirea, neputînd să creadă ceea ce auzea.

– Certificatul spune că tu eşti soţia mea, continuă Jake. Din acest moment, atît timp cît vom trăi pe lumea asta sîntem soţ şi soţie şi-mi porţi copilul. El îi zîmbi, dar ea nu putu reacţiona nicicum. Îl privea fără expresie. Nu te speria! Nu-ţi pretind nimic. E pentru binele copilului şi pentru a-mi feri familia de vreo neplăcere viitoare.

– Dar, Jake, cum poţi... începu ea, dar fu imediat întreruptă de vocea lui hotărîtă.

– Gîndeşte-te, Kelly, gîndeşte-te înainte de a lua o hotărîre. Copilul va moşteni averea şi numele tatălui său. Testamentul nostru, al lui Scott şi al meu, stipulează că dacă unul dintre noi moare fără copii, toată partea lui de avere va fi moştenită de primul născut al celuilalt. Aceasta

este singura soluţie. Copilul va moşteni averea, iar eu voi putea avea grijă de tine. Nimeni nu trebuie să afle adevărul.

– Şi soţia lui?

– Ea va fi bine îngrijită şi nu va avea nevoie niciodată de nimic. Acum grija mea eşti tu.

– Dar e o nebunie! Nici nu mă cunoşti! Nu te cunosc nici eu. Nu! Nu se poate! Nu pot!

– Kelly, Kelly! Înaintă şi-i luă ambele mîini în palmele sale. O să meargă. Vom face noi în aşa fel încît să meargă. Putem s-o considerăm o afacere, o investiţie pentru viitorul copilului, ca să nu mai spun că-i dă mamei mele posibilitatea să se bucure de nepotul pe care-l aşteaptă de atîta timp. Reflectează, Kelly! Gîndeşte-te bine înainte să iei o hotărîre. Îi zîmbi cu înţeles. Abia te mai ţii pe picioare. Se ridică, apoi o mîngîie pe obraz. Odihneşte-te dacă poţi. Eu mă întorc mîine dimineaţă pe la zece!

Cu o mişcare care devenise deja o obişnuinţă îi dădu la o parte buclele de pe frunte şi spuse încet:

– Noapte bună, Kelly!

Uşa se închise uşor în urma lui şi Kelly rămase pe scaun cu mintea prea răvăşită după tot ce se întîmplase. În cele din urmă, simţind că

nu mai poate sta treează, își făcu patul, se strecură în așternut și căzu într-un somn adînc și reconfortant.

Capitolul 3

Se trezi la auzul bătăilor insistente în uşă. Visu-i fusese populat de doi bărbaţi cu ochi identici, iar numele Jason Scott şi Scott Jason se repetau la nesfîrşit.

– Kelly! strigă o voce îngrijorată, în timp ce bătaia în uşă devenea tot mai puternică. Te simţi bine, Kelly? Clanţa zdrăgănea zgîlţîită viguros. Kelly, răspunde!

În cameră pătrunsese răcoarea nopţii şi aceasta o lăsa cu greu să-şi părăsească aşternutul cald. Trebui totuşi să se scoale, pentru că Jake nu dădea nici un semn c-ar renunţa. Îndreptă în grabă cuvertura şi-şi trase pe ea o rochie.

– Vin acum, strigă în timp ce-şi lega cordonul.

Alergă pe podeaua rece şi deschise uşa. Mişcarea bruscă descoperi un Jake foarte plăcut şi îmbrăcat deosebit. Ochii-i erau senini, asemenea cerului de dimineaţă. Era proaspăt bărbierit, iar părul, pieptănat cu grijă pe spate, începuse să se răzvrătească în onduleuri naturale şi bogate. Purta pantaloni negri strîmţi, o bluză de un roşu aprins şi eşarfă albă. Din punga pe care o ţinea în braţe venea cea mai grozavă aromă de cafea proaspăt rîşnită şi de covrigi cu scorţişoară, abia scoşi din cuptor.

– Bună dimineaţa! spuse Kelly încet, cu ruşine. Intră!

Alergă înapoi în pat şi-şi căută papucii rămaşi dedesubt.

– Dumnezeule! exclamă Jake, e frig ca-ntr-un congelator aici. Mai cald este afară.

Închise uşa cu piciorul, apoi se îndreptă spre

bucătărie. Puse punga, exasperat, pe bufet şi se întoarse.

Kelly îl privea curioasă cum inspectează camera, fără să omită nimic. Se opri o clipă, să se orienteze, apoi merse spre cel mai îndepărtat perete, pe care se afla termostatul.

– De ce nu-i reglat ca lumea? întrebă el. Chiar şi-aici la Atlanta, nopţile pot fi răcoroase la vremea aceasta.

– Nu-i treaba ta la ce temperatură am reglat termometrul!

– Nu te mai purta ca un copil, Kelly! îi răspunse el puţin iritat. E reglat la minimum. De ce?

În pofida tuturor eforturilor de a şi-l înăbuşi, o trecu un fior. Mîndria nu-i îngăduia să-şi pună pe ea pledul, cu toate că rîvnea teribil la căldura pe care i-o putea oferi. Refuză să-i răspundă la întrebare. Niciodată n-ar fi recunoscut că lipsa banilor o determina să oprească în timpul nopţii căldura. Fără să-şi dea seama, se încăpăţîna în continuare.

– A dracului încăpăţînare, spuse Jake, gîndindu-se la necazurile pe care i le-ar fi putut pricinui acum o răceală. Era atît de fragilă, iar sarcina o făcuse să piardă şi mai mult din

greutate. Continuă să se gîndească la ce urmări ar avea o simplă răceală pentru rezervele ei fizice. Se întoarse brusc şi intră în baie. Du-te şi fă un duş fierbinte. Am potrivit căldura. Din fericire, în timp ce vei fi acolo, aici se va mai încălzi puţin. După ce te speli şi te-mbraci, mîncăm şi mai vorbim.

Ar fi vrut să-l refuze, din principiu, dar nu putu să reziste propunerii de a face un duş fierbinte. Îşi pregăti hainele fără să se gîndească prea mult. La uşa băii ezită şi o grimasă-i străbătu faţa.

După douăzeci de minute de stat sub apa fierbinte, apăru îmbujorată şi strălucitoare la faţă. Se îmbrăcase cu nişte pantaloni gri, elastici, şi c-o bluză cu imprimeuri, ale cărei nuanţe mov îi completau culoarea ochilor, făcînd şi mai evident castaniul lor bătînd în auriu. Îşi trase bluza peste pîntece. Singurul lucru bun era acela că, păstrîndu-şi dimensiunile, nu fusese nevoită să-şi cumpere haine de gravidă. Aceasta i-a salvat în mod considerabil fondurile, care se micşorau şi aşa destul de repede.

– Doamne, eşti gata, zise Jake privind-o peste umăr. Aranjase masa în bucătărie. Stai

acl! Micul dejun e gata într-o clipă.

– Nu mănînc, dădu ea din cap, parcă pentru a-şi accentua cuvintele. De obicei nu mînca dimineaţa, iar acum era mai hotărîtă decît oricînd să nu facă nici o concesie.

Se aşeză şi Jake îi puse în faţă o farfurie cu ouă prăjite şi şuncă. Apoi, suc, cafea şi acei minunaţi covrigi cu scorţişoară. Îşi luă şi el o farfurie şi se aşeză lîngă ea.

– Jake...

– Şşşt! Mănîncă-le cît sînt calde! Vorbim mai tîrziu.

– Dar...

– Mănîncă!

Vorbea răbdător dar ferm, tonul său nepermiţînd nici o contrazicere.

Kelly luă furculiţa şi începu să mănînce fără chef. N-ar trebui să-i permită aşa ceva, se gîndi ea. Niciodată nu l-a plăcut să mănînce dimineaţa. Mesteca voit încăpăţînată, dar, în cele din urmă, fu nevoită să constate că mîncase toată porţia de ouă cu şuncă şi doi covrigi destul de mari. Sătulă, se lăsă pe speteaza scaunului, urmărindu-l pe Jake cum îşi termină şi el de mîncat covrigii.

– Pentru o fetiţă care nu mănîncă dimineaţa

nu e chiar rău, spuse el. Nu s-ar spune că această aparenţă delicată adăposteşte o atît de mare poftă de mîncare. Strîng eu masa. În doi timpi şi trei mişcări sînt gata. Tu du-te şi te lungeşte puţin! Cînd mă-ntorc, stăm de vorbă.

Kelly nu protestă. Continua stare de somnolenţă şi oboseală pe care-o avea de cînd era însărcinată o copleşi. Se aşeză într-un fotoliu cu un roman nou apărut în mînă, intenţionînd să citească, dar mai mult se uită la Jake. Apoi, căzu într-un somn adînc. Dormi atît de profund încît nu-şi dădu seama cînd încetară zgomotele din bucătărie şi nici nu-l auzi pe Jake traversînd camera şi oprindu- se deasupra ei. O privea cu plăcere. Nu ştiu nici că degetele lui se îndreptaseră spre umărul ei de catifea, dornice să-l mîngîie, nici că-şi înăbuşise dorinţa de a-şi lipi buzele de gîtul ei atît de seducător. Nimic n-o conturbă din visul ei liniştit. Se trezi cînd el îi desprinse uşor cartea din mînă.

– Ce-i?

Făcu un efort să se ridice.

– Iartă-mă, draga mea, n-am vrut să te trezesc!

– Scott?

– Nu.

Realitatea o trase înapoi. Scott plecase.

Pentru totdeauna. O lăsase aşteptînd un copil singură. Nu! Nu mai era singură. Apăruse Jake.

– Îmi pare rău, Jake. N-am vrut să adorm, dar fac ce fac şi- aţipesc sau îmi pierd puterile.

Vocea ei era dulce, purtînd încă amprenta confuză a somnului. Jake o privi cu o expresie neliniştită, apoi buzele lui încercară să schiţeze un zîmbet.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Eşti obosită şi singură, dar eu sînt acum aici ca să schimbăm situaţia aceasta. Nu trebuie să uiţi asta, somnoroaso!

Cu un bobîrnac, o lovi uşor peste năsucul în vînt, apoi se aşeză în fotoliul din faţa ei. Ea-şi dădu seama că el nu numai că făcuse curăţenie în bucătărie, dar strînsese şi aşternutul de pe canapea şi împăturise chiar şi pledul şi pijamaua.

– Ai mai reflectat la propunerea mea? o întrebă el cu ochii aţintiţi asupra ei.

– Nu! Nu tocmai. Am crezut că, odată cu trecerea surprizei, te vei gîndi şi tu mai bine şi te vei răzgîndi.

Degetele ei fremătară şi neteziră marginile bluzei. Nu-i putu întîlni privirea.

– Nu neg c-a fost o surpriză. Dar nu m-am

răzgîndit.

Vocea lui era inexpresivă şi nu putu deduce nimic, absolut nimic, din cuvintele lui.

– Uite ce-i... Netezi cu mîna ţesătura, apoi trase cîteva fire din ea. Asta nu-i deloc problema ta. Oricîte greşeli am fi făcut Scott şi cu mine, toate ne privesc numai pe noi.

– Kelly, uită-te la mine! Nu întoarce capul! Toată chestia asta n-are nimic de-a face cu tine. Te rog, nu-mi refuza ajutorul! Kelly, uită-te la mine! Era un ordin, dar rostit cu blîndeţe. Aşteptă cu răbdare pînă-l privi în ochi. Cu toate diferenţele dintre noi, Scott şi cu mine sîntem fraţi. Ne-am certat şi ne-am bătut aşa cum fac toţi copiii, iar în ultimii ani ne-am despărţit, aşa cum s-au despărţit, fiecare pe făgaşul ei, şi vieţile noastre. Doar un singur lucru nu s-a schimbat: dragostea noastră. Au fost perioade cînd nu-mi plăcea el mie, după cum au fost altele cînd nu-i plăceam eu lui, dar legătura a fost mereu prezentă. Poate că numai un alt frate geamăn poate să înţeleagă profunzimea sentimentelor pe care le împărţeam. Cîteodată chiar mă întrebam dacă asta se poate înţelege. Jake se opri şi se afundă încet în fotoliu. Eram, într-un fel, paradoxali. Cînd am ajuns la adolescenţă, eu

am început să mă dezvolt fizic, în timp ce Scott rămînea mic şi slab. Alergam pînă îmi dădeam sufletul pe terenul de sport, mă înfierbîntam la cîte un meci pierdut. Toate astea ar fi vrut să le facă şi Scott, dar era prea mic şi resimţea neputinţa ca pe o înfrîngere mereu repetată. Era foarte mîhnit. Pe de altă parte, eu n- aş fi fost în stare niciodată să fac ce făcea el cu pensula şi culorile. I-ai văzut vreodată acuarelele?

Kelly nu răspunse. Clătină doar din cap, nedorind să-i întrerupă frumoasa poveste. Îşi dădu seama că nu încercase îndeajuns să pătrundă în sufletul celor doi bărbaţi.

– Nu-i aşa? continuă Jake. Refuza să-şi recunoască abilităţile, ba chiar nu admitea deloc că are talent. Din cîteva trăsături de penel făcea să prindă viaţă pe pînză, fie un răsărit de soare, fie un izvor, orice. Jur că uneori puteai chiar să simţi mirosul florilor. Apoi, de multe ori, distrugea desenele acelea care-ţi tăiau respiraţia, atît erau de frumoase. Nici nu ştiu de cîte ori l-am văzut numai eu. Mă gîndesc... – se opri, ca şi cum l-ar fi rănit – mă gîndesc la timpul cînd aproape că-l uram. Cum putea cineva dăruit cu atîta talent să nu- l folosească? Ar fi putut dărui lumii atîta frumuseţe, ar fi putut-o înfrumuseţa,

aducîndu-i bucurie prin picturile sale. Toată viaţa, Scott s-a gîndit numai la el. Nici măcar o singură dată nu mi-l pot aminti arătînd interes pentru altcineva, în afară de sine. Dacă l-ai fi cunoscut mai bine, ai fi înţeles cît de neobişnuit era pentru felul lui de a fi să-mi ceară mie ajutorul. Jake se întoarse spre ea şi o prinse de mînă. Cu o voce joasă, grăbită, încercă să se facă înţeles: Kelly, Scott era rănit foarte grav. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă. Cu toate astea, gîndurile lui erau la tine. Într-una din clipele cele mai nefericite din viaţa lui se gîndea la altcineva. Proceda acum, înaintea morţii, aşa cum ar fi dorit să procedeze mereu, ca omul care dorea să fi fost. Ultimele sale minute, acelea în care mi-a cerut să te ajut, au fost cele mai bune din viaţa lui. Înţelegi că, încercînd să-i îndeplinesc dorinţa, pot să-i fac viaţa mai puţin deşartă şi moartea nu într-atît de tragică. Era pentru prima oară cînd dorea să repare un rău pe care-l făcuse cuiva. Pînă atunci nici nu-i păsase. Dacă nu de altceva, măcar pentru a da un sens vieţii lui, lasă-mă să te ajut!

În timpul tensionatei şi lungii prelegeri a lui Jake, Kelly privi necontenit la el. Văzu pe chipul său suferinţă şi patimă, chiar şi deşertăciune.

Acum, la acest ultim argument, nu mai putu rezista. Inima ei bătea atît pentru Jake, cît şi pentru Scott. Pe faţă-i curgeau şiroaie de lacrimi.

Ce păcat că fiecare dorise să fie ceea ce era celălalt. Jake acceptase totul şi dăruise tot ce avea, Scott crescuse egoist şi încrîncenat.

Mîna mare a lui Jake îi atinse faţa.

– Nu plînge din cauza noastră, dragostea mea. Ai vărsat prea multe lacrimi pentru cei din familia Caldwell.

Îi şterse lacrimile cu degetul mare, aşteptînd cu răbdare. Nu voia să mai spună nimic pînă cînd ea nu-şi va reveni din plîns.

După un timp, ea-şi întoarse capul în palma lui şi-i surîse timid. Era ca şi cînd l-ar fi mîngîiat cu privirea.

Jake se lupta cu dorinţa de-a o lua în braţe. Se stăpîni şi continuă:

– Mă laşi să te ajut? Nu pentru că îţi datorăm ceva, ci de dragul lui Scott. Să dăm vieţii lui un sens.

– Dar viaţa ta? Îşi trase uşor capul şi mîna lui căzu în gol. De ce să te sacrifici pentru mine şi pentru copilul meu? Eşti sigur că nu-ţi doreşti o familie a ta?

– Acum nu se întîmplă nimic în viaţa mea. Nu există nici o persoană deosebită. Sînt cu totul liber.

Încercă să glumească, însă felul zîmbetului îl trăda.

– Dar în viitor? Nimeni nu-ţi poate cere să nu ai grijă şi de tine, insistă ea.

– Poate că nu va fi mereu aşa. Numai cîteva luni, pînă terminăm ce avem de făcut: copilul tău să fie moştenitorul legal al lui Scott. După ce te vei întrema în urma naşterii, vei fi liberă să pleci. Nu voi încerca să te opresc. Tot ce-ţi cer este ca mama mea să aibă acces la nepotul ei.

– Din cîte înţeleg, înseamnă că de acum şi pînă la naşterea copilului ne vom preface că sîntem căsătoriţi. Apoi, după cîteva luni, ne vom despărţi, probabil, pentru a doua oară.

– Da.

– Putem oare s-o facem?

– Nu văd de ce nu. Trebuie numai să întocmim bine strategia, astfel încît totul să pară verosimil.

– Jake, nu doresc banii tăi, dar vreau un tată pentru copilul meu. Este tot ce doresc pe lumea asta, chiar dacă numai de formă.

Jake observă o umbră pe faţa ei.

– De ce e mult mai important să ai un tată pentru copil decît să fii în siguranţă financiară? In ziua de azi nu mai e un stigmat să ai doar un singur părinte. Acesta e un fapt de viaţă acceptat.

– Pentru mine nu este, se împotrivi ea. Nu-mi pasă ce este la modă, dar urăsc gîndul că va fi nelegitim. Eu ştiu ce înseamnă asta.

– Să înţeleg că tu eşti copil nelegitim?

– Da.

– Nu ţi-ai cunoscut tatăl?

– Nu. Dacă nici mama nu ştia care dintre iubiţii ei era...?

– Doamne! exclamă Jake. Kelly, tu înaintea tuturor trebuie să înţelegi de ce e necesar să ne ducem planul la îndeplinire. Aşteptă un răspuns, dar ea rămase tăcută. Eşti de acord, Kelly?

– Faci asta pentru amîndoi?

O respiraţie sufocantă îi apăsa pieptul. Ezită, neştiind ce să facă, atît era de disperată şi confuză.

– Kelly?

– Da... da. Am s-o fac.

Cuvintele-i tremurară pe buze într-un şuierat sacadat.

– Doamne, nu vei regreta! Îţi promit. O sărută

pe buze, apoi, atent la expresia ei şocată, se ridică. Pînă după-amiază, stai liniştită! Eu am de rezolvat nişte probleme, după care vin înapoi, te iau cu maşina şi te duc la serviciu la ora...

– Şapte.

– Bine, la şapte. Ne vedem mai tîrziu. Zîmbi şi se îndreptă spre uşă. La un moment dat se opri. Kelly! Aşteptă pînă cînd ea se uită în ochii lui. Îţi mulţumesc.

Închise uşa în urma lui, lăsînd-o pe Kelly uimită. Ce om era?! Pătrunsese în viaţa ei, răscolise peste tot şi acum îi mulţumea. Clătină din cap nedumerită.

În seara aceea cîntă cu un lirism care nu o caracteriza, degetele uşoare zburînd deasupra claviaturii. Zîmbetul îi era mai luminos ca niciodată şi ochii poposeau adesea pe bărbatul aşezat la masa de lîngă pian. Era oare adevărat? Bărbatul acesta intrase în viaţa ei şi-i dizolvase cu o uşurinţă de necrezut toate necazurile. Jake. Era el oare o fiinţă vie, adevărată? Privi înspre masa lui. Da. Era un om în carne şi

oase. Zîmbea... Zîmbetul lui de răspuns îi făcea inima să-i bată mai repede.

În timpul obişnuitei lui conversaţii cu clienţii, Nick se opri la masa lui Jake. Nu era seară să nu-i salute pe toţi şi să nu schimbe cîteva cuvinte cu fiecare. Acum asculta ce-i spunea Jake. Kelly observă că Nick avea o expresie de uimire. Trăsese un scaun liber şi se aşezase pentru o conversaţie mai îndelungată.

În următoarele 15 minute, timp în care cîntă neîncetat, Kelly se întrebă ce putuseră găsi interesant de vorbit cei doi bărbaţi. În cele din urmă, Nick se ridică, îi întinse mîna lui Jake, îl bătu pe umăr şi trecu mai departe, la alt client.

Kelly mai cîntă cîteva cîntece şi conversă cu nişte clienţi. Părea să nu-şi mai poată desprinde privirea uimită de la masa lui Jake.

– Kelly!

– O, bună, Nick! Nu observasem că eşti aici.

– Poţi să vii pentru cîteva secunde în biroul meu?

– Acum?

Nick se uită la ceas.

– Să zicem, la zece fix. Peste zece minute.

– Bine.

Kelly era foarte curioasă. Mai avea o oră de

cîntat. Niciodată pînă acum n-o mai întrerupsese. În următoarele zece minute cîntă mecanic, fără să se concentreze la muzică. Făcu greşeală după greşeală. Cînd timpul trecu şi termină cîntecul, privi din nou spre masa lui Jake. O cuprinse o teamă ciudată şi-o străbătu o durere de neînţeles, cînd văzu scaunul gol. Toate speranţele ei abia înfiripate s-au năruit într-o clipă. Oare nehotărîrea ei îl determinase să plece? El îi oferise atît de mult şi-i ceruse atît de puţin, iar ea, ca o nebună, ezitase. Oare nu fusese de ajuns aprobarea ei tacită? Dumnezeule bun, ce va face acum ? Obişnuita ei slăbiciune, absentă astă seară, o cuprinse din nou, ca-ntr-o mantie.

Se ridică de pe scaun şi, fără să închidă pianul, îşi făcu loc printre mese spre uşa biroului lui Nick. Ciocăni uşor şi aşteptă.

– Intră!

– Nick, s-a întîmplat ceva?

Se opri brusc. Nick era la birou, dar atenţia ei fu atrasă de Jake, care stătea aşezat cu nepăsare pe un scaun de lîngă fereastră. Sufletul i se umplu de o bucurie imensă şi inima începu să-i bată cu putere.

– Intră, Kelly! spuse Nick. Închide uşa!

Privea cînd la Kelly, cînd la Jake.

– Ştiu toată povestea, Kelly. Nick îi vorbea fără menajamente, dar politicos. Jake mi-a explicat situaţia. Soluţia lui pare bună, dar, dacă nu este ce doreşti tu, eu te ajut cît am să pot!

– Mulţumesc, Nick! Ai fost întotdeauna atît de bun. Sînt de acord cu planul lui Jake. Pare a fi cea mai bună soluţie, atît pentru copil, cît şi pentru mine.

Kelly se strădui să nu privească spre Jake în timp ce vorbea. Se întreba de ce nu scoate nici o vorbă. De ce stătea în penumbră, urmărind-o cu o asemenea atenţie?

– Kelly, eşti sigură că-i ceea ce doreşti? Ai grijă să nu faci un pas greşit, pe care să-l regreţi apoi, insistă Nick.

Îşi ridică privirea şi se uită la Nick, pentru prima oară. Vocea ei arăta mai multă convingere decît simţea.

– Sînt sigură.

– Bine. Nick îşi puse mîinile pe birou. O să-mi lipseşti, copilă. Dă-mi din cînd în cînd cîte-o veste, iar dacă ai nevoie vreodată de ceva, strigă şi-am să fiu acolo. Se ridică şi-i zîmbi încurajator. Mai sună cînd şi cînd, seara! Jake spune că mîine trebuie să pleci.

– Nu pot pleca aşa... trebuie mai întîi să-mi găseşti înlocuitor.

– Am găsit deja. Niciodată nu va fi de valoarea lui Kelly O'Brian, dar cîntăreţe de duzină sînt o mulţime, o ştii foarte bine.

– Dar...

– Fără comentarii, Kelly, străbătu camera vocea lui Jake. Ia-ţi haina! Plecăm.

– Nu pot pleca acum, spuse ea. Trebuie să-mi iau rămas bun de la oameni. Nu pot pleca fără nici o vorbă.

– Cît o să-ţi ia? O jumătate de oră-ţi ajunge?

– Nu. Mike nu vine înainte de ora unsprezece. Pînă atunci nu pot pleca.

– Bine, te aştept în maşină.

După o scurtă strîngere de mînă cu Nick, Jake ieşi fără să mai spună un cuvînt.

Era trecut bine de unsprezece cînd sosi Kelly la maşina lui Jake. Mike o reţinuse mai mult decît se aşteptase. A chestionat-o despre tot şi despre toate. Îi era teamă să nu facă vreo greşeală. Din cauza lui Scott, Mike nu-i prea simpatiza pe cei doi Caldwell. Deşi nu încercase să-i schimbe hotărîrea, îi arătă totuşi că are mari rezerve în ce-l priveşte pe Jake. Cu blîndeţe, aşa cum îi era felul, îi aminti că el şi Kathleen o vor

ajuta ori de cîte ori va avea nevoie. Kelly îl îmbrăţişă cu sentimentul că aşa trebuie să fie cînd ai un frate. Îl sărută pe obraz printre lacrimi şi-l părăsi pentru a se întîlni cu Jake.

Atitudinea lui stranie şi detaşată o determină să reziste impulsului de a i-l prezenta lui Mike. Reţinerea lui Mike ar fi fost şi mai accentuată dacă l-ar fi cunoscut pe străinul acesta morocănos. Solemn, fără să vorbească, Jake îi deschise uşa maşinii.

Drumul pînă la ea acasă era scurt, dar tăcerea îl făcu interminabil. Jake era insuportabil. Cînd o condusese la muncă, mai devreme, fusese bine dispus, glumise şi o destinsese. Acum era schimbat în mod radical. De ce?

– Îţi poate fi tată, fulgeră Jake tăcerea cu vocea lui tăioasă.

– Nick?

– Nu. Mike, şuieră el fără să-şi ia ochii de la drum.

– Da. E-adevărat. Însă în cazul acesta, nevasta lui îmi poate fi mamă.

Se înşela sau expresia pînă atunci întunecată a lui Jake s-a luminat deodată? Prea obosită ca să se mai gîndească şi la asta, Kelly închise

ochii şi-şi lăsă capul pe spătarul scaunului.

– Ţi-e somn?

– Puţin.

– La ce te gîndeşti, Kelly?

Se aşeză mai bine şi, nedorind să-şi împartă gîndurile cu el, îşi drese vocea ca s-o facă mai plăcută:

– Oh,la nimic şi la de toate.

Ajunşi în faţa casei în care locuia, maşina s-a oprit, dar Jake n-a coborît imediat. Nici Kelly nu s-a mişcat. Aştepta un îndemn din partea lui.

– Spune-mi, Kelly, ce te nemulţumeşte?

– Nu ştiu.

Ea îşi lăsă capul în jos, simţindu-se îngrozitor de prost.

Jake se uită la ea părînd că vrea s-o pătrundă cu privirea.

Kelly se străduia fără succes să-şi ascundă agitaţia, dar încruntarea lui Jake era departe de-a o încuraja.

– Trebuie să stăm de vorbă, nu-i aşa?

– Da. Cred că da.

Ieşiră din maşină şi, pînă să-şi dea ea seama, Jake era deja în capul scărilor din hol. El se uită la lift, iar ea-şi zîmbi în sinea ei.

– Mai bine pe scări, dar mergi tu înainte şi

trage-mă şi pe mine.

El îi luă braţul ca s-o conducă pe scări. Urcară primele două etaje alături, dar la al treilea, ea-şi încetini vizibil urcuşul aşa că Jake o luă în braţe.

– Jake, lasă-mă jos!

– Nu.

– Nu se poate să mă duci în braţe!

– Dar te duc deja.

– E ridicol. Pot să merg singură. Ştii doar.

– Mai bine taci şi-admiră mîzgăliturile de pe pereţi.

O privi zîmbind, în timp ce o purta cu uşurinţă. Chiar şi o femeie atît de încăpăţînată ca ea putea s-admită că era bine să fii purtată în braţele unui bărbat puternic. Oftă şi, relaxată, îşi lăsă capul pe umărul lui. Bătăile inimii sale îi răsunau în urechi.

– Eşti soţie cu adevărat, Kelly Caldwell.

O străbătu un fior de plăcere. Nu din cauza cuvintelor sau pentru c-o numise pentru prima dată Kelly Caldwell, ci pentru admiraţia din vocea lui.

Jake urca scările cîte două deodată, greutatea ei fiind neglijabilă în braţele lui. Pentru o clipă Kelly şi-ar fi dorit ca primul ajuns în viaţa ei

dintre cei doi gemeni să fi fost cel puternic, nu cel slab. Goni însă repede gîndul, dîndu-şi seama că-i producea amărăciune. Trebuie să înveţe să evite trecutul. Acum trebuia să privească numai către viitor şi către perspectivele lui.

– Ai cheia-n poşetă?

Adîncită în propriile gînduri, Kelly fu surprinsă de constatarea că ajunseseră în faţa uşii.

– Dacă mă laşi jos, o găsesc.

– Nu-i nevoie. Pot să deschid uşa şi cu tine în braţe, numai dă- mi cheia.

Ea i-o dădu, iar el deschise uşa dintr-o singură mişcare, cu o uşurinţă care-o uimi.

– N-am reuşit o asemenea performanţă niciodată.

– Ce anume?

– Să deschid uşa de la prima încercare. Trebuia s-o fac de cel puţin trei ori.

El o trecu peste prag şi închise uşa cu umărul.

– De acum înainte n-o să-ţi mai faci niciodată probleme din cauza unei broaşte de uşă capricioasă.

Păşi în camera întunecoasă ca o felină şi o lăsă pe canapea. Apoi aprinse lumina, care

umplu discret, încăperea.

– Lasă-mă să-ţi scot haina! Vrei să vorbim acum, sau vrei mai bine să faci întîi un duş şi să te schimbi? Remarcă zîmbetul ei uşor care-i înflori pe buze. De ce zîmbeşti? Am spus ceva caraghios?

– Mă gîndeam dacă de fiecare dată de acum înainte te voi vedea cu aceiaşi ochi cu care te-am văzut după ce m-ai obligat să fac duş data trecută.

– Nu te-am obligat decît o singură dată şi am făcut-o ca să te mai dezgheţi. Îţi aminteşti?

Ochii lui scăpărau.

Îşi aranjă haina pe un scaun şi se aşeză în faţa ei. Era solemn.

– A fost plăcut, nu-i aşa? Dar mai devreme am fost tracasaţi amîndoi, aşa-i? zise el.

– Da. Cred c-aşa e. Nu pot să-nţeleg ce s-a-ntîmplat.

– Eu cred că-nţeleg.

Kelly se uită la el întrebătoare. Nu avea nici cea mai vagă idee.

– Noi nu comunicăm, Kelly. Dacă vrem ca treaba să meargă, trebuie să comunicăm unul cu altul.

– Şi cum putem face asta?

– Fiind absolut deschişi, întrebînd atunci cînd nu înţelegem şi răspunzîndu-i celuilalt cinstit.

– Crezi că e posibil să fim oneşti cînd toată relaţia se bazează pe o minciună? întrebă ea.

– În sensul strict al cuvîntului nu este o minciună. Certificatul de căsătorie stă dovadă.

– Dar mai e ceva ce nu poate fi uitat niciodată.

– Şşşt! Nu te gîndi la asta! Lasă trecutul acolo unde este şi trăieşte prezentul. Îi atinse gîtul unde buclele se revărsau într-o cascadă aurie. Să începem din noaptea aceasta.

Ea ezită, neştiind cum să înceapă. Îşi dădea seama că el are dreptate, dar nu era deloc uşor. Erau cîteva adevăruri cărora nici unul nu le putea face faţă.

– Kelly, nu-ţi fie teamă! Nu există nimic pe lumea aceasta să nu- mi poţi cere ori spune.

Ea privi în gol şi-i spuse în şoaptă:

– N-am nimic deosebit să-ţi spun. A fost... un sentiment... ceva... nu ştiu... am simţit ceva în plus faţă de tine.

– Ce-ai simţit?

– Apropierea. Fără tine totul pare îndepărtat şi rece. Ar fi doar un singur motiv să...

– Ce motiv?

– M-am gîndit – acum îl privea – că te-ai răzgîndit în ceea ce mă priveşte.

– Înţeleg. Începu să-i maseze gîtul. Am fost în contratimp. Am simţit-o şi eu în seara asta. M-am temut că te-ai răzgîndit. Mi s-a părut că nu mai ai nevoie de mine atîta vreme cît îi ai pe Nick şi pe Mike.

– Eu nu m-am răzgîndit, spuse ea încet.

– Nici eu, încetă s-o maseze şi-o mîngîie pe păr. Acum, că am pus lucrurile la punct, du-te să-ţi faci duşul. Eu o să pregătesc o cafea şi nişte sandvişuri. Ea rîse, iar el zîmbi. Îmi place să te văd rîzînd, Kelly. Voi avea grijă s-o faci cît mai des... Şi-acum la treabă. Avem o mulţime de planuri de făcut.

Capitolul 4

– Gata? N-ai uitat nimic?

– Nimic. Cînd eşti tu gata, sînt şi eu.

Jake zîmbi mulţumit privind-o cum se întindea pe scaunul moale şi confortabil al maşinii. În seara precedentă fusese surprinsă cînd el insistase să se culce mai devreme ca să suporte mai uşor oboseala drumului. Hotărît şi fără să ţină seama de protestele ei, îi trăsese cana-

peaua şi-i aranjase cearceafurile şi pernele. Îi potolise protestele cu o privire poruncitoare şi cu ameninţarea că o va dezbrăca el dacă nu va face aşa cum îi cere.

– Mă sileşti? răspunse ea.

– Nu mă întărîta, că s-ar putea ca dezbrăcatul pentru noapte al doamnelor micuţe şi grăsuţe să devină distracţia mea favorită.

Ea s-a îmbrăcat şi s-a refugiat în baie cu pijamaua sub braţ, în timp ce rîsul lui blînd o urmări şi-i alungă mînia.

Avusese dreptate: în ziua aceasta zbuciumată, surplusul de odihnă o ajutase să se menţină în formă, făcînd-o mai curînd veselă decît obositoare. Începuseră dimineaţa devreme, cu un tur de cumpărături şi terminaseră în cămăruţa ei, unde Jake o obligase să se aşeze şi să-l îndrume cum să-i împacheteze lucrurile. La indicaţiile ei, separă totul în două categorii: una pe care urmă s-o ia cu ei, cealaltă, pentru a fi trimisă prin poştă mai tîrziu.

Kelly fu surprinsă de numărul mic de lucruri. În afară de cîte ceva de îmbrăcat, de nişte suveniruri, de cărţi şi partituri, nu avea nimic altceva. Ar fi vrut să ia cu ea bucăţele din Atlanta, amintiri, şi bune şi rele şi, mai ales,

dragostea celor cîtorva prieteni de nădejde.

Era prima zi dintr-o viaţă nouă şi dorea s-o clădească pentru copilul ei încă nenăscut.

Se făcuse timpul de plecare. Îi zîmbi lui Jake, în timp ce el părăsea parcarea şi se încadra pe şosea. Traficul era normal; ora aglomeraţiei trecuse.

– Nu fi tristă! spuse Jake, nelăsîndu-se păcălit de zîmbetul ei. O atinse pe obraji cu gingăşie. Te vei întoarce înainte de a ţi se face dor. Ţine minte! I-am promis lui Kathleen că te voi aduce în vizită imediat ce vei fi atît de întremată încît să poţi suporta călătoria.

În ochii ei străluci o rază de plăcere cînd îşi aminti de vizita de după-amiază făcută familiei Cannon. Cînd a aflat Jake cît de drăguţi fuseseră cu ea, a insistat să-i cunoască şi să le mulţumească. Kathleen şi Jake s-au plăcut imediat. Mike l-a acceptat mai greu pe acest nou Caldwell din viaţa lui Kelly, dar acum era pe cale să-i devină prieten.

– L-ai sunat pe Nick?

Întrebarea o smulse din amintiri plăcute.

– Da. Zîmbetul lui Kelly se prelungi, cu toate că gura-i tremura de efort. Ar fi vrut să-l uite pe Nick, prietenul, îndrumătorul, apărătorul ei.

Astăzi fusese nepoliticos, dar ştia că doar pentru a-şi ascunde amărăciunea. Da, am vorbit cu Nick. Ne urează noroc.

Kelly se opri aici, rămînînd cu privirea pierdută.

Cu toată dorinţa lui de a opri maşina şi de-a o îmbrăţişa pe Kelly ca s-o consoleze, Jake îi îngădui acest moment de singurătate în care să-şi ia rămas bun de la toţi cei la care ţinuse. O urmărea însă discret, chiar şi în zonele cele mai populate ale oraşului, înţesate de magazinele cele mai elegante şi mai scumpe, unde trebuia să fie mai atent. Observă că pe buze-i înflorea un zîmbet timid.

– E mai bine?

Îi spunea astfel că o înţelegea şi că o ocrotea.

– Mult mai bine. Mulţumesc.

Se şterse în felul acesta şi ultima urmă de amărăciune.

Dimineaţa şi-o petrecură alegînd îmbrăcăminte şi accesorii. Jake nu ţinea cont de observaţiile ei asupra calităţii prea fine sau a preţului prea mare al cumpărăturilor. Privindu-l, ea se bucura să-i sesizeze farmecul deosebit, chiar dacă părerile lor nu concordau mereu.

– Niciodată n-a fost atît de norocoasă.

– Ai spus ceva, dragostea mea?

Ea rîse.

– Am spus că vînzătoarea n-a avut niciodată atîta noroc ca acum. Ai fermecat-o şi ţi-ar fi pus totul la picioare în cinci minute. Dacă i-ai fi cerut cea mai de jos cărămidă, ar fi întors clădirea pe dos ca să ţi-o dea.

– Bun de plată, ricană el. Aşteaptă o clipă! Mă-ntorc imediat..

Cînd se întoarse era însoţit de doi tineri care cărau cutii peste cutii învelite în staniol cu emblema magazinului.

– Jake, ce-i cu toate astea? Doar n-ai cumpărat atît de multe. Trebuie să fie o greşeală, zise Kelly surprinsă şi minunată deopotrivă, în timp ce aşeza pachetele pe bancheta din spate.

– Nu-i nici o greşeală. Am adăugat cîteva lucruri de care am crezut că vei avea nevoie, răspunse el fericit.

Plăti oamenii şi se urcă în maşină.

– Ce lucruri?. Ai cumpărat deja mult mai mult decît pot eu purta vreodată.

– Ah, Kelly, ce tur de cumpărături este complet fără surprize? Cînd ajungem pe insulă,

vei vedea ce-am cumpărat şi poate c-ai să probezi unele dintre ele.

Zîmbi cu înţeles în timp ce conducea maşina spre fluxul poluat al traficului.

Kelly îşi dădu seama că i se relevase o nouă latură a personalităţii lui. Bărbatul solemn, serios, care o urmărise în cămăruţa ei strîmtă se transformase într-o persoană veselă, ironică şi care se gîndise să o surprindă cu purtarea lui de puştan. S-a insinuat în viaţa ei şi i-a redat cu încăpăţînare încrederea într-o zi mai bună. Privirea îi mîngîie profilul hotărît, în timp ce se minuna cum de putea el să accepte povara lăsată de fratele lui dintr-o tragică iresponsabilitate.

Dorinţa bruscă de a-l atinge o făcea să tremure. Voia să-i afle supleţea părului şi căldura pielii, însă, de îndată ce simţi această dorinţă, se gîndi cu disperare cum să şi-o stăpînească. Privind în altă parte, strînse din pumni şi se socoti o proastă. N-avea voie să- şi piardă cumpătul în tot acest aranjament cauzat de bunătatea lui.

Era drăguţ şi drăgăstos, dar nu trebuia să uite niciodată că făcea asta din grijă pentru copil. Copilul fratelui său.

– Kelly, tremuri. Se-ntîmplă ceva? Te simți rău?

Cuvintele lui erau atît de dulci și ar fi dorit ca interesul lui pentru ea să fi fost cu adevărat sincer.

– Mă simt bine. La urma urmei, n-am nici o grijă pe lume. Uiți că noi, femeile gravide, sîntem dificile? Este dreptul nostru, dar nu mă băga în seamă, chiar dacă sînt din cînd în cînd ursuză.

– E destul de greu să nu te bag în seamă, dar aș vrea mai degrabă să te văd zîmbind, fiindcă m-am îndrăgostit de gropițele tale din obraji.

Ea rîse, cu toate că inima i se făcuse mică la vorbele lui calde. Nu era decît o glumă.

Nu trebuie să uite! Nu trebuie să se lase niciodată descoperită sau să procedeze ca o proastă! O dată a fost destul. Ce-o fi găsit atît de atrăgător la bărbații din familia Caldwell? Pe primul dorise să-l protejeze. Pe-acesta îl dorea pur și simplu.

– O, nu!

Îngrozită de posibilele consecințe ale gîndurilor ei, nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare!

– Kelly, eşti palidă ca o fantomă.

Jake trase grăbit maşina la marginea drumului. O luă în braţe, sprijinindu-i capul de pieptul său.

Kelly inspira aerul pe care-l expira el. Aici dorea ea să fie mereu: în braţele acestui bărbat. O cuprinse o ruşine îngrozitoare. Ce fel de femeie era ea? Însărcinată cu copilul altuia, îl dorea pe acesta. Ea, care nu cunoscuse niciodată cu adevărat dorinţa, o regăsea în atingerea lui.

– Tremuri. Respiraţia lui Jake cădea fierbinte pe obrazul ei. Eşti bolnavă? Te doare ceva?

– Nu, Jake. Lasă-mă! Se desprinse de el. Am avut aşa, dintr-odată, rău de maşină.

Minciuna parcă o ardea pe limbă.

– Vrei să poposim undeva peste noapte?

Intenţionă s-o apropie de el, dar se opri amintindu-şi că nu-i primise cu plăcere atingerea.

– O să treacă. Cine ştie? O fi din cauza tensiunii.

– Ai obosit şi-i vina mea. Trebuia să aşteptăm pînă mîine dar am fost nerăbdător. La dracu! Ne oprim la primul motel.

– Nu! sări ea ca arsă. Mergem înainte.

Vinovăţia minciunii o hotărî şi mai mult să nu-i strice planurile.

– Eşti sigură, Kelly?

– Fără-ndoială. Mă-ntind şi dorm puţin şi-o să fie totul minunat.

Pentru a dovedi acest lucru, apăsă un buton şi ca prin farmec scaunul ei se rabată.

Jake îşi luă haina de pe bancheta din spate.

– Pune asta pe tine, ca să nu-ţi fie frig, îi zise şi-o înveli cu atenţie.

Kelly se hotărî să nu deschidă ochii pentru ca el să nu-şi dea seama de frămîntarea ei. Îl auzi cum îi şopteşte:

– Somn uşor, scumpa mea, Kelly!

Intenţionase doar să se prefacă, dar drumul fiind neted şi maşina, confortabilă, căzu într-un somn adînc cu întreaga-i fiinţă, tulburată de parfumul lui. Cînd o simţi respirînd uşor şi egal, Jake se linişti. Paloarea ei îl înspăimîntase, dar îl îngrijoră mai mult propria lui reacţie. Kelly îl făcuse să trăiască, încă de la început, emoţii contradictorii: mînie şi milă, apoi nepăsare, combinată cu interes, iar acum, respect pentru lupta ei cu o afecţiune puternică şi cu dorinţa lui arzătoare care creştea la fiecare respiraţie.

Pentru o clipă, uită ceea ce nu trebuia să uite niciodată: legal sau nu, în cuvinte, gînduri şi dorinţe Kelly fusese soţia fratelui său şi îi purta copilul. Îl iubise pe Scott şi era prea devreme, iar mîhnirea prea copleşitoare ca ea să simtă pentru el altceva decît recunoştinţă. Jake se strîmbă. Recunoştinţa era ultimul lucru pe care-l voia de la ea. Voia mai mult, mult mai mult. Trebuia să nu se grăbească, să-i dea timp de gîndire şi, în acelaşi timp, să-şi controleze propriile sentimente.

Se gîndi la viitor, la acele momente cînd, de ochii lumii, va trebui s-o atingă, s-o sărute. Ştia că vor veni şi clipele acelea. Chiar şi acum, cînd respira adînc pe scaunul de lîngă el, era plin de dorinţa de-a o atinge. Fără să-şi dea seama, îşi luă mîna dreaptă de pe volan şi-i atinse obrazul cald, dar şi-o retrase vinovat cînd o simţi că se mişcă.

„Nechibzuitule, îşi spuse, te comporţi ca un adolescent care-şi pierde timpul c-o fată care abia te-a cunoscut!"

Se concentră apoi asupra drumului lung spre Kiawah, insula preferată aflată în apropierea casei lui de la Charleston. În acest para-

dis pentru îndrăgostiţi îşi va petrece două săptămîni cu Kelly. Va fi aşa cum plănuiseră, o perioadă de acomodare unul cu celălalt şi de cunoaştere reciprocă pentru ca planul lor să fie cît mai credibil. Dacă va fi alături de ea în fiecare zi, se va putea oare limita la prietenie sau va dori, ca şi acum, s-o ţină în braţe mereu?

Dorind cu înverşunare să nu se mai gîndească la asta, îşi concentră întreaga atenţie asupra drumului. Niciodată cele 300 de mile de la Atlanta la insulă nu i se părură mai lungi. Pe toată această distanţă Kelly continuă să doarmă. Ştiind că are nevoie de odihnă, şofă cu grijă sporită. O privi deseori cu un amestec de tandreţe, grijă şi respect. Trecuse demult miezul nopţii cînd intră pe porţile păzite ale insulei. Opri maşina în faţa unei vilişoare cu acoperiş cenuşiu situată la capătul unei alei înguste, ceva mai departe de celelalte case de pe ţărm.

– Kelly, am ajuns acasă!

O atinse uşor ca s-o trezească. Ea tresări şi deschise ochii, dar era pe jumătate adormită. O purtă pe scări pînă înăuntru, apoi se întoarse la maşină după bagaje. O ajută să se îmbrace de noapte, reprimîndu-şi orice dorinţă în faţa frumuseţii ei. Ea adormi din nou imediat ce el

părăsi camera.

Cînd soarele pătrunse printre jaluzele, în cameră intră, odată cu el, şi murmurul valurilor. Kelly îl auzi ca prin vis. Era la fel de odihnitor ca foşnetul vîntului printre pini.

– Marea!

Kelly dădu la o parte pledul cu care era învelită şi, fără să-şi dea seama că era desculţă, zbură spre uşi, deschizîndu-le nerăbdătoare. De pe balconaşul dormitorului ei, admiră soarele răsărind din mare. O adiere caldă venea dinspre ţărm, mîngîindu-i pe cei cîţiva oameni de pe plajă şi pe tinerii care făceau jogging. Kelly avea 25 de ani, dar nu văzuse încă marea. O visase, o văzuse în fotografii, dar cu toată imaginaţia ei bogată, nu se aşteptase să se afle vreodată în faţa ei, să-i soarbă frumuseţea, să se lase mîngîiată de briza ei. Zgomotul valurilor era ca o melodie minunată.

– Bună dimineaţa!

Vocea liniştită din spatele ei o surprinse. Se întoarse şi îl descoperi pe Jake cu rochia ei în

mînă.

– Bună dimineaţa, Jake! Un zîmbet îi juca pe buze. Nu-i aşa că-i o zi minunată?

– Minunată, o aprobă el, sorbind-o din priviri.

Deodată, Kelly îşi dădu seama cum era îmbrăcată. Toate încercările ei de pînă acum de a-şi ascunde sarcina deveniseră zadarnice. Şi aceasta din cauza lui Jake. Cămaşa de mătase pe care-o purta punea în evidenţă tot ceea ce ascunsese luni de zile.

– N-am ştiut... Eu...

– Sst! N-are nici o importanţă, draga mea. N-are rost să-ţi fie ruşine! Eu te-am îmbrăcat azi-noapte. Un zîmbet uşor îi apăru în colţul gurii, în timp ce privea linia frumos arcuită a sînilor ei. Pune asta pe tine! Îmi place priveliştea, dar prefer să n-o împart cu nimeni.

O ajută să îmbrace rochia. Ea refuză cu încăpăţînare să-i întîlnească privirea sau să-i vorbească. Cu atît mai mult să admită farmecul trupului ei, care-l făcuse să vorbească aşa. Respinse tot ce era legat de privirea lui masculină.

– E frumoasă marea?

– E fermecătoare. Cred c-aş putea sta veşnic la ţărmul ei, ascultîndu-i murmurul minunat.

În starea ei confuză, cuvintele erau mult mai poetice decît îşi dorise. El fu impresionat de olocinţa ei şi aceasta o inhibă din nou.

– De ce n-am lua micul dejun aici, pe balcon? spuse el. Aerul de mare face poftă de mîncare, iar tu, doamna mea dragă, trebuie să mănînci mai mult.

– Mi-ar plăcea, cu atît mai mult cu cît se pare că ai dreptate. Sînt copleşită.

– Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Chiar sînt pregătit pentru o astfel de ocazie.

Kelly rîse şi se aşeză pe locul oferit. Jake aduse o tavă încărcată, apoi se aşeză lîngă ea şi mîncară împreună cu poftă.

– Nu mai pot nici măcar o înghiţitură, spuse Kelly, rezemîndu-se de spătarul scaunului. În ritmul ăsta, curînd mă voi rostogoli, în loc să merg.

– Nu ţi-ar strica să te-ngraşi puţin. Asta nu înseamnă să depăşeşti măsura. Dacă te îmbraci cu ceva mai puţin provocator, te iau la o plimbare pe ţărm.

Zîmbetul lui era plin de şimpatie, iar privirea i se opri pe rochia elegantă pe care Kelly se străduia s-o strîngă pe corp. Nu era convinsă că va reuşi să oprească soarele în tentativa lui de

a-l pătrunde prin ţesătură.

– Mi-ar face plăcere să ne plimbăm puţin, dar aş vrea întîi să arunc o privire prin marea mea garderobă. Totul e atît de frumos!

– Începusem să cred c-ai uitat.

– Jake! strigă ea deodată, foarte serioasă. N-am să uit niciodată cît de bun ai fost cu mine. Niciodată.

– Am glumit, draga mea. Îi acoperi mîinile cu palmele sale. E aşa de uşor să fie cineva bun cu tine. Vrei atît de puţin şi te bucuri de fiecare dată. Acum du-te şi îmbracă-te pînă strîng aici. După aceea, vom despacheta.

Ceva mai tîrziu, Kelly stătea aplecată peste un munte de cutii. Pe scaune şi pe pat, peste tot în cameră, erau ambalaje de toate culorile şi mărimile. Jake o privea amuzat. Arăta ca un copil bucurîndu-se de cadourile de Crăciun. În pachetele surpriză găsi lucruri fine: o rochie elegantă de seară, o rochie de casă din mătase, brăţări, coliere şi cercei ca accesorii pentru amîndouă toaletele.

Mai rămăsese o singură cutie. Kelly desfăcu ambalajul. Ascunsă în foiţă, era o rochie neglijé cu fir de aur, brodată cu dantelă bej.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut

vreodată!

O scoase cu grijă din cutie şi netezi locul unde era marca producătorului.

– Mi-a amintit de părul tău.

Ochii ei străluceau de fericire şi de dragoste. Lui Jake i se păru că au aceeaşi culoare cu rochia.

– Cum să-ţi mulţumesc?

– Un sărut de soţie este de ajuns, răspunse el zîmbind.

Kelly se aruncă în braţele care-o aşteptau larg deschise. Fineţea de catifea a buzelor ei întîlni buzele lui cu o repeziciune neplanificată. Mai întîi reţinut, apoi înaintînd cu prudenţă, Jake o strînse în braţe şi-o sărută lung. Trăgînd-o spre el cu tandreţe, simţi cum i se răscolesc toate simţurile. Cu un geamăt uşor, ea acceptă prima atingere timidă a limbii lui, ce începuse să-i exploreze gura. În timp ce degetele ei i se îngropau în valurile părului lui, mîna lui alunecă uşor de pe braţul ei de-a lungul trupului, spre sîni. Le cuprinse rotunjimea în palmă, căutînd cu degetele sfîrcurile înflorite. Continuă alunecarea pe talie, dar se opri brusc şi se retrase cînd simţi proeminenţa sarcinii.

– Iartă-mă, Kelly! Nu mi-am dat seama, n-am

vrut să se-ntîmple.

– Jake... Eu...

Se bîlbîia. Tremura toată şi inima-i bătea să-i spargă pieptul. Ca o nebună, se lipi de el şi-l determină să-i răspundă. Flacăra de bucurie care ardea în ea se stinse într-un val de ruşine. Cu siguranţă că o găseşte dezgustătoare. Cînd li se întîlniră privirile, îi cercetă chipul cu atenţie, dar nu putu să citească nimic pe expresia lui atent controlată.

– Îmi pare rău, n-am vrut.

– Sst! Îi puse degetele pe buze, sugrumîndu-i cuvintele. Să uităm ce s-a întîmplat! Consider-o o greşeală a amîndurora.

– Dar eu...

– Taci, Kelly!

– Ajută-mă să strîng aici şi mergem la plimbare.

Făcură ordine în linişte, fiecare cufundat în gîndurile sale, fiecare retrăind frumuseţea clipelor care poate că nu se vor mai repeta niciodată. În scurt timp camera era aranjată. Cînd ea-şi punea pe umeraş ultima rochie, el termină de strîns ultima cutie.

– Eşti destul de gros îmbrăcată? întrebă el

arătînd spre treningul auriu de catifea pe care și l pusese.

– E bine așa, Jake! Ezită. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

– Nu-mi mulțumi! Vorbise tăios, dar își luă seama imediat, văzînd că o umbră de durere îi străbătu chipul. Își îmblînzi pe dată tonul: Hai, Rază-de-Soare, să facem puțină mișcare!

Cu o nepăsare voită o cuprinse cu brațul pe după umeri și-o conduse spre țărmul strălucitor. Briza ușoară îi răsfira părul, dîndu-i înfățișarea zburlită a unui copil.

La început a pășit amărîtă alături de el, apoi încîntarea de a vedea marea o făcu să depășească supărarea. Se minuna în sinea ei de frumusețea întinderilor de apă. Se opri pe țărm, urmărind un val, apoi se retrase repede spre nisipul uscat, rîzînd în aerul sărat.

– Atenție! strigă Jake, atunci cînd un nou val era cît pe-aci s-o ude.

O urmărea duios jucîndu-se cu fiecare nou val ce mătura plaja, înaintînd în apă și retrăgîndu-se în pași de dans pe nisipul ud pe care lăsa urme mici.

– Privește ce frumoasă e!

Ridică o scoică rotundă şi-i întinse comoara s-o admire şi el.

– Este o scoică veche, măturată de valuri timp îndelungat. O luă în mînă. E spartă şi urîtă şi aproape înnegrită de atîta stat în nisip. Există şi altele mai mari şi mai frumoase pe plajă, unele chiar acum aduse de valuri. Cînd o să fie cald, am să-ţi arăt cum să le cauţi şi să le găseşti.

– Vreau s-o păstrez pe asta, spuse ea hotărîtă. E prima scoică din viaţa mea.

Surprins din nou de bucuria ei faţă de lucrurile simple, el îi zîmbi cu drag.

– Scumpa mea, poţi să păstrezi toate scoicile pe care le găseşti. Aşteaptă aici. Îţi aduc o geantă şi apoi pornim la o adevărată vînătoare de scoici.

Pînă ca ea să-i răspundă, el era deja departe.

La întoarcere, îi admiră, ca întotdeauna, jocul de raze din păr. Linia muşchilor puternici care îi conturau cămaşa era minunată ca şi supleţea şoldurilor înguste, strînse în pantalonii mulaţi pe corp. Înalt, suplu, cu respiraţia tăiată de alergătură, el se opri la un pas de ea. Cînd îl văzu alergînd pe nisip cu o graţie atletică rară, îi

jucă pe buze un zîmbet. Ar fi rîs dacă l-ar fi spus că-l găseşte magnific.

Timp de o oră, se plimbară pe malul însorit şi comoara din geantă creştea văzînd cu ochii. Nici o scoică nu era prea mică sau prea urîtă pentru Kelly. Jake o urmărea cu atenţie ca să observe dacă nu oboseşte, dar entuziasmul ei era inepuizabil. Cînd îi propuse să se odihnească, faţa ei se întunecă, însă doar pentru un moment, pînă ce i-a promis că a doua zi se vor plimba în direcţia opusă.

În timp ce se întorceau acasă ţinîndu-se de mînă, Jake l-a admirat purpura de sănătate din obraji şi noua supleţe a paşilor. Soarele tîrziu de octombrie i-a rumenit faţa cu o culoare blîndă. Cîteva zile pe ţărm şi va semăna cu un bujor plin de sănătate. Totul era perfect, mai puţin grija sîcîitoare pricinuită de dimensiunea prea mică a sarcinii.

– Kelly!

– Hm?

I se adresase tocmai cînd mai găsise în nisip

o scoică pentru colecţia ei.

– Vreau să-ţi propun să consulţi cît mai curînd un ginecolog, la Charleston.

– Trebuie să consult un doctor, dar nu e nici o grabă. Mă simt bine, doar ştii.

– Pentru liniştea mea, aş vrea să te vadă un prieten de-al meu. Curînd.

– Bine, Jake, dacă asta te linişteşte.

– Mă linişteşte.

– Atunci mergem cînd spui tu.

– Îl sun în seara aceasta.

Îi zîmbi cu o strălucire nouă şi mult mai liniştită.

După plimbare, la insistenţele lui, acceptă să tragă un pui de somn, nu înainte de a-şi alinia scoicile într-un lung şir pe balcon. Mai făcu o ultimă încercare de a-l convinge că nu este obosită şi că n-are nevoie de odihnă, dar el nu o ascultă.

– Nici nu-ţi dai seama cît de obositor este mersul pe nisip. Întinde-te numai cîteva minute! Dacă nu poţi dormi, măcar odihneşte-te!

– O.K., bîigui ea. Dar numai fiindcă insişti tu. Să ştii că n-am să pot dormi.

Kelly intenţionase doar să stea întinsă, dar sunetul ritmic al valurilor o legănă pînă adormi

adînc. Asigurîndu-se că încetase orice mişcare în camera ei, Jake intră în vîrful degetelor. Se aplecă deasupra ei, o acoperi cu o pătură uşoară şi-i luă cu grijă un fir de nisip de pe mîna cu care-şi acoperise faţa. Privind-o aşa cum era, se gîndi că ar fi mîndru să nască o fetiţă care să-i semene leit... şi ca acest copil să fie al lui.

Expresia feţei lui se înnegură. Cu toate că nu-şi putea explica sentimentele puternice pe care le trezea Kelly în el, era îngrozit că ar putea-o pierde. „Nu!", murmură el. O privi cu dorinţă pe femeia adormită, oprindu-şi ochii pe pieptul care se ridica şi se cobora în respiraţia adîncă, liniştită. După un timp, părăsi camera.

Kelly dormi trei ore şi se sculă reconfortată. Cum era prea tîrziu pentru prînz, s-au hotărît să ia cina mai devreme şi apoi să se plimbe din nou pe plajă în lumina lunii.

– Dar, bagă de seamă, Kelly, mergem numai dacă te vei îmbrăca adecvat. Nu vreau să-ţi fie frig.

Ea zîmbi şi continuă să spele salata fragedă, gîndindu-se la plimbarea de mai tîrziu. Fără să bănuiască nimic, Jake puse din nou masa pe balcon pentru că-i plăcea ei acolo. La lumina lumînărilor adăpostite de un abajur o hrăni cu

creveţi picanţi, salată verde şi fructe proaspete.

– Te rog, Jake! Nu mai pot. E delicios, dar nu mai pot mînca nici măcar o fărîmitură.

– Nici măcar o bucăţică de ciocolată?

– Eşti imposibil, Jason Caldwell! Cum mă poţi îndopa aşa? Cineva trebuie să-ţi fi spus că ciocolata e slăbiciunea mea. Singura mea slăbiciune în afară de tine.

– Kathleen e vinovată. Ea mi-a spus.

– Hai la plimbare! Apoi, cine ştie, mai găsim un locşor pentru o bucăţică de ciocolată.

Jake îşi dădu seama că pierduse şi rîse puternic. Era atît de fericit! Încă o dată Kelly trebui să recunoască admiraţia şi iubirea ei. Pentru rîs, evident.

– Ai cîştigat, Rază-de-Soare, aşa că ia-ţi jacheta! O clipă, să pun astea-n chiuvetă!

Aerul nopţii era parfumat, iar ei mergeau braţ la braţ prin nisipul dens. Mareea trecuse şi ţărmul era pustiu. Cerul era atît de senin încît stelele păreau a străluci mai puternic ca oricînd.

– O, Doamne! exclamă Kelly, stelele par atît de aproape! Poţi să le atingi cu mîna!

Jake zîmbi şi o conduse pe lîngă un buştean. Kelly nu-l observase, avînd ochii pironiţi în cer cu aceeaşi fascinaţie cu care

dimineaţa privise nisipul. Briza uşoară de dimineaţă se transformase într-un vînt uscat şi puternic. O luă pe după umeri şi-o trase mai aproape de el. Un timp, au mers alături în tăcere, fără a simţi nevoia să vorbească.

– Jake! spuse deodată Kelly.

– Poftim.

– De ce-mi spui Rază-de-Soare?

– Din mai multe motive. Era deosebit de liniştit şi de stăpînit. Cînd Kelly fu aproape convinsă că nu va mai spune nimic, el continuă încet în noaptea înstelată: Poate fiindcă părul tău este ca soarele dimineţii, iar, cînd eşti fericită, străluceşti ca o rază de lumină. Mai degrabă însă din cauza zîmbetului tău, care are căldura unei zile de vară. Mai bine de-atît nu-ţi pot explica. Pentru mine eşti ca o rază de soare.

Kelly se opri în loc. O rază de lună transformă în diamante lacrimile neşterse din ochii ei.

– Acesta este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. Nimeni nu mi-a spus niciodată ceva măcar pe jumătate atît de frumos.

– Nimeni?

Ea răspunse dînd din cap, incapabilă să rostească măcar un cuvînt.

– Înseamnă că Scott era mai prost decît îmi imaginam.

– Tu nu înţelegi nimic atunci cînd e vorba de Scott.

– Nu! Nu mai vreau să aud de el, Kelly. Acum e momentul nostru. Avem aceste săptămîni în faţă ca să ne obişnuim unul cu celălalt. Uită-l pe Scott! Nu trebuie să ne mai gîndim decît la noi doi şi la copil.

Îi şterse lacrimile cu batista lui.

Cînd ea-l privi din nou cu un zîmbet tremurător, el o sărută uşor şi o îmbrăţişă mîngîind-o.

– Acum e mai bine. Zîmbeşte, să-ţi văd gropiţele!

Zilele următoare trecură exact la fel. Se plimbau pe plajă dimineaţa şi noaptea. După-amiaza, ea obişnuia să ceară suspendarea somnului, dar Jake insista de fiecare dată cu severitate prefăcută şi, în cele din urmă, izbutea s-o convingă să doarmă.

Cele mai frumoase clipe din fiecare zi rămîneau, totuşi, pentru amîndoi, serile petrecute în conversaţii lungi şi fascinante, care le permiteau să se cunoască mai bine.

– Kelly, îi spuse Jake pe cînd îi aranja şalul

pe umeri, eşti sigură că-ţi va ţine destul de cald?

– Sigură.

Îl atinse cu obrazul fără să-şi dea seama. Respiraţia lui se acceleră şi-o strînse puternic. Uimită, Kelly îl privi drept în ochi, însă nu fu în stare să citească nimic pe faţa congestionată. Privirile lor se întîlniră şi se întrepătrunseră, făcînd-o să-şi dea seama de grija lui caldă. Îşi umezi buzele uscate cu vîrful limbii.

– E bine. Îţi mulţumesc pentru şal.

El îşi îndepărtă încet mîna şi se aşeză lîngă ea, pe unul din scaunele apropiate aflate pe terasa unde Kelly prefera să stea seară de seară şi să privească apusul. O încînta schimbarea mării şi a cerului, transformarea galbenului şi albastrului zilei în roşul aprins şi portocaliul crepusculului, apoi în purpura stinsă de ultima rază a lunii.

– E ciudat că n-ai mai văzut marea pînă acum, zise Jake, bucurîndu-se de bucuria pe care i-o citea pe faţă.

– Nu-i deloc ciudat, îl contrazise ea cu o clătinare uşoară din cap. N-am avut nici timp, nici bani.

– Spune-mi, cum a fost copilăria ta, Kelly?

– Nu-i o poveste prea interesantă, spuse ea.

Sînt sigură că am putea găsi alt subiect, mai interesant, de vorbit.

– Aş vrea să ştiu, insistă el cu blîndeţe.

Kelly se întoarse cu faţa spre el, încercînd să-i înţeleagă privirea. Nu reuşi să-i desluşească decît liniile ferme şi hotărîte ale profilului. Îl văzu ducîndu-şi la buze una dintre puţinele ţigări pe care le fuma. Aşteptă în lumina lunii, gîndindu-se de unde să înceapă.

– E straniu, spuse ea, zîmbind cu tristeţe. Sînt numai cîteva lucruri de spus, dar nu ştiu de unde să-ncep.

– Mai trăieşte mama ta?

– Nu ştiu. Încercă să pareze, dar se vedea pe chipul ei o durere. M-a lăsat la mătuşa Emily, cînd aveam 6 ani. A mai venit de cîteva ori, din ce în ce mai rar, pînă cînd, în cele din urmă, n-a mai venit deloc.

– Cît timp ai stat cu mătuşa ta?

– A murit cînd aveam 18 ani. A fost o femeie minunată. Dacă n-aş fi avut-o pe ea, probabil că aş fi ajuns la un cămin de copii.

– Ai fost fericită la ea?

– Da. Mă simt şi acum vinovată c-am fost o povară pe capul ei. Era atît de bătrînă... Era sora bunicii.

Jake o aprobă.

– Ce-ai făcut după ce a murit?

– Viaţa mea nu s-a schimbat prea mult. Vocea ei deveni mai hotărîtă. Mai însingurată da, însă nu prea mult diferită.

Jake urmări umbra de pe faţa ei, în timp ce luna începea să se ridice pe cer. Nu era autocompasiune, chiar dacă vorbea de o viaţă însingurată şi pustie; erau doar amintiri dureroase. În cîteva secunde observă tăria şi curajul care transformaseră fata de 18 ani în femeia de acum. Rămase tăcut şi-o uscăciune ciudată îi cuprinse gîtlejul.

– Cu banii obţinuţi din vînzarea casei mi-am putut continua studiile. Nu erau însă de ajuns, aşa că în acelaşi timp am muncit. Cheltuiam numai pentru strictul necesar.

– Îmi imaginez eu cam la ce preţ ai vîndut casa.

– A fost un început, bun şi-acela, zise ea privind pierdută apa în care razele de lună străluceau ca nişte diamante. Nick m-a angajat să cînt la pian. Cu salariul mi-am plătit un apartament modest într-un cartier ieftin şi m-am descurcat.

– Am văzut eu cum. Simţea cum creşte

revolta în el aflînd de greutăţile prin care trecuse. Vocea lui deveni răguşită şi gravă. Trebuie să-ţi fi fost tare greu singură încercînd să faci carieră şi să-ţi termini şcoala.

Ea rîse.

– Mă flatezi. Nu e nici pe departe vorba de carieră. Nick ar fi putut găsi oricînd un pianist mult mai bun.

– Din punct de vedere tehnic, poate. Dar nimeni n-ar fi avut căldura ta, nici capacitatea ta de-a pune suflet în muzică.

– Acum, chiar mă flatezi, dar îţi mulţumesc. Kelly se rezemă de spătarul scaunului pliant cu dungi mov şi verzi şi ascultă cum valurile se spărgeau de nisip. Am avut o viaţă bună, Jake. N-am fost bogate, e-adevărat, dar am avut tot ce ne-a trebuit. Mătuşa Emily făcea tot ce putea ca să nu simt lipsa mamei. Am avut şi cîţiva prieteni buni, Nick, Mike cu Kathleen.

– Dar ei sînt mult mai în vîrstă... N-ai avut prieteni de-o seamă cu tine? Prietene? Vocea lui continua să fie insinuantă. Ai avut, desigur, şi prieteni.

– N-nu! Clătină din cap, şovăind pentru prima dată. Pînă la Scott, nici unul.

Jake se ridică roşu tot.

– E tîrziu şi-i momentul să-ţi iei paharul cu lapte de dinainte de culcare, aşa cum ai promis.

Kelly încercă din nou să-i citească expresia feţei, dar nu văzu nimic pe chipul său. Îl prinse de mîna întinsă, se ridică graţios şi se lăsă condusă în cameră.

Îşi băuse paharul cu lapte şi tocmai se băga în pat, cînd Jake ciocăni la uşă.

– Putem să mai schimbăm cîteva cuvinte?

– Sigur. Intră!

Stătea în pat, sprijinindu-se în perne şi-i făcu loc alături de ea.

– Te-ar deranja dacă am scurta perioada de şedere aici? Aş mai avea ceva treabă la Charleston şi-apoi... vreau să te vadă un doctor.

– Nici o problemă. Putem pleca oricînd. Mi-am dat seama că ai pierdut cu mine un timp preţios. Nu pot fi atît de egoistă.

– Tu nu poţi fi niciodată egoistă. Nu cred că ştii despre ce e vorba. O luă de mînă şi-i mîngîie încheietura cu degetul mare. Noapte bună! Mai stăm aici şi mîine. Va fi o zi deosebită. Ce-ai zice de un picnic? Am putea găsi un locşor plăcut numai pentru noi doi.

– Mi-ar plăcea, murmură ea emoţionată.

Era obosită, dar era o oboseală plăcută,

deloc chinuitoare ori dureroasă, cum era aceea de la Atlanta.

Jake rămase tăcut pînă cînd pleoapele ei clipiră de cîteva ori înainte de a se închide de tot. Cu o mînă uşoară îi trase cearceaful pe piept şi-i aranjă buclele.

– Somn uşor, Kelly! De-acum nu mai trebuie să înfrunţi lumea. Sînt aici.

Kelly mai mult intui, decît simţi ridicarea lui de pe pat. O clipă crezu că a simţit pe frunte atingerea fierbinte şi vibrantă a gurii lui. În timp ce uşa se închidea uşor în urma lui, ultimul ei gînd fu acela că el refuzase încă o dată s-o lase să-i vorbească de Scott.

Capitolul 5

Ultima lor zi pe insulă se anunţa deosebit de frumoasă, senină şi strălucitoare. Cînd Jake veni s-o trezească, Kelly se afla deja în balconaş.

– În dimineaţa asta eşti o ciocîrlie.

Se-ntoarse spre el şi-i văzu-n păr cîţiva stropi sclipitori în razele de soare. Făcuse duş şi, ca de obicei, îşi pieptănase părul ondulat pe spate, netezindu-l. Încăpăţînate, buclele nu voiau să se

supună şi părul se răsfira în şuviţe pe frunte. Kelly dori să-şi treacă degetele prin părul lui ud, în buclele pe care le cunoştea atît de bine. Era un bărbat chipeş, cu trăsături aspre, dar frumoase. Ce-ar fi fost dacă i-ar fi luat capul în palme şi i-ar fi apropiat buzele de gura ei? Ruşinată de gîndurile ei prosteşti, se întoarse repede şi-şi aţinti privirea pe întinderea mării mereu în schimbare.

– M-am trezit mai devreme. N-am mai putut dormi. Era penultima noastră noapte aici. N-am să uit niciodată săptămîna asta.

Urmărindu-şi gîndul, nu observă că privirea ei îl tulburase, topindu-i aproape hotărîrea de-a n-o lua în braţe.

– Te poţi întoarce oricînd, Kelly. Ori de cîte ori vrei. E mai puţin de o oră de mers cu maşina pînă aici! E uşor de venit.

– Mi-ar plăcea.

– Ţi-ar face bine să te plimbi pe aici cînd eu voi fi la birou. Mişcarea ţi-ar face poftă de mîncare.

– Poftă de mîncare? Dumnezeule, Jake, dacă mai mănînc mult, explodez.

– Dar eşti atît de mică!

– Of, Jake, cînd ai să te convingi că sînt

perfect sănătoasă? zise ea dînd din cap cu îngăduinţă, în acelaşi timp.

– Eşti prea mică, insistă el cu încăpăţînare. Nu e normal.

– O.K. Dacă asta te face să te simţi mai bine, voi veni aici mai des. Mă voi plimba şi voi mînca pînă mă vei implora să mă opresc. Ce greutate ţi-ar plăcea să am? O sută sau o sută cincizeci de kilograme?

– Nu-i de rîs, Kelly. Mă înnebuneşte că îngrijorarea mea te distrează.

Pentru prima dată Kelly îşi dădu seama cît de profund motivată era preocuparea lui. Uitase că ea era singura legătură cu fratele pe care-l pierduse. Copilul ei era, într-un fel, continuarea lui Scott.

Îi atinse mîinile cu un sentiment de remuşcare, dorind să-l împace. Inima îi tresări, cînd el se trase la o parte, întunecat şi supărat.

– Nu te înfuria, Jake! Îmi pare rău că te-am necăjit. De acum înainte n-am s-o mai fac. Am să vin aici ori de cîte ori voi putea.

– Promite-mi că n-ai să vii singură! Să vii cu mama sau cu Lydia!

– N-aş vrea să le-ncurc programul. Pot la fel de bine să vin singură.

– Nu! Singură, nu! Promite-mi, Kelly.

– E o prostie, Jake!

Era o ceartă blîndă, ca un duel.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, îţi promit.

– Mă face. Vocea lui era blîndă acum, aproape un alint. Mulţumesc!

Kelly rîse, dîndu-şi seama că, de data aceasta, ea fusese cea învinsă.

– Eşti un pungaş!

Îl privi şi rîsul i se opri la fel de brusc pe cît începuse. Era ceva în ochii lui, ceva inexplicabil, ceva care-i pătrundea în suflet şi se cerea înţeles. Putea fi oare tandreţe? Abia acum Kelly îşi dădu seama că se purtase cu el ca o fetiţă rîzgîiată. Se întoarse spre el sperînd să-şi poată ascunde roşeaţa care-l cuprinsese obrajii. Mototoli foaia de hîrtie pe care se jucase trăgînd linii.

– Îţi place marea mai mult decît orice.

– Am observat.

– Eşti fermecător.

Nu-i spuse că marea nu va mai avea acelaşi farmec în lipsa lui.

El se ridică, iar ea-şi aranjă o buclă după ureche.

– Îmbracă-te! Avem o zi încărcată. Vom lua micul dejun la *Jasmine Porch*, apoi ne oprim la tîrgul obiectelor de pai. O să-ţi placă.

Jake avusese dreptate. Fusese cucerită şi de restaurant şi de tîrg. Admirase iarba unduită-n vînt şi-i plăcuseră nespus coşurile delicate. Jake a convins-o să aleagă unul pentru ea şi altele două pentru mama lui şi pentru Lydia.

– Ce facem acum? o întrebă el după ce duseră cumpărăturile la maşină. Ne mai plimbăm sau vrei să mai vezi şi altceva pe insulă?

– Insula, răspunse ea prompt. Vreau să văd dacă e toată atît de frumoasă.

– Aşadar, să vizităm insula!

Atît cît mai rămăsese din dimineaţă şi o parte a după-amiezei explorară insula Kiawah. Jake conducea încet pe drumurile şerpuitoare, găsind mereu alte şi alte privelişti încîntătoare în locuri pe care şi el acum le descoperea datorită lui Kelly.

La ora unu fix, cînd hotărîră să mănînce, opriră lîngă un lac liniştit şi limpede. Pe o bancă de sub coroana unui stejar bătrîn înfulecară mîncarea adusă de-acasă. După ce-au golit coşuleţul de picnic, s-au lungit mulţumiţi unul lîngă celălalt. Razele de soare luceau voios

printre frunze şi gîndurile lui Kelly zburară la zilele pline de căldură şi veselie. Nici măcar în copilărie nu fusese atît de lipsită de griji. Învăţînd-o că necazurile împărţite sînt mai uşor de suportat, Jake preluase pe umerii lui problemele ei. O ocrotea cu blîndeţe, răsfăţînd-o şi rîzînd, iar ea se bucura de starea aceasta de linişte. Profitînd de rara plăcere de a-l privi neobservată, îi studia faţa, urmărindu-i razele de soare care-i mîngîiau buclele şi-i cădeau pe obraji.

El nu se mişca, doar firul de iarbă dintre buze tremura uşor pe cînd el stătea întins cu braţele sub cap. Cu toate că-l privea cu atenţie, nu-şi dădu seama că el o privea pe sub gene, nici că respiraţia lui se accelera ca într-un joc al unei seducătoare inocenţe, în timp ce îi atingea uşor buzele cu vîrful degetului arătător. Suspinul ce-i stătea pe buze se transformă într-un strigăt de surpriză atunci cînd, pe neaşteptate, se simţi împinsă din spate.

– Vrei să ne jucăm, nu? spuse Jake cu o ferocitate jucată. Hai să ne jucăm aşa! şi-o incită cu săruturi mici, mai suave decît o şoaptă, apăsînd-o şi mîngîind-o senzual, pînă cînd buzele ei răspunseră cu dorinţă în aşteptarea

dăruirii totale care nu venise încă. Ştii că eşti irezistibilă? murmură el în timp ce-i mîngîia părul şi un zîmbet straniu îi apăru pe buze. Probabil că e un noroc pentru aşa-numitul sex tare, pe care tu nu-l cunoşti, adăugă el rîzînd.

Avea o fire luminoasă, dar de această dată i se citi pe faţă o seriozitate deplină, lăsînd-o pe Kelly în încurcătură.

Stătea în continuare lungit, cu aceeaşi eleganţă studiată, apărîndu-şi ochii cu braţele. Kelly urmărea ritmul regulat şi adînc al respiraţiei lui după ridicarea şi coborîrea pieptului. Era calm şi părea fericit. „Oare există cu adevărat?" se întrebă ea. Cu toate că purta în pîntece un copil, acela era copilul singurătăţii. Kelly nu ştia nimic despre felul în care se consumă pasiunea în dragoste, nerecunoscînd-o nici în propriile emoţii, nici în ochii bărbatului care o urmărea calm.

Aştepta să îi vorbească, pentru că tot începuse s-o tachineze. Apucîndu-se de faţă cu mîinile reci ca gheaţa, încercă cu disperare să-şi gonească din minte replicile nebuneşti şi să se rezume la gînduri mai înţelepte.

– Povesteşte-mi despre familia ta! spuse ea. Poate ştiind cîte ceva, mîine n-o să mă mai tem

ca acum.

– N-ai motive să te temi, Kelly. Se întoarse pe spate şi-şi sprijini capul în mîini. Te vei întîlni doar cu trei oameni şi-ţi vor plăcea. Nici unul nu e un balaur care trăleşte la castel.

– Te-aş ruga, totuşi, să-mi spui, insistă ea.

– Bine. Mai întîi e mama. E-o fire deschisă. E scundă, cu părul roşcat şi plină de dorinţa de a se întrece cu alţii. În afară de familie, singura ei pasiune sînt florile. Lydia este în egală măsură drăguţă şi întunecată. Este cea mai politicoasă persoană pe care am întîlnit-o vreodată. Jake ezită. De doi ani de zile stă într-un scaun cu rotile.

Kelly se înfioră.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu exact. Ştiu doar că s-a întîmplat mai mult decît mi s-a spus. Venea într-o seară acasă împreună cu Scott. Maşina lor a fost lovită de o altă maşină şi ea a fost accidentată grav. Scott n-a păţit nimic, dar ea n-a mai mers de atunci. Picioarele rupte nu s-au mai vindecat.

Kelly nu ştia ce să spună – ce-ar fi putut spune? - aşa că a rămas tăcută aşteptînd ca negura din ochii lui Jake să se risipească.

– Lydia este minunată, spuse el, în cele din

urmă. Sînt sigur că te va încînta compania ei. Ultimul, însă nu cel din urmă, este Monroe.

– Monroe?

– Da. Majordomul. Dar nu numai atît. Este un adevărat membru al familiei, nu un servitor. O însoţeşte întotdeauna pe mama la un pas în urma ei. O atinse uşor pe Kelly. Nu-ţi face griji! Sînt oameni drăguţi şi, dacă ceva nu va fi aşa cum trebuie, eu voi fi acolo.

Promisiunea lui o emoţionă.

– Îţi mulţumesc, Jake. O să mă străduiesc să nu te fac de ruşine.

– Ştiu.

Rămase tăcut o bucată de vreme, urmărind-o cum privea la valurile care înfiorau apa lacului. Apoi spuse:

– Ai vreo nelămurire în legătură cu scenariul nostru?

– Cred că da. Se ridică şi-l strînse umerii. Scott şi cu mine.

– Nu Scott!

Cuvintele explodară cu o violenţă neaşteptată şi el se ridică în picioare. Kelly îl privi înmărmurită. Tîrziu de tot şi-a dat seama ce spusese.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Kelly, spuse el politicos, fără mînie. N-ai

voie să faci o asemenea gafă! Trebuie să fii foarte atentă! Prea mulţi oameni vor fi răniţi dacă facem o mişcare greşită. Te rog, încearcă! Poţi s-o faci pentru mine?

Ea se cuprinse cu braţele peste umeri şi, după o perioadă de tăcere, îşi trase respiraţia şi începu să spună:

– În decembrie trecut, cînd mama ta a fost bolnavă, ţi-ai petrecut trei săptămîni căutîndu-l pe Scott. În prima dintre ele m-ai cunoscut pe mine. Ne-am căsătorit fără să ne gîndim prea mult, aproape imediat. Apoi ne-am certat şi ne-am despărţit. Din cauză că mama ta era bolnavă, nu i-ai spus nimic despre despărţire. În martie m-ai reîntîlnit şi am rămas însărcinată. Acum, din cauza copilului, am hotărît să încercăm din nou. De altfel, rămăsesem foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Se opri, desfăcîndu-şi uşor braţele. Ceea ce niciodată... Îşi trecu cu disperare mîinile prin părul răsfirat în bătaia vîntului. Jake, n-o să ne creadă nimeni! Nu pot memora datele şi nici să mint cu nonşalanţă nu pot. Lasă-mă să plec! Nimeni nu va suferi dacă nu se va şti de copil. N-am să le spun niciodată, îţi jur!

– Taci! O apropie de el. Nu trebuie să ţii minte datele exacte din martie. Am fost mai mult

timp plecat de acasă, aşa că nimeni nu ne poate prinde cu asta. Şi-apoi, trebuie luaţi toţi în considerare, nu numai familia mea, îi spuse el privind-o în ochi. Adică tu şi copilul. Ai uitat? Va fi o Caldwell şi voi fi mîndru de ea. N-o să vă ascundeţi în colţuri întunecoase trăind o existenţă însingurată şi sărăcăcioasă! Va creşte în căldură şi siguranţă, înconjurată de o familie iubitoare. N-am să mai las pe nimeni să mai sufere vreodată: nici pe mama, nici pe Lydia, nici pe tine, mai cu seamă pe tine. Şi n-am să las ca viaţa acestui copil să fie marcată de greşelile unui iresponsabil. Ea va fi fiica mea.

– Fiica ta?

Vocea ei tremura din nou.

– Da, fiica mea.

– Ţi-a trecut prin minte că fiica aceasta ar putea fi un fiu?

– Deloc. Exclus! Am comandat o fiică.

Ea zîmbi, iar el îi întoarse zîmbetul. Kelly căpătă siguranţă şi, la rugămintea lui de a continua, îşi urmă firul mai stăpînă pe ea.

– Ne-am împăcat din nou. De data aceasta, definitiv. Sîntem foarte îndrăgostiţi şi am fost întotdeauna, cu toate deosebirile dintre noi. Acum aşteptăm cu nerăbdare să se nască fetiţa

noastră.

– Perfect! Ştiam că vei reuşi.

O sărută pe frunte cu drag, trăgînd-o uşor aproape de el. Cu capul sprijinit pe pieptul lui, auzindu-i bătăile inimii, Kelly simţi iradiind din el o tensiune stranie.

– Mai e ceva, zise el, grav. A mai fost o femeie. N-a însemnat nimic. Este doar... La dracu! N-aş comite niciodată un adulter, nu în cunoştinţă de cauză. Am...

Kelly se desprinse din îmbrăţişarea lui şi îl privi în ochi.

– Jake, te înţeleg. Îl atinse uşor pe umăr. N-a fost un adulter în adevăratul înţeles al cuvîntului. Oricum, nu asta mă macină pe mine acum.

– Trecutul este sub control şi-ţi promit că nu va mai fi nimeni altcineva în viaţa mea.

– Nu-ţi pot cere asta.

– Ba da, îmi poţi cere, Kelly. Acum eşti soţia mea şi-mi poţi cere fidelitate. Îi zîmbi. Mai mult, nimeni nu mai are dreptul să te înşele.

Faţa lui Kelly se îmbujoră la observaţia lui.

Zîmbetul lui se stinse şi ea îşi dădu seama că mai era ceva. Aşteptă răbdătoare pînă cînd el începu să vorbească din nou.

– Mai e ceva de adăugat, scumpa mea. Ca

să fiu mai convingător, va trebui să împărţim aceeaşi cameră şi... acelaşi pat.

– Oh, nu!

Se îndepărtă îngrozită.

– Îmi pare rău, dar nu este altă soluţie.

Pentru un timp, ea rămase nemişcată. El o văzu cum întoarce lucrurile pe toate feţele, gîndindu-se la fiecare aspect.

– Ai dreptate, murmură ea.

– Dacă vrem să convingem pe cineva cît sîntem de îndrăgostiţi unul de altul, n-avem de ales şi trebuie să împărţim aceeaşi cameră.

– Şi acelaşi pat?

– Da. Îmi voi juca rolul de îndrăgostit cît voi putea mai bine. Dar numai în public, nu şi în dormitor. Te voi îmbrăţişa şi te voi săruta cîteodată, dar niciodată cînd vom fi singuri. Jake se opri cu faţa imobilă. Apoi murmură abia auzit: Doar dacă nu vei dori tu.

– Înţeleg ce trebuie să faci, spuse ea zîmbind şi ignorînd cu bună ştiinţă dorinţa exprimată în ultimele lui cuvinte. Te voi ajuta să faci pe îndrăgostitul de mine.

– Atinge-mă şi uită-te la mine cu zîmbetul acela cald al tău! Caută-mă pretutindeni! Arată-le celor ce ne privesc cît de mult mă

iubeşti!

O privea fără să se mişte, încercînd să ghicească efectul cuvintelor lui. Stătea liniştit lăsînd-o să se mire de ceea ce voia de la ea.

– Voi face tot ce pot. N-am fost niciodată actriţă, dar voi încerca.

Kelly începuse să-şi dea seama că putea face toate aceste lucruri fără efort. Gîndul că trebuia s-o facă pe îndrăgostita cu Jake o domina.

În timp ce Jake o ajuta să se aşeze comod în maşină, Kelly simţi că-şi recapătă încrederea în sine. Şi-a exprimat dorinţa de a face, cu un Jeep Safari, o excursie pe insulă, dar Jake îi răspunse răspicat că ar fi fost prea mare oboseala pentru situaţia în care se afla. Îi acceptă obiecţia cu graţie şi în schimbul promisiunii că se va odihni pînă seara. O invită să la masa şi să danseze la han.

Refăcută după somn, se pregătea de plecare, convinsă că noaptea aceasta va fi una din cele pe care nu le va uita niciodată.

Aşezaţi la o masă retrasă, au discutat îndelung şi au rîs. Ei i se părea că o atinge tot timpul. De cîte ori mîna ei se odihnea pe masă, el îi lua degetele cuprinzîndu-le în palma sa.

Cînd i-a rămas puţin sos de creveţi pe buze, el i-a îndepărtat cu şervetul de in alb. O dată, în exuberanţa care-i domina, a sărutat-o uşor şi tandru pe buzele-i fermecătoare. Departe de toţi cei din jur, n-aveau ochi decît unul pentru celălalt, pînă cînd o voce binevoitoare îi întrerupse:

– Bine, bine, Jake Caldwell, nu te-am mai văzut pe aici de luni de zile! Bărbatul care vorbea i se adresase lui Jake, dar privirea îi era îndreptată numai spre Kelly. Cine poate fi doamna aceasta drăguţă?

Jake se ridică şi îi întinse mîna bărbatului care le vorbise.

– Am plăcerea să ţi-o prezint pe soţia mea, Kelly. Kelly, el este Howard Norris.

– Îmi pare bine, domnule Norris.

Kelly îi strînse timidă mîna şi se simţi strînsă cu putere şi simpatie.

– Jake, eşti nemaipomenit! N-am ştiut că te-ai însurat! Cînd s-a petrecut fericitul eveniment?

Ochii lui iscoditori observară semnele sarcinii.

– N-ai auzit? Nemulţumirea lui Jake, pînă acum nemanifestată, ieşi la iveală, fără însă a fi observată de intrus. Cred că ai dormit, Howard. Credeam că nu-ţi scapă nimic din ce se întîmplă aici sau la Charleston. Kelly şi cu mine ne-am

căsătorit în decembrie trecut, nu-i aşa, dragă?

Jake îi contură linia buzelor cu degetul mare. Ea îşi lăsă capul în palma lui. Stăpînindu-şi bătăile nestăvilite ale inimii, jucă pentru prima dată rolul care exprima acum adevărul. Buzele i se lipiră de degetele lui şi ochii i se scufundară cu dragoste în privirea lui, de faţă cu toată lumea. Gura îi mîngîie mîna şi vocea-i era doar ceva mai mult decît o şoaptă abia auzită.

– Da, aşa este, dar ne simţim de parcă ne-am fi întîlnit abia săptămîna trecută.

Lui Jake i se opri respiraţia; apoi, la exclamaţia de mirare a lui Howard, se relaxă. Întorcîndu-se spre Kelly, îi făcu semn cu ochiul. Numai ea-şi dădu seama cît de greu se abţinea să nu rîdă.

– Rămîi cu noi, Howard? spuse Jake.

– Nu, Jake. Cum aş putea să vă deranjez? Şi în afară de aceasta, dacă aş avea o mică doamnă care să se uite la mine aşa cum te priveşte cea de aici, aş păstra-o numai pentru mine. Voi face însă un raid de control.

Howard porni mai departe, iar Jake se aşeză. Duse mîna rece a lui Kelly la buze. Sărutîndu-i degetele, murmură cu pasiune:

– Tu, scumpa mea Kelly, ai devenit subiectul

celei mai cunoscute bîrfe din Charleston.

Rîsul lor atrase atenţia celor aflaţi la alte mese şi toţi văzură cum bărbatul chipeş stă mînă în mînă cu femeia frumoasă pe care o iubeşte.

– Arăt bine?

– Da, Kelly.

– Eşti sigur că pantofii sînt potriviţi?

– Da, Kelly.

– N-am părul zburlit?

– Nu, Kelly.

– Eşti sigur că rujul nu e ţipător?

– Da, Kelly.

– Nu o să-ţi fie ruşine cu mine?

Era o ploaie de întrebări şi Jake se opri brusc în mijlocul străzii. Nu observă semnalul poliţistului. Se întoarse spre Kelly, cu o licărire în ochi.

– Jake, n-ai voie să opreşti în mijlocul străzii! Ce faci?

– Asta.

O apucă de umeri şi-o trase spre el, să-

rutînd-o aşa cum îşi imaginase ea în toate visurile: dulce, insistent, grăbit. Degetele îi răvăşiră părul. Ea se oferi fără să se gîndească prea mult. Cuvintele erau de prisos. Îl înlănţui cu braţele, cînd un claxon insistent îi forţă să plece mai departe. Îşi căută în poşetă pieptenele şi începu să-şi aranjeze coafura.

– Nu!

Mîna lui o opri.

– Părul meu...

– Lasă-l!

– Dar...

– Lasă-l, repetă el uşor. Pantofii sînt tocmai potriviţi, părul este... părul nu este zburlit, rujul nu e ţipător şi arăţi exact aşa cum eşti: o femeie care tocmai a fost sărutată pasionat de un bărbat nebun după ea. Deci n-am de ce să-mi fie ruşine cu tine. Şi nu-mi va fi niciodată.

Claxonul sună din nou, de data aceasta parcă scuzîndu-se. Jake îi aruncă lui Kelly o privire care-i tăie respiraţia.

– Asta-i situaţia, draga mea. Poate vom avea prilejul să continuăm mai tîrziu.

Individul claxonă insistent, nelăsînd-o pe Kelly să răspundă. Ea îşi ascunse în tăcere frămîntările sufletului rănit, sigură că acel claxon

o salvase de la a îngăima ceva ca o proastă. Căută din nou pieptenul, neputînd să creadă că Jake a fost atît de familiar cu ea într-o situaţie ca aceasta.

– Nu-i nevoie. Ochii lui o priviră atent fără să omită nici o buclă. Arăţi ca o femeie îndrăgostită. Vreau să le arăt şi lor asta. În aceasta va consta puterea farsei pe care am pregătit-o.

Satisfăcut că ea este de acord, îşi îndreptă întreaga atenţie asupra drumului şerpuit şi îngust.

Inima lui Kelly bătea să-i spargă pieptul. Se întîmplase ceva deosebit. Se jucase prima scenă din piesa lor. El se jucase, iar ea uitase de asta. Crezuse totul, ca un copil care e convins că toate podoabele de Crăciun sînt adevărate.

Va putea oare trece peste aceasta? Îşi va putea juca rolul? Va putea pleca atunci cînd piesa se va fi terminat? Da, îşi spuse hotărîtă. Va putea. Trebuie să poată. Pentru copil. Îşi strînse umerii pregătindu-se sufleteşte pentru zilele şi lunile următoare. Ar fi putut deveni o actriţă ratată, dar acum rolul ei se schimbase. Nu-şi va mai juca rolul doar de ochii lumii. Acum Jake era cel ce trebuia convins. Va trebui să facă în aşa

fel încît să n-o suspecteze niciodată că nu joacă cinstit. Dimpotrivă, va trebui să-l convingă că-l iubeşte cu adevărat, cu o dragoste adîncă, aşa cum n-a mai simţit pînă acum.

– Kelly, dacă te uiţi în sus, vei vedea ceea ce eu consider că este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Cuvintele lui o făcură să-şi ridice privirea de pe mîinile pe care le încleştase pe genunchi. Jake încetini mersul, ca ea să poate citi deasupra porţii de metal masiv inscripţia *Caldwell House*.

În capătul lungii alei străjuite de stejari bătrîni, zări o reşedinţă impunătoare, cu un portic în stil palladian şi ea flancată de stejari. Presărate de-a lungul aleii erau camelii, azalee, iasomie şi straturi de flori felurite, care parfumau aerul. Moscul spaniol îşi întorsese graţios trei ramuri care fremătau în vînt. Era o minune.

– Vino, visătoareo! A sosit ora. Oprise maşina şi stătea lîngă ea, cu mîna întinsă ca s-o ajute să se ridice de pe banchetă. Nu-ţi fie teamă!

– Jake, Jake!

O siluetă mică şi colorată se rostogoli pe alee şi se opri în braţele lui Jake. Tot ceea ce

reţinuse Kelly era o pălărie de pai turtită pe un păr roşcat, nişte genunchi murdari de pămînt şi nişte pantofi verzi.

– Nu mai e, Jake, nu mai e!

Faţa ridată îi era înlăcrimată şi plină de praf. Îi spuse suspinînd adînc:

– Horaţio nu mai e!

– Ssst! Nu plînge! Te îmbolnăveşti.

Jake îi aranjă pălăria caraghioasă şi-i şterse lacrimile.

Depăşind starea de şoc şi confuzie, Kelly privi cu drag spre femeia drăguţă şi ciudată. Il văzu pe Jake netezindu-i duios părul zburlit. Avu impresia că se află în faţa unei siluete foarte drepte, foarte corect îmbrăcată în alb şi negru, care parcă făcea parte din peisaj. Doar coşul uriaş cu unelte de grădinărit distona cu perfecţiunea îmbrăcămintii şi a comportamentului.

– Ce s-a întîmplat, mamă?

Jake îşi şterse torentul care-i udase cămaşa.

– L-a mîncat blestemata de pisică.

Complet confuză şi neajutorată, Kelly se întoarse spre bărbatul care aştepta liniştit la cîţiva paşi depărtare.

– Sînt Monroe, doamnă. Făcu o plecăciune. La serviciile dumneavoastră. Horaţio era or-

hideea premiată a doamnei.

Fără a-i veni să creadă, Kelly se uită la el şi expresia feţei lui îi arătă că nu era deloc neobişnuit ca mama lui Jake să plîngă pentru o floare mîncată de pisică.

– De ce a mîncat-o, mamă?

– Nebuna, a crezut că este... Aş fi vrut să fie arsenic. Doi ani am îngrijit-o cu cea mai mare atenţie şi, tocmai cînd îmbobocise... Bună, draga mea! Trebuie să fii Kelly.

Kelly era total derutată!

– Da... eu... da..

Se simţi strînsă în braţele mici, dar surprinzător de puternice. Un parfum de flori o învălui toată şi îmbăţişă dintr-o chemare neştiută, trupul slăbuţ. Ar fi fost într-adevăr foarte greu să nu răspunzi unei asemenea exuberanţe. Era evident că tot ce simţea femeia aceasta dinamică şi roşcată era foarte intens şi copleşitor.

– Acum lasă-mă să te privesc!

O aşeză pe Kelly în faţa ei şi ochii înţelepţi îi examinară faţa tînără. Apoi dădu din cap satisfăcută de impresia pe care i-o făcea:

– Da, eşti exact aşa cum a spus Jake: foarte frumoasă.

– Vă mulţumesc, doamnă Caldwell.

– Nu, nu, nu! Spune-mi Lily, dragă!

Lily? Faţa lui Kelly arăta confuzia. Abia vizibilă, dar ochilor pătrunzători ai lui Lily nu le scăpa nimic.

– Presupun că Jake ţi-a spus că mă cheamă Victoria. Se opri un moment, apoi continuă: Acesta este numele din actul de identitate dar cu mulţi ani în urmă soţul meu a observat că semăn cu un crin care-i aduce fericirea.

Doamna Caldwell – sau Lily – vorbea de parcă se aştepta ca tînăra femeie să înţeleagă exact ce intenţiona să spună. Kelly însă n-ar fi admis în ruptul capului că era tulburată, dar n-o înţelegea pe isteaţa Lily.

– Nu cunoşti limbajul florilor, Kelly?

– Nu! Mă tem că nu.

– A! Atunci trebuie să ştii că fiecare floare poartă un mesaj şi fiecare dintre noi este reprezentat de o floare. Lily o studie pe Kelly cu atenţie, pătrunzînd adînc în secretele ochilor ei. Cred că acum eşti o crizantemă galbenă. Vei fi întotdeauna crizantemă, dar culoarea ţi se va schimba curînd. Era o remarcă enigmatică, însă Kelly nu găsi de cuviinţă să ceară explicaţii. Cel puţin pe moment.

– Ştiai că Jake este cedru?

– Mamă, sînt sigur că este fascinată de florile tale, dar poate c-ar fi mai bine să-ţi continui educaţia cu ea altă dată. Este foarte obosită şi trebuie luat în consideraţie şi copilul. Ştii doar.

– Dumnezeule! Iartă-mă, draga mea! Mîngîie obrazul lui Kelly cu o mînă aspră. Nu mă gîndesc decît la mine. Desigur, trebuie să fii obosită şi copilul trebuie să aibă parte de toată îngrijirea pe care l- o putem da.

– Fetiţă, zise Jake.

– A, aţi şi decis deja?

– Da. Copilul nostru va fi o fetiţă care va semăna aidoma cu mama sa.

Ochii lui Jake se opriră pe gura ce exprima uimirea. Nu mai lipsea decît foarte puţin s-o ia în braţe. Dacă ea ar fi făcut un pas, ar fi simţit îmbrăţişarea lui. Putea s-o facă? Avea dreptul? Kelly ezită, nesigură şi clipa fermecată se spulberă. Jake nu se întoarse şi Kelly se simţi părăsită. Se lupta cu mîndria din inima ei, amintindu-şi de fapt că privirea aceea pătrunzătoare nu-i era adresată. Era o părticică bine calculată din planul lui. Nu însemna nimic. *Nu trebuia* să uite asta!

– Aşadar, va fi fetiţă.

Lily acceptă părerea lui Jake ca pe un fapt deja produs, ca şi cum copilaşul n-ar fi îndrăznit să fie băiat.

– Mamă! o chemă Jake politicos.

– Oh, da. Kelly trebuie să se odihnească. Jake, ia-i bagajul, iar Monroe va... Unde este omul ăsta? E aşa de enervant! Niciodată nu-i în preajmă, cînd ai nevoie de el! Monroe, unde-ai dispărut?

– Aici, doamnă.

– Bine. Nu mai sta aici! Arată-i doamnei Caldwell camera ei.

– Da, doamnă. Se întoarse spre Kelly încă o dată, cu o plecăciune perfectă. Dacă binevoiţi, vă rog, doamnă Caldwell!

Kelly nu avea de ales. Trebuia să-l urmeze. Monroe pusese un fel de întrebare, dar ea îl suspecta că-i dăduse o comandă, chiar dacă o făcuse liniştit şi politicos. Era prea obosită şi aştepta confortul unui pat moale, fiind frîntă de ziua lungă, de masa tîrzie din ajun şi de îngrijorarea pe care i-o produsese această întîlnire. Nu-i spuse nimic lui Jake, urmărindu-i doar din privire aprobarea.

Îi zîmbi cald, apoi îl urmă pe Monroe. Nu-şi dădu seama că bătrînul îşi potrivea paşii după

mersul ei obosit, nici că, după umerii ei căzuţi, Jake ar putea sesiza cît este de ostenită. Sigur era însă că el nu ştia că ea se acuza pentru prostia de a-i fi promis, cu o zi înainte, că va participa entuziastă la tot ce-i va propune.

Jake n-o putea refuza pe Kelly, indiferent ce-ar fi crezut el într-un moment sau altul. Simţi cum pieptul îi este străbătut de un fior de plăcere cînd se gîndi cît de fermecătoare fusese în bucuria ei inocentă la vederea insulei şi a mării. O urmări cu privirea pînă cînd uşile grele se închiseră în urma ei şi abia apoi avu grijă de bagaje.

Lily stătea alături de el privindu-şi fiul înalt şi mîndru cu un zîmbet pe buze.

Monroe o lăsă pe Kelly să se obişnuiească cu grandoarea casei. Ea aruncă priviri admirative spre scările duble care se despărţeau în două. Erau străjuite de plante agăţătoare, provenite din sud, pe cît de rare, pe atît de frumoase. Kelly, oricît de obosită ar fi fost, putea să-şi dea seama că se afla într-o casă încîntătoare. După ce urcase scările elegante din lemn lăcuit, îi veni să rîdă la gîndul că mai ieri tapetul avea drept corespondent pereţii mîzgăliţi.

– Doamnă Caldwell, este ceva în neregulă?

– Totul e minunat. Mulţumesc, Monroe.

Îi zîmbi, alungîndu-şi tensiunea de pe faţă. Totuşi nimic nu-i putea ascunde slăbiciunea.

– Dacă doamna doreşte să se odihnească, pot să-i aranjez patul.

Era din nou un ordin mascat, deghizat abil într-o sugestie.

– Mulţumesc, Monroe. Cred că da.

Zîmbind încă, îl urmă pe tiranul politicos.

Şuierul molcom al vîntului o trezi. Nu-şi dădu seama pe moment unde se afla. În jurul ei erau uşi lăcuite. Mobila fragilă, în culori pastelate şi luminoase din casa de pe insulă lipsea.

Camera aceasta era întunecată şi încărcată, tonurile ei de maron se completau cu nuanţele de verde viu şi de galben dulce. Într-un colţ al camerei se afla un fotoliu de piele, cu braţe masive. Pe măsuţa de lîngă el era o carte deschisă, lăsată ca şi cum cineva tocmai îşi întrerupsese lectura.

Kelly mîngîie cearceaful care acoperea patul.

Patul lui Jake! Camera lui Jake! În baia de alături se auzea curgînd duşul. La un moment dat, duşul se opri ca la comandă, lăsînd loc unui cîntec de dragoste, cîntat de un bărbat. Apoi nu se mai auzi nimic, dar Kelly îşi putu imagina fîşîitul lamei prin barba aspră şi parfumul fin al coloniei. Aproape credea că este soţia lui.

– Te-ai trezit? Te-ai odihnit bine?

Temîndu-se că Jake i-ar putea citi gîndurile, căscă şi se întinse, cu intenţia de a ieşi din zona în care ar fi privit el.

– Ai citit?

– Da. Am citit şi te-am urmărit în somn. Ştiai că dormi cu mîna sub cap şi că sforăi uşor?

Luată prin surprindere, Kelly roşi. Faptul că o privise în momentele de necontrolată intimitate o nemulţumea. Îl urmări cu ochii plini de melancolie în timp ce traversa camera. Era îmbrăcat neprotocolar cu pantaloni decoloraţi şi cu un pulover maron închis. Cămaşa bej era descheiată, lăsînd la vedere gîtul puternic. Părul ud era pieptănat pe spate cu grijă. Cum stătea pe pat lîngă ea, îi puse prima întrebare care-i veni în minte.

– De ce faci asta?

– Ce, Kelly?

Degetul lui îi trecu uşor peste buze.

– De ce îţi piepteni părul pe spate, cînd e ud?

Respiraţia ei fierbinte se lipea pe pielea lui răcorită.

– Dacă n-aş face-o, ar sta cîrlionţat. El parcurse cu degetul linia dinţilor ei regulaţi, găsindu-i mult mai interesanţi decît orice buclă. E meschin, nu?

– Dar e frumos.

Respiraţia lui Kelly deveni agitată.

– Frumos?

El rîse, continuînd să-i exploreze suprafaţa senzuală a buzelor.

– Da. Frumos, insistă ea cu încăpăţînare. Şi nu spune că n-ar fi masculin. Nimic nu te poate face mai... mai...

El o mîngîie uşor şi obrajii i se îmbujorau treptat.

– Ai fi fericită dacă l-aş lăsa ondulat, scumpa mea?

– Da, da. Dac-ai vrea.

– Atunci de ce nu-l aranjezi?

– Cum?

Surpriza îi răzbătu din voce.

– Atinge-mă! Trece-ţi degetele prin părul

meu! Mîngîie-mă cum te mîngîi şi eu. Te rog, atinge-mă, Kelly! În timp ce-i şoptea aceste cuvinte îi atinse vîrful limbii cu degetele.

Ea nu mai aşteptă altă invitaţie. Se ridică încet, cu greutate, spre pieptul lui şi-l mîngîie. Îi simţi bătăile inimii, repezi şi puternice ca şi cînd ar fi alergat. O dorea oare? Lepădîndu-se de acest gînd prostesc, îşi retrase mîinile.

– Nu, Kelly! Nu te opri! Te rog!

Îi luă mîna în mîna sa şi şi-o puse la inimă.

Cu o încredere nouă, Kelly îi răsfiră, cu amîndouă mîinile, părul bogat. Încet, cu dragoste, începu să-l aranjeze buclă cu buclă. Mulţumită de ceea ce făcea, rîse dulce, muzical. Jake îi îmbrăţişă umerii, abia reţinîndu-se să n-o ia toată în braţe.

– Jake.

Numele lui era o rugăminte, o dorinţă nemărturisită.

– Doamne, ajută! Trebuie să te sărut!

În mod ciudat însă, nu făcu nici o mişcare spre ea. Kelly fu aceea care îl trase spre ea. Îi răsfira părul cu degetele şi îşi atinse gura de buzele lui. El o sărută flămînd, iar degetele îi strînseră cu dorinţă carnea moale. Era o vigoare în el care nu s-ar fi oprit în faţa nici unui refuz.

Văzîndu-se acceptat, limba îi pătrunse în interiorul dulce şi întunecat al gurii ei. Ea îl primi, răspunzînd mîngîierii cu mîngîiere şi încrederii cu încredere. Tresărea sub atingerea lui şi-i dădea ce dorea.

Kelly nu-şi dădu seama cum se întîmplă, dar, deodată, el n-o mai ţinu în braţe. Se-ntinsese pe pat şi-o mîngîia blînd, sărutînd-o, din cînd în cînd, scurt, pe obraz. Mîna lui atinse pîntecul ei proeminent, după care se retrase cu repeziciune, revenind la realitate.

– La naiba!

– Nebunule!

Kelly nu mai reuşi să spună nimic. Ca o proastă, îl ademenise pentru a doua oară. Jake era un bărbat normal, viril. Natural, lua tot ce i se oferea. Ruşinată, se întoarse cu toată durerea strînsă în suflet.

– Kelly, dragostea mea, plîngi? Nu! Te rog să nu plîngi, scumpa mea. Mă faci să regret. Sînt un nebun, o ştiu, dar nu pot să-ţi explic. Mi-am călcat cuvîntul.

La noul ei val de lacrimi, o luă în braţe şi-o ţinu pînă cînd furtuna trecu. Îi şopti cuvinte calde, pe care ea nu era în stare să le-nţeleagă aşa cum ar fi dorit el.

– Nu se va mai întîmpla. Promit, o asigură el, în timp ce-i ştergea ultimele lacrimi. Acum, dacă ies pentru un timp, crezi că vei putea coborî pentru masă? Sau vrei să mănînci aici?

– Voi coborî.

– Bine. Cu un deget pe obrazul ei, îi ridică spre el capul s-o privească în ochi. Durerea din ei aproape că-l distruse.

– Îţi promit, Kelly. Nu se va repeta niciodată!

Nemaiaşteptînd răspunsul, Jake părăsi grăbit camera.

Capitolul 6

Cu toate că nu intenţionase să doarmă, Kelly se cufundase într-un somn adînc din care s-a trezit singură după cîteva ore. Se simţea odihnită. Cum în ultimele luni fusese mereu încordată, se hotărî să se stăpînească de-acum înainte.

Se pregăti pentru seară: comprese reci pentru ochi, un duş, un spălat pe cap, un ma-

chiaj discret şi... era gata să-şi aleagă rochia.

În timp ce dormea, lucrurile îi fuseseră despachetate şi aranjate în dulapul mare din camera pentru îmbrăcat. Înainte de a alege ceva anume, îşi studie hainele cu atenţie. „Pe aceasta, cred". Îşi puse rochia în faţă şi se uită în oglindă. „În seara aceasta trebuie să fiu strălucitoare. Dacă Jake m-a denumit Rază-de-Soare, rază de soare trebuie să fiu."

Coborî scările în sunetul muzicii care se auzea în surdină prin casă şi în murmurul valurilor. Mătasea aurie a rochiei sclipea la fiecare pas în lumina candelabrului. Talia înaltă şi simplitatea croielii ascundeau semnele sarcinii. Sînii, care nu fuseseră mari niciodată, erau acum plini şi bine conturaţi. Linia elegantă a rochiei era în deplină concordanţă cu supleţea avîntată a gîtului ei. Nu a avut certitudinea că Jake era la capătul de jos al scărilor pînă cînd nu i-a auzit fluieratul uşor, de admiraţie.

Se opri sprijinindu-se de balustradă. Bărbatul care o aştepta era îmbrăcat ca înainte, dar acum părul lui era o avalanşă de bucle. Razele care izbucneau din părul ei de un blond strălucitor îl luminau pe el, făcînd să strălucească şi părul lui şaten închis. Tăcut, îi întinse mîna, ajutînd-o să

coboare.

– Eşti frumoasă.

Şoapta lui duioasă întrerupse farmecul clipei chiar cînd ea ajunse la baza scărilor.

Acum începea rolul ei. Zîmbetul cu care l-a privit, la fel de îndrăgostit pe cît de entuziasmat, era calculat exact pentru a-l întîmpina pe cel mai stăpîn dintre bărbaţi.

– Îţi mulţumesc, dragul meu, îi răspunse şoptind învăluitor. Totul e pentru tine, o ştii doar.

Mîna lui rămase mîngîietoare în mîinile ei, iar ochii o priveau misterios. Murmură ceva neînţeles şi o sărută pe părul înfoiat. El tremură uşor, dar, pierdută în admiraţie, Kelly nu observă.

– Eşti într-adevăr o rază de soare în rochia aceasta. Ţi se potriveşte perfect.

– Tu mi-ai ales-o, ai uitat?

Rîsul ei îi mîngîia auzul.

– Iar tu, încăpăţînată, nu voiai s-o iei.

– Nu într-atît de încăpăţînată ca tine, din moment ce acum o port.

– Numai pentru că am cumpărat-o cînd tu nu erai acolo... Împreună cu rochiile de casă, cu halatul, cu rochia de seară şi bijuteriile. Ca să nu mai amintim de îmbrăcămintea pentru copil. Cît

pentru trei. Mai ai ceva de spus?

Un zîmbet cu înţeles îi lumină ochii. Sărutul scurt pe care i l-a aşternut pe buze a încălzit-o, făcînd-o să creadă că totul este exact cum plănuise. Putea fi acesta sărutul promiţător pe care dragostea îl oferă ca anticipaţie la bucuriile ce vor urma?

Kelly îi privea mîinile care-o prindeau uşor de braţ. Erau lungi, suple şi puternice. Cum ar fi oare dacă ar investiga-o pe tot corpul, pretutindeni, în locuri dulci şi secrete, să-i simtă degetele rotunjite, cu unghiile tăiate scurt mîngîind-o sau greutatea palmei cuprinzîndu-i rotunjimea sînilor în căutarea vîrfului lor fraged? Ce-ar fi făcut dacă aceste mîini ar fi cuprins-o drăgăstos, făcînd-o să-l dorească? Cum s-ar fi terminat?

Îşi ridică privirea spre el.

– Ce este, scumpa mea?

Era îngrijorat de paloarea care apăruse brusc pe chipul ei. Ea se uită la covor şi clătină din cap fără să spună un cuvînt.

– Jake, nu mai sta acolo în hol ca un băieţel îndrăgostit şi vino cu Kelly în bibliotecă! se auzi vocea amuzată a lui Lily.

Paloarea lui Kelly se transformă într-un val de

roşeaţă, dar continuă să-şi joace rolul, refuzînd să se abată de la calea pe care o alesese pentru ea, pentru Jake şi pentru toţi cei pe care-i iubea el. Îl luă de braţ graţioasă, trăgîndu-l spre ea. Rîsetul ei cristalin se făcu auzit în tot holul, în timp ce el îşi apleca uşor capul spre ea, iar ochii lor se întîlneau şi se priveau pătrunşi de secretele noi ale iubirii.

Intrară în bibliotecă la braţ. Lily, acum fără pălărie şi unelte de grădinărit, îi urmărea din fotoliul de lîngă fereastră, plăcut impresionată de ceea ce vedea. Orice îndoială ar fi putut avea în legătură cu acest aranjament ciudat, dispăru la vederea dragostei împărtăşite.

„M-ar mira să fie conştienţi", murmură pentru sine.

– Bună seara, mamă!

– Bună seara, Jake! Kelly, eşti încîntătoare. Ca un bujor.

– Parcă spuneai că este o crizantemă. Galbenă.

– Asta şi este, răspunse Lily, incomodată că a fost contrazisă. Dar aceasta nu înseamnă că nu poate semăna şi cu alte flori, dacă-şi schimbă petalele.

– Aha, acum înţeleg. Nu ea se schimbă, ci

petalele.

O aşează pe Kelly pe sofa.

– Kelly va rămîne întotdeauna o crizantemă, fără ca aparenţele să aibă vreo importanţă, insistă Lily.

– Să înţeleg că nu se va schimba niciodată?

– Cred că este tocmai pe cale să se schimbe. Va deveni în curînd o frumoasă crizantemă roşie.

– Mamă, eşti minunată. Din fiecare zi faci o aventură.

Se întoarse spre Kelly şi îşi sprijini braţul pe speteaza sofalei, jucîndu-se cu buclele revărsate pe gîtul ei.

– Cînd eu şi Scott eram mici, toţi băieţii erau invidioşi pe noi pentru că mama era întotdeauna drăguţă şi de departe cea mai interesantă.

Kelly zîmbi ca să-şi ascundă durerea ca o arsură pe care o simţise la auzul numelui lui Scott.

– Mama ta este în continuare cea mai drăguţă şi cea mai interesantă, declară Lily într-un hohot de rîs. Cine mai poartă pantaloni de mamă cu genunchi murdari? Şi astea – îşi întinse mîinile spre Kelly. Ai mai văzut aşa mîini?

– Pantaloni de mamă? întrebă Kelly curioasă.

– Aşa numeau băieţii pantalonii pe care-i port în grădină. Cînd erau mici, credeau că toate mamele au pantaloni murdari în genunchi şi mîini aspre.

– Şi păr roşu, adăugă Jake.

Îi întrerupse un zumzet de motoraş, iar Kelly se întoarse în direcţia dinspre care venea sunetul. Era un scaun cu rotile. Sosea Lydia şi, trecînd uşor peste parchet şi covoare, a intrat în cameră.

Kelly fu şocată de frumuseţea femeii fragile care semăna cu un copil. Jake se ridică să o întîmpine. Avea o mînă slabă, aproape transparentă, cu degete lungi, graţioase şi ascuţite. Vocea ei, cînd răspunse întrebării lui Jake despre sănătate, era joasă şi studiată.

– Lydia, aş vrea s-o cunoşti pe Kelly, soţia mea.

Avea în voce mîndria aceea a bărbatului de curînd căsătorit şi privirea îi trăda încrederea în tot ce avea să urmeze. Kelly îl privi cu un zîmbet luminos, care spunea acelaşi lucru şi despre ea. Jake pierdu firul conversaţiei, uitînd complet de prezentări.

– Se vede că luna de miere nu s-a terminat încă, rîse Lydia cu simpatie. Îi întinse mîna lui

Kelly. Eu sînt Lydia, cumnata ta; cred că ai ghicit? N-are rost să-l mai aşteptăm pe Jake. Abia mîine va termina de făcut prezentările.

– Jake, te rog, încetează cu plimbatul ăsta!

– Nu pot să fac nimic. Femeile astea mă scot din minţi.

Vocea lui era plină de enervare.

– Te scot din minţi! Le-ai condamnat pe jumătate din ele la moarte. Ele cred că eşti un fel de nevropat. Te rog să te aşezi sau să ieşi puţin la aer!

– Cum poţi fi atît de calmă? Cele mai multe arată de parcă ar trebui să nască peste un minut. Doamne, ce ne facem?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jake. Sîntem în cabinetul unui ginecolog. Este locul cel mai sigur în care mă pot afla. Mai mult, dacă se întîmplă ceva, tu nu ai nimic de făcut.

El se aşeză din nou pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. Stătu o clipă picior peste picior, apoi se ridică iar. Se uită la ceas.

– Richard a spus să fim aici la zece şi

jumătate. Au trecut deja trei minute. Ce-o fi cu el?

– E un om ocupat. Nu mă deranjează că aştept. Ce înseamnă trei minute pentru doi prieteni?... Te-ai mai calmat?

– Doamna Caldwell?

Kelly se întoarse spre asistenta îmbrăcată în alb.

„Era şi timpul", îşi spuse Jake.

– Vă rog să mă urmaţi.

Se ridicară amîndoi, şi Kelly şi Jake, şi intrară în cabinetul doctorului.

Cînd îi văzu, bărbatul brunet de la masă le zîmbi.

– Jake, ce mai faci? Nu te-am văzut de săptămîni! Aceasta este proaspăta şi misterioasa ta soţie?

O salută pe Kelly binevoitor şi-i făcu semn să se aşeze.

– Nu atît de proaspătă, ripostă Jake. Sîntem căsătoriţi din decembrie trecut.

– Aţi lucrat repede, chicoti Richard clătinînd din cap.

Oricît ar fi fost de curios în legătură cu această căsătorie în secret, tot n-ar fi arătat-o.

– Mai rapid decît crezi tu, răspunse Jake.

Este în luna a şaptea şi uită-te la-ea!

– Mă uit, Jake şi, e minunată.

Chicoti din nou şi-o observă pe Kelly roşind iarăşi.

– Nu asta vreau să spun. Sigur că e minunată, dar ce-i cu ea?

– Cu ea? Ai vreo problemă?

– Sigur că are, răspunse Jake înainte ca ea să deschidă gura. Ceva nu e-n regulă. E prea mică.

– Oboseşti?

– Da, foarte repede.

– Mănînci variat?

Cu o mînă sigură, Richard o palpă uşor.

– Nu mănîncă destul.

– Bei destulă apă?

– Dacă nu-i aminteşte cineva, uită să bea.

– Te doare ceva? Ai avut dureri?

Se uită admirativ la gleznele ei subţiri.

– Săptămîna trecută i se umflase piciorul drept de nu s-a putut încălţa.

– Greţuri? Ameţeli?

– Azi dimineaţă, la micul dejun, s-a simţit slăbită.

– A fost vreun caz de cvadrupleţi în familia voastră?

– Oh, Doamne!

– Bine, rîse Richard. M-am gîndit c-aşa o să-ţi închid gura. Acum, Kelly, aş vrea să te consult. Mai vorbim după aceea. Doamna Hopkins îţi va arăta drumul.

Richard se întoarse spre Jake, care se ridicase ca s-o însoţească pe Kelly.

– Jake, tu n-ai voie.

– De ce nu?

– Sălile de consultaţie sînt numai pentru pacienţi. Fără nici o excepţie.

– Dar sînt îngrijorat pentru ea.

– Înţeleg. E o femeie încîntătoare. Ce păcat că are o problemă atît de îngrozitoare.

– Ce problemă?

Faţa lui Jake deveni lividă.

– Cred că-i cumplit ca un om atît de frumos să nu poată vorbi.

– Să nu vorbească? Eşti nebun, Richard! Poate vorbi!

– Atunci de ce n-o laşi s-o facă, prietene?

Richard îl lăsă cu gura căscată şi cu faţa îmbujorată. După un timp, capul reapăru, parţial, în cadrul uşii.

– O, era să uit. Îţi trimit o fată cu o ceaşcă de cafea. Încercă să fii calm! Eşti, în perspectivă,

cel mai rău tată pe care l-am văzut vreodată.

Şi, după ce închise uşa, rîsul lui străbătu pînă la Jake.

Cît a stat singur, Jake a băut trei ceşti cu ceai tare, echivalentul cafelei.

– Era şi timpul! De ce-aţi stat atît de mult?

– A fost un consult obişnuit, Jake. N-a durat mai mult decît în orice altă situaţie.

Richard a condus-o pe Kelly pînă la un scaun. Medic şi pacientă se coalizară instantaneu împărtăşindu-şi plăcerea de a se distra discret pe seama îngrijorării lui Jake.

– Ei? întrebă Jake, întorcîndu-se spre Richard cu o expresie certăreaţă.

– Ei, ce?

– Ce nu-i în regulă?

– Absolut nimic. Kelly e perfect sănătoasă. La fel şi copilul. Va avea cam trei kilograme.

– Şi nu-i îngrozitor de mică?

– Poate, puţin, admise Richard. Dar ţinînd seama că e măruntă, acesta poate fi un avantaj. Copilul se va naşte cam peste şase săptămîni.

– Fetiţa.

Richard privi spre Kelly. Ea asculta zîmbind şi fără să comenteze.

– Acum despre lecţii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îl întrerupse Jake. De ce este Kelly atît de mică?

– Se întîmplă aşa, cîteodată. E adevărat, nu e obişnuit dar nu-i nimic rău în asta. Eu bănuiesc că are foarte puţin lichid amniotic. Să fie atentă să nu ţină pe abdomen nici un fel de greutate, dar asta-i valabil pentru toate cazurile. Hai să vorbim despre lecţii. Nu vei avea timp să le parcurgi pe toate, dar aş vrea să înveţi cît mai mult. Reţine cîteva dintre exerciţiile şi tehnicile de respiraţie şi exersează-le acasă! Chiar dacă te hotărăşti să nu naşti natural, îţi vor prinde bine. Ia broşura aceasta! Conţine şi alte exerciţii bune.

– Mulţumesc, doctore Matthews!

Kelly se ridică să plece.

– Richard, te rog! Mai întîi, nu pot îngădui ca soţia celui mai bun prieten al meu să-mi spună doctor. Se uită la Jake, surîzînd. Îl cunosc pe omul ăsta de-o viaţă şi n-am mai văzut niciodată un caz asemănător. N-am crezut că vreo femeie-l poate zăpăci aşa cum ai făcut-o tu, Kelly, însă îmi face mare plăcere s-o constat. Nici unul dintre pacienţii meu nu-i atît de nebun după soţia lui.

– Vorbeşti prea mult, Richard.

Jake o luă pe Kelly de braţ şi-o conduse spre uşa cabinetului.

Nici unul n-a mai vorbit despre această vizită sau despre comportarea lui Jake, pînă în noaptea cînd Kelly stătea întinsă confortabil în pat, privindu-l. În cele cîteva zile de cînd era acolo, devenise surprinzător de relaxată. Faptul că împărţea aceeaşi cameră cu el nu-i mai crea o stare de încordare. Jake aştepta, corect, în fiecare seară, pînă cînd se culca şi, aproape întotdeauna cînd ajungea în dormitor, o găsea dormind. Multe nopţi n-au vorbit deloc. Uneori discutau în şoaptă, despărţiţi de imensitatea patului, care era ca o barieră între ei. Dimineaţa, cînd se trezea ea, el era deja plecat.

– Nu trebuia să fii grosolan. Stătea cu ochii închişi, ascultînd sunetul de-acum familiar al ridicării lui Jake din pat. Richard e un om drăguţ, iar tu l-ai insultat.

– El m-a provocat, spuse Jake scurt, aducîndu-şi aminte de situaţia de prost în care se pusese singur. Era un sentiment cu totul neobişnuit pentru el. Şi nici n-am fost grosolan. Îmi pare rău. N-am vrut să te simţi stînjenită. Singurul lucru e că am fost îngrijorat. Mă temeam să nu ţi se fi întîmplat ceva rău ţie sau

fetiţei.

– L-ai iubit foarte mult, nu-i aşa?

– Ce?

Fu surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

– Trebuie să-l fi iubit mult pe Scott, dacă eşti atît de îngrijorat de starea copilului. Nu te necăji, Jake! N-am făcut nici o prostie. Voi avea grijă de acest copil ca şi cînd el nici n-ar fi plecat dintre noi. E o parte din el pe care trebuie s-o păstrăm.

Vocea ei se pierdu uşor în timp ce pleoapele i se închideau şi nu putu vedea grimasa făcută de Jake.

Era cu mult trecut de ora cinci cînd intră Jake în casă. Avusese o zi proastă, în care îl chinuiseră amintirile. Se ocupase de afacerile companiei ale cărei frîne Scott le pierduse. În ultima săptămînă lucrase pentru a pune la punct conturile neglijate. După accident, membrii consiliului de administraţie aşteptaseră cu răbdare întoarcerea lui Jake, dar acum bunăvoinţa lor era pe cale să se sfîrşească.

Tot timpul cît lucrase, Jake se străduise să lase amintirile de o parte. Reuşea greu pentru că în urechi îi răsuna vocea sacadată a lui Scott, cerîndu-l ajutor la telefon. Jake se urcase imediat în maşină şi se dusese la companie ca să mai tempereze spiritele încinse, dar l-a văzut pe Scott părăsind biroul furios şi grăbit. Pînă să ajungă el în parcare, Scott demarase deja în viteză. O presimţire sumbră l-a făcut să-l urmeze şi să asiste neputincios la tot ce s-a întîmplat după aceea, să vadă cum s-a izbit Scott de masivul stîncos Georgia.

Memoria lui era încă vie, întunecată şi dureroasă. Tot ce dorea acum era să stea cu Kelly, să-i asculte vocea melodioasă, să-i privească zîmbetul şi, dacă putea găsi vreun motiv, s-o îmbrăţişeze.

Îşi aruncă haina pe cuier, îşi scoase cravata şi intră în bibliotecă. Acolo se aflau Lydia şi mama lui, care răsfoia un catalog de seminţe. Monroe strîngea serviciul de cafea. Kelly nu era acolo.

– Mamă! Lydia!

Înclină din cap şi se îndreptă spre bar.

– Jake, pari obosit.

– A fost o zi grea, mamă, care n-aş dori să

se mai repete.

– Ai mîncat?

– Am luat un sandwich la birou. Bău dintr-o singură înghiţitură. Mă duc la Kelly.

– Dar, Jake, Kelly nu-i acasă, îi răspunse Lydia.

El rămase încremenit. Nu i se mişca decît un muşchi pe maxilar. Mîinile i se încleştară pe pahar făcîndu-i lui Lily impresia că-l va sfărîma.

– Unde-i?

– Ştii desigur, că e la prima şedinţă de *hamaze.*

– Am uitat. De ce nu mi-a reamintit?

Îşi reveni repede din supărare reproşîndu-şi că se înfuriase fără motiv.

– Cred, dragă, spuse Lily, că n-a vrut să te deranjeze.

Trînti paharul pe masă:

– Pentru Dumnezeul, ce înseamnă asta?

– Înseamnă că n-a vrut să te necăjească. De cînd v-aţi întors lucrezi foarte mult şi n-a vrut să-ţi mai facă griji şi ea.

– E ridicol! Nu mă necăjeşte şi, apoi, de cînd ia hotărîri de una singură?

– Jake, interveni Lydia, numai la tine s-a gîndit.

– Unde s-a dus? mormăi el, ignorînd observaţia Lydiei. Cine a dus-o? Sper că nu s-a dus singură noaptea.

– Am dus-o eu, răspunse calm Monroe, şi mă duc s-o iau la 10 fix.

– Nu-i nevoie. Mă schimb şi am eu grijă de ea.

– Oh, Doamne, spuse Lydia în liniştea care urmă clipelor de tensiune. Biata Kelly! Niciodată nu l-am văzut pe Jake aşa de furios.

– Nu-ţi face griji, dragă! îi spuse Lily cu un zîmbet care semăna cu expresia de plăcere a unei pisici de Cheshire. O să-l liniştească ea, Kelly! Şi-acum, unde-i celălalt catalog de seminţe? Monroe! Monroe! Unde-a dispărut omul ăsta?

– Sînt aici, doamnă!

În faţa lui Jake se deschidea o privelişte uluitoare: podeaua sălii de gimnastică era acoperită cu saltele colorate pe care se aflau o mulţime de pîntece rotunde. Fiecare femeie avea cîte o pernă sub cap şi o alta sub umeri.

Lîngă fiecare stătea cîte un bărbat. Numai Kelly era singură.

– Bine! spuse profesorul de gimnastică. Acum vom face exerciţii de respiraţie.

Jake se îndreptă spre Kelly, iar paşii i se auziră uşor pe podea. Se schimbase în pantaloni sport şi în jerseu stacojiu. Părul îi cădea într-un val de bucle care străluceau în lumină.

Cum graviditatea nu slăbeşte vederea femeilor, nouă perechi de ochi îl priviră admirativ. Una singură se uita la el cu îngrijorare.

– Bună, dragă! Se opri lîngă Kelly. Îmi pare rău că am întîrziat. Nu ţi-a fost dor de mine?

Îngrijorarea ei crescu, deşi-i spunea cuvinte drăgăstoase, pentru că putea sesiza mînia din privirea lui. Pînă să-i răspundă, el stătea deja în genunchi la capul ei.

– Presupun că sînteţi domnul Caldwell, spuse profesorul.

– Într-adevăr.

Privirea lui Jake părea s-o înghită pe Kelly.

– Bine aţi venit! Dacă sînteţi gata, putem începe.

Se adresă întregului grup:

– Mama, umflă burta! Tare! Să fie tare! Tata,

pune uşor mîna pe ea!

Jake se aplecă spre Kelly, ezitînd să facă aşa cum se spunea. Puse totuşi, cu sfială, mîna pe proeminenţa tare. Atingerea lui era uşoară ca o pană.

Kelly era foarte atentă la el. Ar fi vrut din nou, cu stăruinţă ca el să fie soţul ei şi tatăl copilului.

– Mama, trage aer în piept! Mult! Pînă-ţi umpli plămînii. Expiră puţin cîte puţin! Inspiră din nou! Ca un gîfîit. Niciodată adînc. Scurt şi sacadat! Tata! Mîna pe piept! Apasă coşul pieptului cu degetul! Cu fiecare respiraţie, mai tare! Ajuţi să-şi menţină ritmul. Păstrezi ritmul. Sacadat! Bine. Mîinile pe piept! Respiraţi!

Jake ezită din nou. Ar putea el să facă aşa ceva, rămînînd persoana rece la care se aştepta Kelly? Era prea devreme. Ea nu era pregătită. Nu acum, cînd îl mai purta în inimă pe Scott şi în burtă pe copilul lui. Îşi dădea seama că mai sînt şase săptămîni lungi...

– Domnule Caldwell, nu sînteţi atent! Păstraţi ritmul! Ghidaţi-o! Amintiţi-i să-şi relaxeze muşchii!

Kelly se concentra, mîndră de cuvintele profesorului, inspira, se relaxa şi expira.

Era o pregătire psihologică, mentală pentru

naştere. Antrenarea minţii ca să se concentreze pe respiraţie mai mult decît pe durere. Era poate un sfat pe care-l putea folosi ca să-şi alunge teama că Jake o atinge numai pentru că este nevoit s-o facă. Era dureros. Rănea. Relaxare, respiraţie... uitare, uitare.

O atingere uşoară, căldura degetelor lungi pe pieptul ei şi vocea lui dulce. Voinţa ei, curajul ei, prietenul ei, dar nimic mai mult. Inspiraţie, relaxare, expiraţie... uitare, uitare. Va înceta vreodată durerea?

Lecţia mai continuă o jumătate de oră. Kelly se obişnui cu atingerea lui, iar el cu exerciţiile. Jake uită de propriile gînduri în numele efortului comun. Lucrară împreună ca unul singur, şi, pentru un timp, uită fiecare de toate.

– Destul pentru astă seară! Lucraţi şi acasă, dar atent, fără să exageraţi! Veţi folosi aceste exerciţii la naştere. Aveţi grijă să nu obosiţi, altfel nu dau rezultate! Mai exersaţi! Ne vedem săptămîna viitoare.

Jake se ridică sprinten, oferindu-i mîna lui Kelly.

– Unde ţi-e puloverul?

– Nu l-am luat.

Vocea ei era şi mai gravă decît a lui. Cele-

lalte perechi plecaseră, dar Kelly şi Jake nu observaseră. Erau destul de îngrijoraţi.

– Nu te-ai gîndit că ar putea fi răcoare cînd termini?

Vocea lui căpătă o gravitate şi mai mare. Era din nou pe cale să se înfurie, între dorinţa de-a o privi şi aceea de-a o atinge. Kelly închise ochii. Doar aşa putea să raţioneze şi să nu evadeze din realitate. Stăpînul jocului era el, se gîndi ea cu amărăciune. Cu o privire şi c-o atingere putea obţine de la ea orice. Sigur că şi ea juca acelaşi joc.

Însă nu era un joc. Se revoltă în sinea ei şi, brusc, toată amărăciunea se revărsă într-o mînie necontrolată.

– Răcoare la Charleston, Jake? şuieră ea, iar valul de mînie aproape l-a făcut praf. Am destulă minte să ştiu cînd am nevoie de pulover. Acesta este copilul, zise ea atingîndu-şi demonstrativ pîntecul. Eu sînt femeie şi aş aprecia dacă m-ai considera ca atare.

Era grozavă. Ochii-i străluceau ca privirea de topaz a unei tigrese. Era roşie în obraji, iar gura-i tremura sub forţa furiei. Ţinuta mîndră a capului îi scotea în evidenţă cel mai seducător şi graţios gît.

Reacţia ei anihilă orice răspuns mînios din partea lui şi simţi nevoia s-o ia în braţe, să-i topească întreaga mîndrie. Ştia că poate s-o facă. Remarcase pe faţa ei dorinţa. Era o femeie normală, care cunoscuse dragostea şi plăcerea. Dragostea nu mai era, dar plăcerea rămăsese.

Jake nu se subestima în relaţia sa cu femeile. Ştiuse de nenumărate ori să stingă focul dorinţei feminine, dar pentru această femeie dorinţa nu era de ajuns. Nu Kelly, această bijuterie ascunsă cuminte într-un bar oarecare, în frumuseţea şi pasiunea ei fără margini. Cunoştea pasiunea care era zăvorîtă adînc în ea. Dumnezeule! Ce-ar însemna să fie el bărbatul din viaţa ei atunci cînd va iubi din nou?

– Mai bine ai duce-o acasă, domnule Caldwell. Ceea ce gîndeşti este anormal, cel puţin în locul acesta.

Comentariul fusese rostit de un tînăr slăbuţ, în vocea căruia amestecul de înţelepciune bărbătească şi naivitate copilărească era prea inocent ca să fie supărător.

– Jimmy! Ce faci aici? zise Jake surprins.

– Candy şi cu mine ne-am căsătorit în vara aceasta şi acum aşteptăm un copil, la fel ca tine.

Zîmbetul cu care o privea pe fata de lîngă el, aflată într-un avansat stadiu al sarcinii, era strălucitor şi plin de adoraţie. Faptul că rămăsese însărcinată atît de repede după căsătorie nu părea să-l fi diminuat entuziasmul. Apoi îi spuse, conspirativ:

– E grozav să iubeşti o femeie deosebită, nu-i aşa, domnule Caldwell?

– Da, Jimmy, ai dreptate, e grozav.

Privi tînăra pereche îndepărtîndu-se fericită într-o înlănţuire tandră. Se simţi deodată prost şi meschin pentru invidia care-l cuprinsese. La 32 de ani şi cu averea lui, îl invidia pe bărbatul care abia acum pornea răzbătător prin viaţă.

Se întoarse spre Kelly şi i se păru că ceva se topeşte în el. Îi luă braţul uşor, înclinînd puţin capul.

– A fost o zi lungă, Kelly. Să mergem acasă!

Kelly îşi făcuse duşul şi se aşezase în pat să citească o carte, cînd Jake intră în camera ei.

– Eşti obosită, Kelly?

– Obosită, dar nu chiar frîntă.

– Putem discuta cîte ceva?

– Sigur, dacă vrei.

– Vreau. Trebuie să stabilim cîteva lucruri.

– Bine, Jake. Aşează-te lîngă mine!

Îl urmări venind spre ea. Era un bărbat frumos. Văzuse cum îl priviseră celelalte femei şi simţise un puternic val de mîndrie.

– Kelly, începu el în timp ce patul se înclina sub greutatea lui, la Atlanta am hotărît că lucrurile vor merge dacă vom fi perfect cinstiţi unul cu celălalt. Doar aşa putem păstra deschise căile de comunicare.

– Îmi amintesc.

– Atunci, ce s-a întîmplat în seara asta? De ce m-ai îndepărtat?

– Te-am îndepărtat? Ochii ei îl priviră cu o uimire deplină. Asta crezi tu că am făcut?

– Nu asta?

– Sigur că nu. Ai lucrat atît de mult şi n-a fost decît o simplă lecţie, Jake. Nu mi-am putut imagina că ai să vii.

– Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi dai ocazia să vin?

– Îmi pare rău. Nu e ca şi cînd...

– Ca şi cînd copilul ar fi cu adevărat al meu? Asta voiai să spui, Kelly?

Ea nu putu decît să dea din cap, privind tăcută durerea din adîncul ochilor lui.

– Dar ea este copilul meu, scumpa mea, din toate punctele de vedere. Voi fi singurul tată pe care-l va cunoaşte, o voi iubi şi o voi proteja cît voi trăi. Toată lumea crede aşa, Kelly. Tu de ce n-o faci?

– Îmi pare rău, Jake.

– Părerile de rău nu sînt suficiente. Să nu omitem evidenţele. Astă seară, cînd ţi-am pus mîna pe burtă, a mişcat. Pentru prima dată mi-am simţit fiica mişcînd. A fost una din cele mai uluitoare experienţe din viaţa mea. Apoi m-ai îndepărtat şi m-ai supărat nevrînd să-ţi împarţi timpul cu mine.

– Ea e cu adevărat copilul tău.

Kelly răsuflă greu, ca şi cum i s-ar fi oprit inima pentru o clipă.

– Asta tot încerc să-ţi explic de cîteva minute. N-am fost prezent la conceperea ei, dar voi fi la fiecare pas pe care-l va face în viaţă.

Pe obrajii ei se prelinseră lacrimi de fericire:

– Oh, nu! Nu vreau să fac asta!

– Ce anume, scumpa mea? o întrebă Jake luînd-o cu blîndeţe în braţe.

– De acum înainte n-am să mai fiu o femeie

proastă şi nesuferită.

Rîsul lui Jake o contrarie, iar el o strînse şi mai aproape.

– Dă-i înainte! Plîngi cît vrei. E dreptul femeii însărcinate, nu- ţi aminteşti?

– Bestie ce eşti! Se uită urît la el. Nu mai rîde de mine!

El îi şterse lacrimile.

– Îmi doresc să rîzi şi tu de mine, să-ţi văd gropiţele din obraji.

Ea se alintă.

– Ai făcut, desigur, o pasiune pentru gropiţe.

– Numai pentru ale tale, dragostea mea, zise el sărutînd-o pe frunte. Sînt obosit. Cred c-am să mă culc, dacă n-ai nimic împotrivă.

Kelly ascultă duşul, stînd întinsă în pat, apoi fîşîitul hainelor lui Jake, pe cînd se îmbrăca de culcare. Era bucuroasă cum nu mai fusese nicicînd. În seara aceasta se petrecuse ceva deosebit, ceva adînc întipărit în inima ei.

– Kelly! Pari însingurată. Vino aici!

Era o invitaţie pe care n-o putea refuza. Privi o secundă la pijamaua lui maron închis şi la părul cîrlionţat care-i acoperea fruntea, apoi traversă repede patul oprindu-se în îmbrăţişarea lui nerăbdătoare. Îi respiră parfumul aplecată pe

pieptul lui şi-i simţi în păr respiraţia. Se minuna cum de era posibilă o asemenea bucurie, în condiţiile în care tînjea după o dragoste care nu a existat niciodată.

Atunci, pentru prima dată, Kelly dormi în braţele lui Jake.

Capitolul 7

Kelly se trezi cu voluptate, savurînd confortul patului. Cearceaful care-i atingea vîrful nasului emana o aromă deosebită. Jake plecase, probabil, de cîteva ore, dar rămăsese mirosul care-i amintea că fusese alături de ea. Atinse perna pe care mai era încă întipărită urma capului său, minunîndu-se cît de relaxată putea fi. Nu dormise, ca în nopţile precedente, pe o

margine de pat, visînd că era apărată de brațele lui. Dormise chiar lîngă el, lipită de el.

Se îmbrăcă repede, nerăbdătoare să înceapă ziua. Coborî scările în sufragerie, cu un aer de sănătate în obraji.

– Bună dimineața, Monroe! Unde sînt ceilalți?

– Doamnele Scott sînt în grădină să aleagă florile pentru masa de seară. Dacă doamna ia loc, pot să-i servesc micul dejun.

– E tîrziu, ai și alte îndatoriri. Mă descurc și singură.

– Nu se poate!

Îi aranjă scaunul, așteptînd cu răbdare.

Înțelegînd că este din nou sub comanda lui, Kelly se așeză și-i zîmbi. Apoi îl văzu retrăgîndu-se. Foarte drept, el se duse în bucătărie, de unde se întoarse imediat cu o tavă încărcată cu mîncare cît pentru doi.

– Îți mulțumesc, Monroe, dar îmi este imposibil să mănînc tot ce- i aici. Cînd veți înțelege tu și Jake că a mînca pentru doi nu înseamnă să mănînci două porții?

Dîndu-și seama că nu-l putea clinti, își primi pedeapsa și, sub ochii lui atenți, consumă o porție bună din tot ce era pe platou, mai puțin pîinea prăjită.

– Bună dimineaţa, Kelly! Scaunul Lydiei era atît de silenţios că nu-l auzise. Monroe, Lily are nevoie de o foarfecă specială. Zice că ştii tu ce-nseamnă asta.

O umbră de nehotărîre îi brăzdă faţa. Aflat între datoria faţă de cele două femei tinere şi loialitatea faţă de stăpînă, Monroe ezită preţ de o secundă.

– Totul e-n regulă, îl asigură Kelly. Ne descurcăm şi singure. Lily aşteaptă foarfecea.

– Foarte bine.

Se înclină şi plecă în chicotitul uşor al femeilor, care se feriră să nu fie auzite.

– Bietul Monroe, spuse Lydia, cînd fu sigură că el era deja în grădină pentru a căuta foarfeca. Nu mai ştie încotro să se împartă ca să le mulţumească pe cele trei femei. Se bucură însă de fiecare minut.

– Crezi că-şi dă seama cît este de pedant?

– Nu, n-are nici cea mai mică idee. Majordomul perfect nu visează niciodată să-i impună stăpînului ideile sale.

Lydia încercă să rămînă serioasă, dar nu reuşi şi izbucni într-o cascadă de hohote de rîs.

– Pune-l pe George în colţ şi pe Herman lîngă fereastră. Se sufocă dacă n-are lumină. Aş

vrea să vină şi Roger în seara asta, dar l-ar deranja fumul. O, bună, fetelor!

Lily apăru în uşă îmbrăcată ca de obicei într-o bluză înflorată, cu o pereche de pantaloni de un verde intens şi cu o pălărie turtită pe ceafă. Monroe era în spatele ei, transpirat sub greutatea unui vas cu ferigi, pe care-l ducea în braţe.

– Pot ajuta cu ceva la pregătirile pentru diseară? întrebă Kelly, sperînd ca Lily să răspundă afirmativ şi să aibă astfel şi ea o ocupaţie, să nu se mai tot gîndească la întîlnirea cu prietenii familiei Caldwell.

Starea de bună dispoziţie în care se trezise o făcuse să uite de programul zilei. Seara urma să dea următorul test de actorie. În faţa unui public numeros, va trebui să fie o îndrăgostită convingătoare şi nici măcar pentru o clipă Jake nu va trebui să-şi dea seama că atingerile, mîngîierile, fiecare cuvînt erau adevărate.

– Poftim? întrebă Lily absentă. Apoi, înţelegînd întrebarea, continuă. Nu, nu am nevoie de ajutor, dar cred că Lydia voia să te roage s-o ajuţi ca să-şi aranjeze părul. Nu-i aşa, Lydia?

– Mi-ar face plăcere.

– N-aş vrea să te obosesc înainte de petrecere, zise Lydia.

– În nici un caz. Este bucuroasă să te ajute! insistă Lily. O mică discuţie între femei vă va face bine amîndurora. Mergeţi şi distraţi-vă! Şi acum, Monroe... Monroe! Monroe! Unde-i omul ăsta?

– Aici, doamnă.

Cu un ultim zîmbet, Kelly şi Lydia taversară holul spre dormitorul de la parter al Lydiei.

Lydia îi arătă drumul, apoi se scuză că mergea alături ca să găsească fotografia pieptănăturii pe care şi-o alesese pentru seară. Între timp, Kelly a examinat camera, simţind marca puternică a personalităţii unei alte femei. Atenţia i-a fost atrasă de două acuarele mici şi delicate aflate deasupra patului. Cînd se întoarse, Lydia o găsi privindu-le fascinată.

– Sînt frumoase, nu-i aşa?

– Da. Cine le-a făcut?

– Scott.

Rostise cuvîntul cu un val de amărăciune pe care-ar fi vrut s-o ascundă.

Kelly ar fi trebuit să aibă pregătit un răspuns. După toate cele aflate de la Jake, ar fi trebuit să fie în temă. N-a spus însă nimic. Se gîndea la tot

ce-i făcuse acestei persoane drăguțe, fără să fi știut nimic despre ea. Lacrimile pe care doar cu cîteva zile în urmă jurase să nu le mai verse îi inundară ochii. Cum va continua? Mai era cel puțin încă o lună pînă va naște și apoi încă pe-atît pînă cînd Jake o va lăsa să plece.

Nu-și făcea iluzii. Știa că va fi și îngrijorat și preocupat de ea. O va ține aici pînă cînd va fi sigur că e pregătită să plece, fără să-și dea seama că fiecare zi o făcea să-i fie și mai greu să-l părăsească. Măcar de-ar putea pleca acum, să nu mai vadă durerea din ochii Lydiei, să nu mai simtă un junghi pentru fiecare minciună pe care i-o spunea lui Lily. Dacă Jake n-ar fi găsit-o la Nick, toată această încurcătură nu s-ar fi produs. Și-ar fi purtat singură de grijă. Vedea ea cum.

– Kelly! Atingerea ușoară cu care o atenționă Lydia o trezi din gîndurile negre. N-am vrut să te necăjesc. De obicei îmi stăpînesc durerea. Cîteodată însă, cînd mă uit la tablouri și văd cît sînt de frumoase, îmi amintesc cum s-a prăpădit Scott și mă apucă o amărăciune fără margini. La privirea surprinsă a lui Kelly, Lydia zîmbi. Te gîndești că nu amărăciunea este sentimentul la care să te aștepți de la o văduvă ca mine, cu

soţul pierdut de curînd. Dacă l-ai fi cunoscut pe Scott, ai fi înţeles.

– Vrei să-mi povesteşti despre el, sau ar fi prea dureros?

Vocea lui Kelly era gîtuită de emoţie.

– E dureros, dar nu în modul în care, probabil, te gîndeşti tu. Se apropie de un scaun şi-o aşteptă pe Kelly să se aşeze. Începutul nu e în moartea lui Scott, nici în plecarea lui. E în momentul căsătoriei noastre. Jake a încercat să mă protejeze şi a crezut că reuşeşte, dar eu am simţit chiar de la început că Scott nu mă iubea, că nu mi-a fost credincios niciodată.

– Atunci de ce te-ai măritat cu el?

– Pentru că-l iubeam şi speram că într-o zi va învăţa să mă iubească şi el pe mine.

– Te-a înşelat. Asta-i sigur. Ar fi trebuit sau să te iubească sau să nu se căsătorească cu tine.

– Asta am continuat să sper chiar şi atunci cînd am ştiut că sînt departe de adevăr.

– De ce, atunci?

– De ce s-a însurat cu mine? a întrebat Lydia cu blîndeţe, fără să se supere de întrebarea rostită greu de Kelly. Fiindcă avea impresia că Jake mă doreşte. Am fost prieteni. Şi, ca toate celelalte lucruri în viaţă, ceea ce Scott credea că

are Jake, voia să aibă şi el. Bietul Jake şi-a petrecut toată viaţa în umbra lui Scott urmărindu-şi mereu interesele pierdute. De fapt, premiul era al lui Scott.

– Şi credea că tu eşti premiul?

– Da. N-o făcea în mod conştient. Cred că niciodată nu-şi dădea seama de ceea ce face. Era ca un copil, rîvnind mereu la jucăria altora, cînd ale lui erau mai frumoase. Nu l-a iertat niciodată pe Jake pentru că era mai mare, mai puternic şi mai atletic. Doar un singur lucru nu i-a putut da Jake şi o singură dată a stat departe. Jake a renunţat întotdeauna la el însuşi, lăsîndu-l pe Scott să aibă ce-şi dorea.

– Jake ar fi dorit să aibă talentul lui Scott.

– Pe Jake îl durea de fiecare dată cînd Scott îşi distrugea tablourile. Pe acestea le am pentru că le rătăcise. Erau printre nişte rame nefolosite.

– Şi de ce le-ai păstrat, dacă-ţi produc atîta amărăciune?

– Nu se-ntîmplă întotdeauna. Sînt zile cînd văd numai frumuseţe în ele. Nu uita, Scott n-a fost niciodată răutăcios cu mine şi multă vreme nici n-a ştiut că infidelitatea lui nu mai e un secret. Şi Jake credea că nu ştiu. A încercat mereu să ţină totul departe de mine.

– Erai certată cu Scott?

– Ne certaserăm înaintea accidentului care m-a ţintuit în scaunul acesta. N-a fost el vinovat, dar, dacă ar fi fost atent la drum, în loc să strige la mine, ar fi putut evita maşina care ne-a lovit. Lydia privi în jos, la picioarele ei neputincioase şi între cele două femei se aşternu tăcerea. După un timp continuă: Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. Adevărul e că a fost şi greşeala mea, tot atît cît şi-a lui. Poate mai mult. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre ultima lui prietenă, cînd era la volan.

– Tot una dintre prietenele lui Jake?

– Mă tem că da. Jake poate fi atît de liniştit şi de detaşat. Scott rîdea şi ironiza, făcînd o fată să-i stea la picioare cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcea să-şi piardă capul. Şi fetele deştepte pot face greşeli în dragoste. Lydia atinse un buton de pe braţul scaunului cu rotile şi se apropie de tablouri. Îşi purtă degetul pe urmele semnăturii lui Scott. Mă hotărîsem în sfîrşit să-l părăsesc. I-am spus-o înaintea accidentului. Dar m-a părăsit el pe mine.

– A venit înapoi?

– Nu, nu cu adevărat. Sau, cel puţin, nu la mine a venit. S-a întors pentru că avea nevoie

de Jake. Fugea din nou de ceva şi avea nevoie de voinţa lui Jake. Nu... vocea ei se stinse într-un murmur – niciodată nu s-a mai întors cu adevărat la mine.

Kelly nu mai avea să-i spună nimic, nu-i mai putea oferi decît secretul unui adevăr şi mai dureros. Înghiţi în sec şi o atinse pe Lydia pe păr.

– De ce nu-mi arăţi fotografia aceea? Să vedem dac-o putem imita.

Kelly se îmbrăcă cu o grijă deosebită. Alesese o rochie de mătase verde-smarald, care scotea în evidenţă auriul din ţesătură. Drapată în jurul umerilor, cădea uşor peste pieptul de o rotunjime perfectă şi, apoi, în pliuri largi, pînă aproape de podea. Însărcinată şi atît de frumoasă! Îşi trecea pieptănul pentru ultima dată prin păr, cînd Jake a bătut încet la uşă şi a intrat.

O privi timp îndelungat fără să spună un cuvînt, aşa încît ea începu să se tulbure şi-şi simţi sîngele urcîndu-i-se în obraji. Îi atinse faţa cu nişte degete de gheaţă.

– Arăt îngrozitor!

– Dimpotrivă. Eşti foarte frumoasă. Abia acum îmi dau seama cît de mult te-ai schimbat în ultimele săptămîni.

– Am crescut, zise uitîndu-se întristată la abdomenul proeminent şi apăsîndu-l uşor cu mîna ei mică. Asta este cauza bolii mele, dar nu e fatală.

El n-a rîs deloc de gluma ei, ca şi cînd n-ar fi auzit-o.

– Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, şi atunci cînd stăteai la pian într-o mare de fum, m-am gîndit la asta, dar nu mi-am imaginat niciodată că poţi fi atît de minunată.

– Din cauza rochiei.

– Rochia nu înseamnă nimic. Tu, Kelly, tu eşti frumoasă. Tu, nu hainele, nimic altceva. Într-o bună zi te voi convinge să crezi asta.

Se căută în buzunar şi scoase un lănţişor de aur. În timp ce i-l punea în palmă, ea observă că de el atîrna discret, într-o montură veche, un smarald.

– Nu-ţi trebuie nici o podoabă, continuă Jake, dar mi-ar face plăcere să-l porţi.

Ascultătoare, uimită de felul lui neobişnuit de

a se purta, Kelly se întoarse cu spatele îngăduindu-i să-i pună lănţişorul. Acesta îi cuprinse gîtul, iar smaraldul îi căzu între sîni. Răsuflarea fierbinte şi dulce a lui Jake îi pătrundea sîngele ca o flacără. Ar fi vrut să-şi treacă degetele prin buclele lui strălucitoare şi să-l sărute. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l facă o parte din ea, să nu-l mai lase niciodată să plece! O imensă dorinţă o făcea să tremure toată. O va simţi, o va cunoaşte! Închise ochii, lăsîndu-se cuprinsă de toropeală.

– Kelly! Cu mîinile pe umerii ei, o întoarse delicat spre el. Ea ţinea, în continuare, ochii închişi, nedorind să îi ghicească gîndurile. Kelly, repetă el uşor, atingîndu-i fruntea cu buzele, e timpul. Ceilalţi aşteaptă.

– Sînt gata.

Tremurul vocii o surprinse, dar se linişti cînd îşi dădu seama că el nu sesizase motivul temerii.

– Nu fi îngrijorată! Sînt oameni ca şi noi. Ţine capul sus şi fii femeia fermecătoare dintotdeauna. Nici un bărbat nu se va putea compara cu mine. Acum zîmbeşte-mi şi arată-mi gropiţele! Aşteptă pînă cînd zîmbetul înflori pe gura ei. Asta-i, fata mea! Nu uita, eşti soţia mea şi te

iubesc! Acum hai să le arătăm şi lor!

A fost mai uşor decît se aşteptase. În momentele cînd păşiră pe ultima treaptă, au fost înconjuraţi de o mulţime de feţe zîmbitoare. Era clar că-l iubeau pe Jake, iar ea, ca soţie, fusese acceptată de toată lumea.

Lily era pretutindeni, rîzînd, glumind, fiind o gazdă perfectă. Nu uita însă nici un moment de Kelly, căutînd-o mereu din ochi şi încurajînd-o cu un zîmbet cald şi tandru, asigurînd-o de sprijinul ei de la distanţă.

Lydia, de o linişte imperturbabilă în scaunul ei cu rotile, urmări şi aprobă cu plăcere succesul lui Kelly pînă cînd atenţia i-a fost acaparată de însoţitorul său, un bărbat înalt şi distins, cu părul negru, încărunţit pe la tîmple.

Monroe se oprea deseori la Kelly în traseul său printre invitaţi. Înainte de a aduce următoarea tavă cu băutură şi mîncare întreba întotdeauna grav dacă doamna nu mai doreşte ceva.

Jake n-o lăsa deloc singură. O ţinea strîns lîngă el la fiecare pas. Cînd, în conversaţiile pe care le avea cu prietenii, aceştia se arătau încîntaţi de naturaleţea felului ei de a fi, el confirma tăcut. O dată, de două ori, a mîngîiat-o

posesiv, strîngînd-o lîngă el. Ochii îi zîmbeau de fericire şi de cîteva ori şi-a apropiat buzele de părul ei şi a inspirat adînc. Mirosea a liliac, lămîie şi raze de soare, un parfum la fel de puţin pretenţios ca şi ea. Răspunzînd unui compliment pe care el nu-l auzi, Kelly a rîs măgulită. Se împrieteni cu prietenii lui, era fericită, gîndindu-se că, probabil, aşa va rămîne. Şi-a dat imediat seama că-i plac oamenii aceştia. N-a fost surprinsă. Ştia că membrii familiei Caldwell atrag oameni asemănători lor: drăguţi şi calzi.

Cînd, doar după cîteva minute de absenţă din cercul de prieteni, s-a reîntors în braţele primitoare ale lui Jake, plăcut impresionată de toţi cei din jur, un bătrîn destul de ridat, dar încîntător i-a făcut un compliment la care a roşit:

– Cred că ţi-ai dat seama, Jake, cît de mult trebuie s-o ocroteşti. E o fată de modă veche, să ştii. Îţi va fi credincioasă şi iubitoare. În zilele noastre nu prea ai parte de aşa ceva. Ascultă-mă pe mine! Trebuie s-o ocroteşti!

– Mulţumesc, Rufus. Ştiu exact ce am de făcut.

Jake o mîngîie pe obraji, prinzîndu-i între degete pielea fină. Ea şi-a-nchis ochii. Atingerea genelor pe vîrfurile degetelor lui a fost ca tunetul

care urmează fulgerului şi simţi cum îl cuprinde o furie oarbă. Cerule! Ar fi vrut să nu fie decît un joc, dar cum putea să rămînă în joc dacă ea îl scotea din minţi numai c-o atingere şi o privire neînsemnată. Îşi retrase mîna dezgustat de el însuşi că poate avea asemenea reacţii la un gest nevinovat. Nu văzuse reacţia plină de amărăciune de pe faţa lui Kelly. Se auzi doar murmurînd pentru sine: „Nu vreau s-o pierd!"

Rufus nu voia să părăsească subiectul.

– Mai e un lucru: trebuie să fii sigur că nu o superi făcîndu-i copii. Nu-i va prii poate, gingaşă cum e.

– Rufus, te-ai întîlnit cu noile mele violete africane: Julius şi Hortense?

Lily îl imobilizase cu o mînă, apoi, cu o mişcare subtilă a umerilor l-a îndepărtat pe bătrîn. Era pentru prima dată de la începutul petrecerii cînd Jake şi Kelly rămîneau singuri.

– Eşti obosită, Kelly?

– Nu. Prietenii tăi sînt foarte plăcuţi.

– Şi ei te plac pe tine. Hai să ne aşezăm puţin! Văd două scaune libere. Dacă stai liniştită, poate vor uita că eşti aici şi te pot avea doar pentru mine. Măcar o clipă.

– Mă pot ascunde după George?

Kelly încercă să rămînă serioasă, dar, la privirea întrebătoare a lui Jake, izbucni în rîs.

– George?

– Da. Feriga din colţ.

– Hai după George!

Zîmbi şi mută cele două scaune mai în colţ. Într-adevăr, erau cumva feriţi în spatele frunzelor lungi ale uriaşei plante. Din ascunzătoare îi urmăreau pe oaspeţi şi Jake o amuza povestindu-i întîmplări hazlii în care aceiaşi oaspeţi fuseseră protagonişti. Intenţiona ca ea să-i cunoască şi într-o altfel de lumină, ca oameni reali, nu numai ca musafiri simandicoşi ai familiei Caldwell. Voia neapărat ca ea să-i accepte ca prieteni ai ei, în casa ei. Curentul electric care-i străbătuse pe amîndoi mai devreme trecuse şi acum vorbeau şi rîdeau relaxaţi. Petrecerea continua în jur, dar în mica lor lume nu pătrundea nimeni. Vorbele lui Jake se armonizau cu rîsul muzical al lui Kelly şi amîndoi se bucurau de acestă întîlnire secretă în doi.

– Aşa? Aici v-aţi ascuns! Staţi deoparte ca două păsărele îndrăgostite ca să vă bucuraţi unul de altul.

Era o voce pe care Kelly o mai auzise undeva. Cînd se-ntoarse în direcţia din care

venea vocea, îl văzu pe Howard Norris stînd lîngă umărul ei.

– Cam aşa ceva, Howard, mormăi Jake.

Avînd chef de vorbă, Howard făcu abstracţie de iritarea lui Jake şi continuă:

– Sînt sigur că ai stat destul singur cu ea, Jake. Şi-apoi nu mai e ca atunci cînd eraţi proaspăt căsătoriţi. Vocea lui Howard căpătă un ton insinuant în timp ce privirea i se opri pe abdomenul proeminent al lui Kelly. Sau nu-i aşa?

– Howard!

Jake se ridică brusc, lovind scaunul de perete. La auzul zgomotului, cîţiva oaspeţi îşi întoarseră privirile înspre cei trei. Jake îşi stăpînea cu greu furia.

– Jake, te rog! spuse Kelly, luîndu-l de mînă ca să-l calmeze.

– Nu este nimic, Kelly, îi răspunse el, mîngîindu-i mîna încurajator. În timpul schimbului de replici cu Howard,îi întîlni ochii dornici de mîngîiere şi mînia-i trecu. I se adresă lui Howard stăpînit şi sigur pe sine:

– Howard, n-ai vrea să-mi vezi pistoalele de duel din birou?

– Pistoalele de duel? Era descumpănit de întorsătura pe care o luase discuţia şi de planul lui eşuat. Uf, de ce nu? Sigur că da. Pistoalele de duel sînt pasiunea mea, ştii doar.

– Bine, spuse Jake curtenitor, apoi se întoarse spre Kelly, spunîndu-i politicos: Te rog să ne scuzi, draga mea. Nu va dura mult. Mă întorc îndată ce rezolv această mică problemă.

– Desigur, scumpul meu. Kelly îşi luă rolul în serios. Du-te, dar întoarce-te repede. Îmi va fi dor de tine.

– Doar o clipă, Rază-de-Soare. Îţi promit.

O sărută scurt, apoi ieşi împreună cu Howard.

Nu plecase bine Jake şi pe scaunul pe care stătuse se aşeză o femeie cu părul negru, lucios.

– Am aşteptat toată seara ca Jake să plece.

– Poftim?

– Voiam să vorbim între patru ochi, dar a fost imposibil. Nu te-a părăsit o clipă. Ne-am cunoscut de altfel. Sînt Marsha Gallagher.

– Încîntată doamnă Gallagher. Eu sînt...

– Nu mă întrerupe! Femeia făcu o mişcare de dezaprobare cu mîna. Toţi cei din Charleston

ştiu cine eştl. De altfel, nici nu vorbesc despre altceva.

– Chiar nu? De ce?

– Draga mea, trebuie să înţelegi. Nu în fiecare zi se întîmplă ca tînărul cel mai respectat şi mai convins celibatar să se întoarcă casă cu o soţie misterioasă. Misterioasă şi însărcinată.

– Doamna...

Monroe stătea aplecat cu o tavă în mînă. Nepăsătoare, Marsha îşi întinse mîna spre singurul pahar de pe tavă. Acesta a fost ridicat însă imperceptibil, înainte ca ea să-l ajungă cu mîna.

– Doamna este servită cu sucul de portocale.

Era de neclintit, iar ochii lui reci o priveau pe Marsha cu profesionalismul celui mai desăvîrşit majordom. Se întoarse spre Kelly înclinîndu-se adînc şi rigiditatea îi dispăru.

– Doamnă.

– Mulţumesc, Monroe.

Luă sucul, în timp ce el aştepta alături, privind-o cu dragoste. Ea zîmbi şi încercă să-l asigure că Marsha Gallagher n-o stînjenea.

– Totul este în regulă. Nu-ţi faci griji!

– Sînteţi sigură, doamnă Jake, că nu mai

doriţi nimic?

– Nimic.

– Cum doriţi.

– Mulţumesc.

După ce plecă Monroe, Marsha se lăsă din nou pe speteaza scaunului.

– Se pare că l-ai cîştigat chiar şi pe cîinele de pază al familiei. Felicitări!

– Marsha, dacă vrei să fumezi, te rog să mergi în altă parte! Roger nu suportă fumul.

Cea care i se adresa era, evident, Lily.

– Cine-i Roger? întrebă mirată Marsha.

– Feriga, răspunse, ştiind foarte bine că aceasta se numea de fapt George.

– Ha, ferigă stupidă şi bătrînă ramolită! Era atît de absorbită de subiect încît ignoră grimasa lui Kelly. Aşa cum spuneam, felicitări c-ai scos familia din minţi! Dar, dacă l-ai scos din minţi pe Jake, îi poţi înnebuni pe toţi.

– Ce să-nţeleg prin asta?

Kelly aproape că nu mai putea vorbi în faţa acestui atac otrăvit. Era un şoc prea puternic faţă de toate celelalte dovezi de prietenie ale oaspeţilor.

– Nu-i clar? A rămîne însărcinată ca să prinzi în capcană un bărbat este un truc prea vechi.

Dar chiar şi aşa, trebuie să fii foarte drăguţă, dacă l-ai ademenit pe Jake.

– Marsha, nu-mi amintesc să te fi invitat.

Jake o privea cu suspiciune. Părea că-l stăpîneşte un demon.

– Nici n-ai făcut-o, scumpule, dar ştiu că ai procedat aşa pentru că Oscar nu-i în oraş. Îi zîmbi cu înţeles, ca pentru a-i spune că n-avea motive să fie intrigat. La drept vorbind, de ce mă condamni să stau acasă ca o nevastă, dacă soţul este plecat? Nu mi se potriveşte. Se uită la el parcă invitîndu-l din priviri. Am ştiut că nu-ţi pasă dacă vin cu Howard.

– Ba îmi pasă.

Răceala de fier a cuvintelor lui îi mai tăie din curaj.

– Cum ai spus?

Marsha era şocată de violenţa din tonul lui.

– Îmi pasă că ai venit neinvitată. Îmi pasă că i-ai spus soţiei mele ceea ce i-ai spus. Îmi pasă că a respirat acelaşi aer cu tine. Îmi pasă că, fiindcă sînt un domn, nu pot să te ating nici măcar cu un vîrf de ac şi să-ţi strivesc limba otrăvită.

– Oh, Jake!

– Howard, adu-i Marshei haina! Jake îi vorbise bărbatului aflat în spatele său, dar nu-şi dezlipise privirea de la Marsha. Ea nu ştie acest lucru, dar trebuie să plece. Şi, Howard, dacă te mai cheamă vreodată s-o însoţeşti la noi, fii atît de înţelept să-ţi aminteşti că nu e dorită aici.

Marsha luă un aer ofensat.

– Îmi voi lua rămas bun de la Victoria. Sînt sigură că ea nu-ţi împărtăşeşte sentimentele.

Cu paşi grăbiţi ajunse la locul unde se afla Lily, cu Monroe veghind în spatele ei.

– A fost o petrecere frumoasă, Victoria.

Lily ignoră mîna întinsă cu ostentaţie.

– Marsha, dacă-aş fi ştiut că vii, aş fi adus trandafirul japonez din seră! Îi semeni atît de bine.

– Ce compliment drăguţ! jubilă femeia brunetă din nou în apele ei.

– Trandafirul japonez, spuse Monroe.

– Singura ta virtute e frumuseţea.

În liniştea care urmă Marsha se ofili vizibil. Nu se aşteptase ca politicoasa Victoria Caldwell s-o insulte, chiar dacă o făcuse atît de subtil.

– Să mergem, Marsha! Nu sîntem doriţi aici şi trebuie să ştim lucrul ăsta, spuse Howard

luînd-o de braţ şi conducînd-o afară.

– Dar am spus numai ce am auzit de la alţii.

– Taci din gură! Nu mai face altă prostie, mai mare decît cea de adineauri!

– Toată lumea ştie...

– Am spus să taci! Ăia nu ştiu ce vorbesc. S-au căsătorit în decembrie. Ştiu eu. Am văzut certificatul de căsătorie chiar mai înainte, în biroul lui Jake.

Vocile lor se auzeau din ce în ce mai slab, dar oaspeţii atenţi auziră clar ultima replică.

Jake zîmbea în sinea lui, sperînd că nimeni nu-i va remarca expresia de mulţumire. Regretă chinul lui Kelly, dar scopul lui fusese atins.

– L-ai luat pe Howard în birou ca să-i arăţi certificatul de căsătorie! îl acuză Kelly cu o voce fericită.

– Vina se recunoaşte.

– Mă gîndeam unde este.

– Certificatul nostru de căsătorie, Kelly? L-am avut tot timpul în casă. Se află lîngă pistoalele de duel.

Kelly rîse.

– Eşti... dar îţi mulţumesc.

– Pentru ce? întrebă el nevinovat. Pentru că am clarificat astfel data căsătoriei în capetele pisicilor din oraş şi ale bîrfitoarelor şefe?

– Da, pentru asta, printre altele. Sînt cîteva lucruri pentru care aş vrea să-ţi mulţumesc, dar vom discuta mai tîrziu.

Privirea lui sclipea jucăuşă.

– Să uităm asta acum! Aş vrea să-l cunoşti pe bărbatul care a stat în umbra Lydiei toată seara. Vino!

O luă de mînă, conducînd-o uşor prin mulţime pînă la grupul mic ce înconjura scaunul Lydiei.

– Bună, Kelly! o salută zîmbitor David Max Hugh. Era înalt şi avea ochii negri, de o maliţiozitate secretă. Părul lui negru ca pana corbului începuse să încărunţească pe la tîmple.

Lui Kelly îi plăcu de la început pentru strălucirea care-i cuprindea faţa ori de cîte ori o privea pe Lydia. „Este îndrăgostit de ea!" Inima lui Kelly se umplu de fericire pentru noii ei prieteni. „Probabil că acesta e bărbatul care i-ar putea şterge urmele rănilor lăsate de escapadele lui Scott. Poate că, dacă Lydia l-ar încuraja puţin..."

– Toată seara am încercat să traversez mulţimea ca să vă prezint, spuse Lydia. Întîi aţi fost inabordabili, apoi aţi dispărut după George şi în cele din urmă s-a dat Marsha în spectacol. Îmi pare rău că s-a-ntîmplat aşa, Kelly.

– Şi mie, spuse Lily alăturîndu-i-se. Am vrut s-o dau afară, dar nu m-a lăsat Sara Delaney. Sper că i-am mai închis gura cu observaţiile despre Roger, pînă să vină Jake.

– Te-ai gîndit bine, mamă, dar Marsha nu prea ţine seama de florile tale.

– Cred şi eu că nu, se strîmbă Lily. Acum trebuie să-i cer scuze lui George. Nu prea i-a plăcut că i-am dat alt nume. De fapt tot Roger îl cheamă.

Toată lumea a rîs pînă cînd Monroe a anunţat ritos:

– Doamnă, bufetul e servit.

– Bine. Dacă suni din clopoţel, venim.

– Era şi timpul, murmură Jake. De la prînz pînă acum, Kelly n-a băut decît un pahar cu suc de portocale, cît a stat lîngă George.

– Nu l-am putut bea. Marsha mi-a stricat toată pofta.

– În cazul acesta poate te conving să

mănînci mai mult acum.

Porniră spre sufragerie, dar Monroe le aţinu calea.

– Doamnă!

– Da, Monroe.

– Eu... ezită, ferindu-se să nu-l audă cineva, să nu audă nimeni cel mai concis discurs de gentleman, îmi pare foarte rău că am permis acestei creaturi să se apropie de dumneavoastră.

– Nu te mai gîndi la ea, îi răspunse Kelly atingîndu-l afectuos pe obraz. L-ai adus pe Jake şi a fost suficient.

– Mulţumesc, doamnă.

Se roşi şi plecă într-o clipă.

– Kelly, dragostea mea, cred că ai făcut o cucerire. Poate cea mai dificilă dintre toate, rîse Jake cu o lumină liniştită în ochi. Acum, ce-ar fi să mîncăm ceva?

Îi oferi braţul şi o privi în ochi. O nelinişte bruscă pentru toate cele pe care şi le dorea cu disperare se citea în privirea lui adîncă.

– Mai e ceva de mîncare? N-am ajuns prea tîrziu? zise un bărbat din spatele lor.

– Richard! Kelly se îndepărtă de Jake pentru

a lua mîna oferită de Richard. Mă bucur aşa de mult că ai venit. Mi-a fost dor de tine.

– Aş fi ajuns mai devreme, dar copilul familiei Sondhiem a hotărît să vină pe lume încet şi fără nici o tragere de inimă. La expresia de îngrijorare de pe faţa lui Kelly, se corectă. Nu te alarma! Şi mama şi copilul sînt în afara oricărui pericol. Lucy trebuie să fie puţin obosită, dar fericită cu Jeremy.

– Înseamnă că şi tu eşti obosit.

– Nu contează. A aduce pe lume un copil este mai mult o bucurie decît o oboseală, spuse el zîmbind reconfortant. Apoi o privi pe Kelly profesional. Spune-mi, viitoarea mea mămică fericită se simte la fel de bine pe cît arată?

– Nu prea ştiu ce să spun, dar mă simt minunat... Mulţumesc doctorului meu frumos şi drag.

Rîseră împreună fără să observe privirea întunecată aruncată de Jake. Fiorul de gelozie care-l străbătuse era un lucru nou şi devorator. Resimţi violent această slăbiciune şi-şi vărsă tot focul pe Kelly.

– Dacă voi doi doriţi să vă împărtăşiţi din admiraţie poate că n- aveţi nevoie să ne-nsoţiţi

la masă.

Le întoarse spatele, lăsîndu-i să-l privească uimiţi.

Capitolul 8

– Aşa. Asta-i ultima, răsuflă Kelly uşurată atunci cînd termină de curăţat petele de pe mobilă. Apoi, se trînti pe canapea şi rămase întinsă cu capul aproape atîrnînd pe podea.

– Ce faci, pentru Dumnezeu!

– Oau!

Kelly îşi trase capul pentru a-l privi pe dos pe Jake, care stătea lîngă ea cu mîinile în şold.

-- De ce vrei să mă sperii în halul ăsta?

– Nu vreau să te sperii, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici?

Se apleca asupra ei, ajutînd-o să se ridice.

– Lasă-mă singură! Kelly îi refuză ajutorul. Pot să mă ridic şi singură. N-am nevoie de tine, Jake Caldwell.

– Poate că nu, dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Care-ntrebare? Era să-mi sparg capul, cînd ai urlat la mine.

– Pe naiba! N-am urlat la tine. Şi ce tot cauţi pe jos ca o veveriţă după alune?

– Îl ajut pe Monroe şi asta nu-i treaba ta. Şi nu sînt o veveriţă, cu sau fără alune.

– Monroe nu are nevoie de ajutorul tău. Ridică-te!

Încercă din nou s-o ajute.

– Am spus să mă laşi singură!

Îşi încrucişă picioarele, lăsîndu-şi abdomenul să se odihnească şi-şi puse braţele de-a curmezişul pe piept.

– Ai dreptate, spuse el cu o blîndeţe decepţionată, care nu o atinse cu nimic. Nu semeni cu o veveriţă, ci cu o încăpăţînată, cu o

statuetă a lui Budha micuţă, cu plete cîrlionţate.

Apoi se îndepărtă, lăsînd-o cu gura căscată. Nici chiar Marsha n-o scosese într-atît din sărite. Copleşită de protecţia plină de afecţiune cu care noua ei familie o înconjurase, arătînd lumii că era de-a lor, Kelly uitase în seara aceea că totul este doar un aranjament temporar şi se lăsase cuprinsă de dragostea lor. Apoi, Jake devenise inexplicabil rece şi protector, reamintindu-i de minciuna lor. Richard, mereu cald şi mîngîietor, încercase s-o încurajeze, dar ea nu se putea gîndi decît la Jake şi la felul în care-o înfruntase. După ce- au plecat oaspeţii, ea s-a dus în dormitor sperînd să vorbească cu el, dar n-a venit. În cele din urmă, obosită, a adormit. Cînd s-a trezit, patul era folosit, perna mototolită, dar Jake lipsea. N-o încălzea cu nimic faptul că el fusese acolo, tot decepţionată rămînea. Totuşi, ca o ironie a soartei, o urmăreau toate visele care-i umpluseră nopţile precedente: că o îmbrăţişează, şoptindu-i cuvinte dulci în întunericul nopţii.

În dimineaţa aceasta făcuse un efort să-şi alunge tristeţea şi insistase să-l ajute pe

Monroe. El a capitulat în fața insistențelor ei, asigurînd-o că avea de făcut o treabă ușoară, dar nu luase în considerație și petele de pe mobilă. Acum Jake țipase la ea dintr-un motiv cît se poate de stupid.

Da, cel mai bun lucru de care avea nevoie era o porție de plîns. Se ridică cu greu în picioare, hotărîtă să iasă puțin la plimbare. Prilej să mai cumpănească, să se detașeze, să-și pună inima la locul ei.

Cel mai bun loc era casa de pe țărm. Nu mai fusese acolo de o săptămînă. Putea să se plimbe pe țărm și să lase aerul umed de mare să-i șteargă disperarea. Se gîndise să o roage pe Lydia s-o însoțească, dar renunță repede la idee. Avea nevoie de singurătate.

Urcă scările cu greutate ca să se schimbe într-un trening subțire, roșu. Scrise indescifrabil un bilețel și coborî în grabă scările. Lăsă foița bleu pe masa din hol și ieși. Curentul produs de închiderea ușii făcu biletul să zboare de la locul lui. Se roti ca un avion de hîrtie lansat de un copil și ateriză pe un arbust decorativ dintr-un colț.

Aproape pe furiș se duse la garaj, la mașina

pe care i-o pusese Jake la dispoziţie. El nu era de acord ca ea să conducă singură, mai ales pe insulă, dar nu-i păsa de promisiunea făcută.

Jake s-a întors acasă înainte de prînz. Nu fusese în stare să se concentreze asupra noianului de lucrări de pe biroul său. Îi rămăsese în minte imaginea tristă, dar fermecătoare a lui Kelly stînd pe podea şi privindu-l, cu buzele tremurînde, cu ochii sclipind de lacrimi. Îi fusese imposibil să lucreze.

– Kelly!

O chema nerăbdător s-o vadă, s-o ia în braţe şi să-i şteargă supărarea. Îi va cere iertare, o va mîngîia pînă va zîmbi şi totul va fi în regulă.

– Kelly!

Descheindu-şi haina, traversă holul şi se îndreptă spre bibliotecă. Nu era nimeni, un fior straniu îi trecu prin corp şi Jake alergă spre scări, urcîndu-le două cîte două. Deschise larg uşa de la dormitor, fără să mai bată.

– Kelly!

Privirea-i căzu pe pantalonii şi gluga cu care se îmbrăca de obicei. Hainele erau trîntite neglijent pe pat, ceea ce Kelly nu făcea niciodată. Şi le împăturea întotdeauna cu grijă. Fusese foarte tulburată, dacă-şi lăsase lucrurile pe unde apucase.

– Oh, Doamne!

Se repezi la camera de îmbrăcat şi încercă mînerul ornat al şifonierului. Ezită o clipă, temîndu-se de cele ce-ar putea să vadă; apoi deschise încet uşa. Răsuflă uşurat. Hainele mai erau încă acolo. După ce se gîndi puţin cu ce ar putea fi îmbrăcată, ca să-şi dea seama unde ar fi putut pleca, Jake coborî scările în căutarea lui Lily şi a lui Monroe. Îi găsi în seră.

– Jake! exclamă mama lui bucuroasă că-l vede, dar surprinsă de apariţia lui neaşteptată. Ce faci pentru Dumnezeu, la ora asta, acasă?

– Mamă, unde e Kelly?

– Păi, nu ştiu. Cred că este pe undeva, prin casă.

– Nu este nicăieri. Monroe, tu ai văzut-o?

– Nu, domnule. De azi dimineaţă n-am mai văzut-o.

– Unde-i Lydia? Poate că s-au dus undeva

împreună.

Îşi trecu nervoasă mîna prin păr.

– Lydia ia masa de prînz cu David.

– Poate că ar fi bine să-l sun pe Richard.

Se întoarse brusc şi dispăru. Lily surîse. Intuiţia ei îi spunea că nu se întîmplase nimic rău cu Kelly şi era încîntată să-l vadă pe Jake comportîndu-se, pe zi ce trecea, tot mai mult ca un îndrăgostit. Se apucă iar de grădinărit, cu o sclipire misterioasă în ochi.

– Monroe!

– Sînt aici, doamnă.

– Ah, da. Dă-mi foarfeca cea mare. Loretta are o ramură care trebuie ajustată.

Jake stătea pe malul apei, fără să observe că-şi udase pantofii. În căutarea frenetică a lui Kelly, insula era ultimul loc unde ajunsese. Richard n-o văzuse, iar după cumpărături nu putea fi, pentru că nu-i plăcea să intre prin magazine. Nu mai ştia nici un loc unde-ar putea-o găsi. Se uită fix în lungul ţărmului. Era

pustiu. Se auzeau doar zgomotele valurilor şi chemarea stridentă a pescăruşilor, care parcă-şi băteau joc de el.

Cînd văzu ceva mişcîndu-se în depărtare, tresări. Temîndu-se ca nu cumva să-şi facă iluzii în zadar, aşteptă pînă cînd silueta micuţă în roşu ajunse lîngă el. Razele de soare îi străluceau în buclele aurii. Era Kelly.

– Slavă Domnului!

În timp ce alerga pe nisip, trecea de la o bucurie fără margini la o furie oarbă.

– Jake! numele îi flutură pe buze cînd se opri lîngă ea. Îl privea lung, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor că el este. Era oare el cu adevărat, în carne şi oase, ţinîndu-i calea tăcut?

El se feri de mîna ei şi abia după aceea observă cît era de furios.

– Unde naiba ai fost?

Ochii-i erau reci şi pătrunzători.

– Nicăieri. Doar aici. La naiba!

– Nicăieri, o imită el. Ţi-a trecut prin cap să spui cuiva? Te-ai gîndit că am putea fi îngrijoraţi?

– N-am vrut să-ţi fac griji.

Vorbea atît de încet încît abia o putea auzi

din cauza valurilor.

– Mi-ai promis că nu vei veni aici singură. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Am uitat. Îmi pare rău.

Umerii ei se lăsară ca sub o presiune de nesuportat.

– Ai uitat! Nu-ţi dai seama că puteai păţi ceva? Puteai să cazi aici şi să nu te mai ridici. Vocea lui creştea în intensitate. Ai fi putut avea nevoie de mine fără să ştiu măcar unde eşti.

Furia lui necontrolată punea acum toate neliniştile pe seama ei. Ea aşteptă să se potolească furtuna. Nu avea răspuns la supărarea lui, nici lacrimi. Doar o disperare surdă.

– Ţip la tine, Kelly.

– Aud.

Vocea ei devenise ceva mai puternică.

– Atunci, la dracu, nu sta aşa! Lasă mutra asta încăpăţînată şi ţipă şi tu!

Jake aşteptase cearta asta toată ziua. Gelozia care-l chinuise cu o seară înainte făcuse să-i crească necazul. Avea nevoie să se descarce, să scape de furie şi de teamă.

– Ce-ai vrea să fac? Nu ştiu nici ce-ar trebui să fac, nici de ce eşti aşa de furios, dar cearta

nu ajută la nimic... Sînt obosită, Jake, spuse ea în vîntul care se înteţea.

Calmul şi logica ei perfecte l-au lovit ca un pumn violent în stomac, potolindu-i indignarea. Cu mintea limpede, văzu urmele lăsate de noaptea nedormită şi de ziua aceasta ciudată. Era frîntă de oboseală, cu pungi sub ochi şi faţa suptă. Numai din cauza lui. A lui şi a geloziei lui necruţătoare. Apoi, cu o sinceritate deplină îşi recunoscu vina pentru furia necontrolată care parcă-l făcuse să înnebunească.

– Am crezut că ai plecat.

Privirea dezamăgită a lui Kelly se opri mai întîi pe corpul ei deformat, apoi în ochii lui.

– Unde m-aş fi putut duce, Jake?

Nu văzuse în viaţa lui o asemenea deznădejde. Nu mai era nici o luminiţă aurie în ochii ei plini de durere. Nici o gropiţă nu-i mai înflorea obrazul. Unde era femeia caldă, vibrantă, care-i încîntase pe prietenii lui? El o rănise. Durerea ei se transferă asupra lui şi avu impresia că-l va răpune.

– Ce-ai zice să vii aici? Deschise larg braţele. Nu sînt supărat pe tine, scumpa mea, ci pe mine însumi. Lasă-mă să te strîng în braţe, te rog!

Plînsul uşor al lui Kelly se pierdu în ţesătura fină a hainei lui, în timp ce accepta umărul oferit de el. Ferindu-se de vîntul care bătea peste ei, se lăsă cu totul în îmbrăţişarea lui confortabilă.

– Poţi să mă ierţi, Kelly? M-am lăsat tîrît de propria mea prostie. Am fost un nebun capricios, încăpăţînat şi nătărău.

Kelly dădu din cap.

– Ce înseamnă asta, că sînt nătărău sau că m-ai iertat?

– Şi una şi alta.

Cuvintele abia şoptite îl făcură pe Jake să rîdă. O îndepărtă de el, însă nu prea mult, apucîndu-i capul între mîini.

– Sîntem prieteni? Îi întoarse faţa spre ei, bucurîndu-se că luminiţele aurii, de bună dispoziţie, reapăruseră. După ce ea consimţi, o ridică în braţe. Atunci să mergem acasă, iubito!

Zăpăcită şi bucuroasă că se terminase cearta şi era din nou în braţele lui, nici nu-i trecea prin minte să-l întrebe de ce se purtase atît de absurd. Jake nu avea nici cea mai mică intenţie să-i explice.

Zilele treceau, adunîndu-se în săptămîni. Veni şi sărbătoarea recoltei, care n-a fost marcată decît printr-o mică petrecere în familie. Kelly şi Jake se obişnuiseră cu viaţa în doi. Pînă în clipa cînd ajungeau singuri în dormitor, păreau un cuplu de îndrăgostiţi. Chiar şi acolo deveniseră de o familiaritate tandră.

Kelly termină cursurile *hamaze* cu succes şi pînă aproape de Crăciun nu fusese zi în care să nu fie invitaţi la vreo petrecere. Merseseră la multe şi Jake îi păzea sănătatea cu mult zel, nelăsînd-o niciodată să se obosească prea tare. Kelly se bucura în linişte de ultima parte a sarcinii, cînd Jake veni cu o bombă.

– N-am înţeles. Ce-ai spus?

Îl privea din pat. Se retrăsese mai devreme să citească şi Jake o surprinsese cu întrebarea lui.

– Am spus că ar trebui să ne căsătorim.

Vocea lui era joasă şi răspicată.

– Cred că glumeşti.

În uimirea ei, spusese primul lucru care îi venise în minte. Apoi îi păru rău, cînd văzu umbra de supărare de pe chipul lui.

– Căsătoria e departe de a fi un subiect de

glumă, Kelly.

– Ştiu, Jake. Îmi pare rău.

– Vrei să spui că nu vrei?

Îşi îndreptă capul. Privirea îi scăpăra.

– Nu. Nu. Desigur că nu asta vreau să spun. Căută cuvintele potrivite. Dar nu cred că este necesar.

– Eu cred că este.

– De ce?

Inima i se opri aşteptînd, sperînd.

– Ca o măsură de protecţie în plus pentru copil. Vreau să fie fiica mea legal, dacă ceva nu va fi în regulă.

– Înţeleg.

Ceva se strînsese în ea. Sclipirea neaşteptată de bucurie se topi. Sperase, pentru o clipă, că el o doreşte. Dădu neputincioasă din mînă.

– Dacă eşti sigur că asta vrei, Jake, o vom face.

– Nu trebuie să te comporţi ca o condamnată la moarte, mormăi el ca un tigru încolţit.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Nu te mai scuza! Blîndeţea nu te prinde.

Kelly îşi ridică indignată capul.

– La naiba, Jake Cadwell! Să cadă cerul pe

mine dacă-mi mai cer iertare vreodată!

– Aşa-i mai bine, şuieră el. Atunci, te rog să fii pregătită pentru poimîine. Bine?

– Sînt pregătită oricînd doreşti.

– Bine. Vorbesc cu David în seara asta. Puteam avea încredere în el şi dacă nu era îndrăgostit de Lydia. Ca judecător, ne poate clarifica unele aspecte juridice.

Era deja lîngă uşă cînd ea îl întrebă recăpătîndu-şi curajul:

– Jake, eşti sigur că asta doreşti?

– Sînt sigur, spuse el fără să se întoarcă.

– Asta va complica lucrurile cînd va veni timpul să plec.

– Nu mă îngrijorează problema aceasta.

Uşa se închise în urma lui, fără ca ea să mai poată spune ceva.

S-au căsătorit într-o zi rece şi strălucitoare de decembrie. Era chiar ziua ei de naştere. Jake a făcut toate demersurile, iar David deloc surprins, a îndeplinit toate formalităţile.

Era deja destul de tîrziu, după-amiază, cînd au fost conduşi în biroul lui. Martoră le-a fost secretara, iar David i-a asigurat de discreţia ei totală. La un moment dat, în timpul ceremoniei, Jake şi Kelly şi-au schimbat rolurile. Ea, care fusese pînă atunci extraordinar de nervoasă, s-a liniştit brusc, în vreme de el a devenit subit agitat şi a început să rostească neinteligibil o rugăciune. Au continuat pînă cînd sub îndrumarea lui David şi-au schimbat verighetele. Atunci a observat Jake că ea mai purta încă inelul de aur de la Scott.

– Scoate-l! s-a răstit el. Nu-mi pasă ce faci cu el, dar de acum ai să-l porţi pe acesta!

Ea l-a scos, tulburată, străduindu-se să uite tot. Cînd şi-a eliberat ea degetul, el i-a pus verigheta în stil vechi aleasă de el. Cînd i-a sărutat degetul, înainte de a-şi relua rugăciunea, de data aceasta calm, ea a rămas cu desăvîrşire uimită.

– Felicitări, doamnă Caldwell!

– Mulţumesc, David. Ai fost foarte bun.

– Nu, răspunse el serios. Tu ai fost cea care s-a purtat minunat. N-am să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru ceea ce-ai făcut

pentru Lydia. Căsătoria ei n-a fost reuşită, dar nu va recunoaşte niciodată eşecul. Jake este un bărbat norocos, Kelly.

– Ştiu asta.

Jake o cuprinse, strîngînd-o tare la piept, apoi îi atinse abdomenul şi zise rîzînd:

– Cred că fetiţa noastră se gîdilă. S-a mişcat cînd am atins-o cu degetul.

David îi puse inevitabila întrebare:

– Te-ai gîndit vreodată că poate fi băiat?

– Niciodată, declară el sărutînd-o pe Kelly pe păr. O fetiţă care să fie copia perfectă a mamei, asta aştept eu.

– Poate vei avea cvadrupleţi, aşa cum a sugerat Richard.

– Atunci vom avea cîte doi fiecare, glumi Kelly, lăsîndu-se relaxată pe el.

– Nu ţine, doamnă Caldwell. Prefer să-i avem unul cîte unul. E mai nostim aşa.

Privirea lui o descumpăni şi-i umbri bucuria de-a avea copii cu Jake. Se înfioră şi lăsă de o parte acest subiect imaginar.

– Mai bine am pleca. Vocea parcă nu era a ei. Dacă întîrziem de la masa aniversară, mama ta şi Monroe se vor supăra.

– Ai dreptate, aprobă el. David, ne vedem duminică. Atunci vom împodobi şi bradul.

– Lydia a spus că la şapte.

– Perfect. Mă duc acum să-i cumpăr nevestei un cadou de nuntă.

Kelly nici nu s-a gîndit că adevărata căsătorie cu Jake va schimba lucrurile, dar aşa s-a întîmplat. Parcă se simţea despovărată de minciuna care o apăsase pînă atunci. Chiar şi Jake parcă se schimbase. Era mai relaxat, încordarea îi dispăruse. Prietenia lor se adîncea şi devenea mai strînsă.

– Oh, dragă!

– S-a întîmplat ceva, iubita mea?

Jake stătea în faţa oglinzii, înnodîndu-şi cravata. Nu se mai evitau unul pe celălalt în dormitor, cînd se îmbrăcau.

– Nu ajung la fermoar.

– Lasă-mă pe mine. După ce-i trase fermoarul, o sărută scurt pe gît. E bine?

– Da. Abia aştept să împodobim bradul.

– Promite-mi că n-ai să te oboseşti în seara aceasta. Vei fi atentă, nu-i aşa? îi spuse îngrijorat de eventualele excese pe care le-ar fi putut face.

Entuziasmul ei era molipsitor, dar el încerca să nu se lase prins în plasă şi să nu se dea de gol că-i purta de grijă.

– Pentru Dumnezeu, nu sînt atît de fragilă, încît să mă doboare o pală de vînt. Se uită în jos la dimensiunile considerabile ale burţii ei, şi continuă. În fond, cred că arăt destul de rezonabil. Aproape ca o bilă de bowling.

– Eşti cea mai drăguţă bilă de bowling, pe care am văzut-o vreodată.

Ieşiră din dormitor rîzînd. Bradul verde închis se înălţa pînă la tavan. Jake şi David, cu ajutorul lui Monroe, prinseră lumînări de toate ramurile. Kelly şi Lydia avuseseră nepreţuita însărcinare de a alege podoabele pe care să le atîrne bărbaţii în pom. Lily era deosebit de agitată pentru că vasul în care se afla bradul era ud.

Kelly se ridică pe vîrful degetelor pentru a aranja un îngeraş de pe un fulg de nea. Nu reuşi să ajungă la el şi se întinse cît putu. Nereuşind nici aşa, se urcă pe un scaun.

– Dumnezeule, Kelly! strigă Jake îngrijorat. Vrei să-ţi frîngi gîtul sau numai să dărîmi bradul? Ce ai de gînd, temeie? Vrei să mă scoţi din minţi înainte de a veni pe lume copilul?

O sprijini clocotind de exasperare şi o duse la locul ei.

– Voiam numai să mut o podoabă, protestă ea.

– Dacă vrei să muţi ceva dintr-un loc într-altul, spune-mi mie! Îl mut eu. Mut unul, mut o duzină, mut tot bradul, numai să te văd stînd liniştită pe scaunul tău. Te rog!

Se opri ca să respire şi atunci pe buze i se ivi un zîmbet. Nu-l mai putea contrazice. Aprobă doar din cap şi-i zîmbi.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să te mai urci pe nici un scaun!

– Pe nici unul.

– Promiţi?

– Promit.

– Atunci, dacă aţi terminat, de ce nu ne cîntaţi ceva?

– Ce-aţi vrea să auziţi?

Scaunul Lydiei alunecă uşor, îndreptîndu-se spre pian. Degetele ei subţiri începură să se mişte pe claviatură în acorduri regulate. Nu era un cîntec, dar deveni o melodie de vînătoare.

– Ce-ai zice de cîntecul favorit al lui Jake? sugeră Lily.

Lydia aprobă şi începu să cînte *Silent Night*. I se alătură şi Kelly şi cîntară astfel cîntec după cîntec. Unele erau balade vechi, altele, cîntece populare vesele. Lui Kelly nu i-a trebuit mult timp ca să-şi dea seama că Lydia o depăşea simţitor.

– Nu ştiam că tu cînţi, murmură Kelly pe cînd începeau un duet lent.

– De mult nu mai cînt cu regularitate.

– De ce? Eşti foarte talentată. Unde ai studiat?

– La *Julliard*, un timp.

– Nu ţi-ai terminat studiile?

– Nu, nu de tot.

– De ce?

– Scott. O singură notă falsă, sesizată doar de urechea formată a lui Kelly, sparse armonia, în timp ce degetele Lydiei se mişcau în continuare graţios pe clape. Eram acasă, în vacanţă, cînd l-am întîlnit. M-am topit subit după el şi a devenit cel mai important lucru din viaţa mea. Nu m-am mai întors cînd au reînceput cursurile. Am rămas să fiu aproape de el.

– Ai dorit vreodată să te reîntorci?

– Nu. Sînt sigură că nu.

– Din cauza scaunului de invalidă? întrebă

Kelly cu blîndeţe.

– În parte, dar nu cred c-aş fi vrut să fiu pianistă. Nu, în nici un caz. Dacă aş fi vrut, nu cred că Scott m-ar fi putut cuceri aşa uşor. Iubesc muzica, dar în ceea ce mă priveşte, asta nu foloseşte la nimic.

– Nu trebuie neapărat să fii solistă ca muzica ta să devină utilă.

– Cum altfel aş putea-o folosi dacă nu doar pentru propriul meu amuzament?

– Te-ai gîndit vreodată să fii profesoară? Nu pentru elevi mulţi. Întotdeauna sînt copii şi adolescenţi talentaţi care au nevoie de o atenţie specială. Nu ţi-ar da un sentiment de împlinire faptul că ajuţi să se afirme un talent tînăr?

– Nu m-am gîndit niciodată, dar cred că este posibil. Am să mă gîndesc mai atent. Îţi mulţumesc, Kelly.

– Pentru nimic. Însă ţine minte, dacă ai nevoie de mine, te ajut cu tot ce pot. Acum, eu părăsesc pianul. Te las numai pe tine. Vreau să ascult muzică bună. Ştiu că poţi s-o cînţi.

Kelly se ridică şi se aşeză în spatele ei, ascultînd cum îi învăluia Lydia pe toţi într-o lume de sunete minunate.

– Ești obosită, scumpa mea? îi murmură Jake la ureche. Bradul e gata. Nu vrei să te duci la culcare?

Îi acoperi mîna într-o strîngere fierbinte.

– Nu. Nu încă. Vreau să mai ascult puțin.

– Dar nu prea mult. Crăciunul la Charleston este obositor. Ai nevoie de odihnă pentru serbarea de mîine. Toți avem nevoie.

– E prea frumos ca să plec. Nu în clipa aceasta.

– Știu, spuse Jake cu o lumină blîndă în ochi.

Kelly era fericită. Stînd așa în fața bradului împodobit și cu Jake alături, înțelegea sensul mistic al Crăciunului. Focul se stingea treptat și lumina lui aurea încăperea, iar muzica o înconjura cu acorduri diafane. În universul ei era pace și speranță.

Copilul pe care-l purta în pîntece se mișcă. Ea zîmbi, gîndindu-se cu dragoste la fiica lui Jake, o dragoste de care ea nu avusese parte niciodată. Închise ochii și visă, cu mîna rezemată de pîntec, la copilaș și la Jake.

– Hai, somnoroaso! În pat e mai comod.

– Nu dormeam. Îmi odihneam doar ochii,

protestă Kelly.

– Ai muncit mult în seara asta şi nu numai ochii trebuie să ţi-i odihneşti.

– A, desigur, stăpîne de sclavi, îi răspunse ea surîzînd în timp ce-i oferea mîna.

În ultimul timp, scaunele o chinuiau îngrozitor. Nu mai încăpea în nici unul, oricît de graţios încerca să se aşeze.

– Noapte bună, tuturor! Kelly a aţipit în scaun, aşa că ne retragem. Crăciun fericit!

– Crăciun fericit! le urară în cor Lily, Lydia, Monroe şi David.

La scări, Kelly ezită. O înspăimîntau. Acum, cînd nu-şi mai vedea picioarele se temea să nu calce greşit, sau, mai rău, să nu alunece pe spate. Se simţi luată în braţe.

– Ţi-e frică de scări? Să nu mă minţi!

Se strîmbă din nas la el, apoi, cînd el o strînse mai tare, îi rugă cu glas domol.

– Jake, lasă-mă jos!

– Te las imediat. Numai să te urc scările.

– Prostule!

Îl cuprinse cu braţele şi-l gîdilă pe gît.

– Kelly!

O strînse şi el mai tare şi continuă să urce

atent scările.

– Mmm...

Se dezmeticiră în camera lor, în momentul în care o aşeza pe pat.

– Eşti cam înfierbîntată în seara asta, nu-i aşa, scumpa mea?

– Ce, ce vrei să spui cu asta, Jason Caldwell?

Kelly îl privea ofensată.

– Vreau să spun, fetiţo, că, dacă n-aş şti că Monroe nu te-a lăsat nici măcar să te apropii, aş fi putut jura că ai băut elixirul special *Mc Donald* al bunicii.

– Eu, domnule? Nici gînd!

– Nu flirta cu mine, mizînd pe faptul că eşti în siguranţă din cauză că arăţi ca o minge, scumpa mea. Pot să fac dragoste cu tine chiar în clipa asta. Vrei, Kelly?

Ea deveni brusc serioasă. Se trase mai la o parte, cu toată că nu era foarte aproape de el. Se îmbujoră şi-i evită privirea.

El zîmbi:

– Nu te speria, scumpa mea! A fost doar o glumă. Acum, ce-ar fi să deschizi unul dintre pachetele cu cadouri? Nu-i nevoie să aştepţi

pînă dimineață.

Se îndreptă spre un dulăpior și luă de acolo un pachețel învelit într-o hîrtie albastru cu auriu.

– Nu e prea mult?

Kelly luă pachețelul pe care el îl lăsase în poala ei. Jake încerca să pară nepăsător, dar Kelly descoperi semnele unei încordări. Pentru el părea să fie ceva important. Desfăcu ambalajul cu nerăbdare, deschise cutia, apoi, despături cu gingășie hîrtia de mătase dinăuntru. Cînd descoperi obiectul ce se ascundea acolo, îl luă cu o bucurie fără seamăn.

– Prima scoică găsită de mine!

– Îți place, scumpa mea?

– Știai că îmi place! Am crezut c-am pierdut-o. Am căutat-o mereu printre celelalte, dar n-am găsit-o.

– Mi-ai dat-o mie, nu-ți amintești?

– Și tu ai păstrat-o... Jake!

Ridică scoica atentă, cu mîini tremurînde, analizînd globul în care era închisă. Apoi, își deschise brațele ca să-l îmbrățișeze pe Jake. El se apropie și-o cuprinse cu dragoste. Era inocentă și încrezătoare. Nu era de mirare că Scott profitase de ea. Lui Jake i se opri

respirația, gîndindu-se la fratele său. Încet, cu gingășie, slăbi strînsoarea. Dominat de propria-i durere, nu remarcă umbra care întunecase chipul lui Kelly, ascunsă sub un zîmbet silit.

– Am vorbit astăzi cu Richard, spuse el împăturind și strîngînd hîrtiile. Era o stratagemă menită să-i ascundă tulburarea. Vrea să te vadă poimîine la ora două după-amiază.

– De ce? Te-ai dus să-i întrerupi concediul?

– Nu. Are consultații.

– Nu-i încă nevoie să mă vadă. Abia peste o săptămînă. Aveam de gînd să merg săptămîna viitoare.

– Vreau să te vadă mai devreme.

– Nu e nici un motiv să-i răpim lui Richard din timp, atîta vreme cît avem planificată consultația peste cîteva zile.

– Glumești? Eu trebuie să plec într-o deplasare de afaceri și vreau să fiu sigur că totul este în regulă.

– Cît ai să lipsești?

– Trei zile, cel mult. La naiba! zise el strîngînd hîrtiile în pumn. E cît se poate de nepotrivit. Nu vreau să te las singură.

– N-o să nasc mai devreme de două

săptămînl. Nu cred să se- ntîmple ceva în lipsa ta. Merg totuşi la Richard înainte să pleci, dacă asta te linişteşte.

– Îţi mulţumesc, Kelly. Mă voi simţi mai în siguranţă dacă voi şti cu certitudine că evenimentul se va produce după ce mă voi întoarce şi nu cînd voi fi plecat.

– Pe stînga! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră! Pe dreapta! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră!

Kelly stătea pe o saltea cu picioarele încrucişate, spatele drept, cu o mînă sub genunchi şi cu cealaltă pe podea. După un timp, se întoarse. De fiecare dată cînd făcea exerciţiul, durerea de spate o lăsa. Cît timp a fost plecat Jake, şi-a făcut singură exerciţiile şi a uitat de cicăleala lui obositoare.

Bietul Jake! Plecase îngrijorat că ea nu crescuse atît cît credea el şi că nu se simţise tocmai bine peste noapte. Degeaba i-a explicat Richard că sarcina evolua normal.

– Cum naiba vrei să mă convingi că...? Nu

găsea cuvîntul potrivit. Uită-te la ea, Richard! E tot atît de lungă pe cît de lată. Ceva nu-i în regulă. Nimic nu se poate transforma atît de repede.

– Kelly poate, răspunse el calm.

– Da, poate, dar spune-mi de ce?

– Jake, n-am nimic să-ţi spun. Uneori se întîmplă şi aşa. Cît timp totul continuă să evolueze aşa, n-ar trebui să fie probleme.

– N-ar trebui? Ce înţelegi tu prin „n-ar trebui"? Nu ştii? Eşti doctor. Se presupune că ar trebui să ştii.

– Jake, dacă nu te-aş cunoaşte aşa de bine şi dacă nu te-aş iubi ca pe un frate, cred că ţi-aş da un pumn în nas, spuse Richard străduindu-se să-şi păstreze calmul. Acum, du-o acasă pe fermecătoarea ta soţie! Este obosită, sînt şi eu obosit, şi, după atîta supărare, trebuie să fii şi tu obosit.

După vizita aceasta Jake păruse mai liniştit. O mai enerva cîteodată pe Kelly de îi venea să-l muşte, dar nu mai era atît de insistent.

Kelly îşi schimbă poziţia, de data aceasta pentru exerciţiile de picioare.

– Ridică! Inspiră! Ridică! Expiră! Jos! Jos!

Ridică! Inspiră! Ridică! Expiră! Jos! Jos!

Exercițiile, atît de vesele cu Jake, erau acum plictisitoare. Îi lipseau comentariile pe care le făcea el atunci cînd număra. Avea un ritm care o mobiliza și-o făcea să rîdă. Îi răsuna și acum glasul lui în urechi.

– Ridică, mingiuță, respiră, ridică, ridică, respiră!

– Îmi spui așa fiindcă nu ai altă poreclă la îndemînă?

– Tu ai spus-o, nu eu. Respiră, mingiuță, respiră! Inspiră, expiră, relaxează-te! Spune-mi, îți amintești că-ți ziceam că trebuie să fii mai mare? Doream să arăți și tu ca femeile din cabinetul lui Richard. Mi-am văzut visul cu ochii. N-aș fi crezut. Exact ca doamna Mc Kinley.

– Spui așa numai cînd stau întinsă pe podea.

– Doar atunci semeni cu doamna Mc Kinley. În rest ești ca o doamnă care și-a ascuns geanta sub rochie. Respiră, mingiuță, respiră!

Era plecat de două zile. Kelly nu voise ca el să plece, dar nu lăsase să se întrevadă aceasta. El și-ar fi amînat fără ezitare întîlnirile, așa că ea și-a ascuns îngrijorarea și și-a păstrat o aparență calmă. Căpătase experiență în a-l

amăgi. Juca rolul celei mai iubitoare soţii din lume şi toţi o credeau. Şi în dormitor făcea pe actriţa, întrebîndu-l dacă atingerea aceea uşoară ori sărutul pasionat fuseseră ceea ce trebuiau să fie... iar el o credea.

Dacă n-ar fi fost atît de cald, atît de generos şi de preocupat de ea, atunci poate că nu l-ar fi iubit. Poate că, dacă aceste ciudate stări de tensiune şi iritare ar fi fost mai dese, ea ar fi putut să le depăşească fără să mai simtă dorinţa aceea care nu-i mai părăsea trupul nici ziua, nici noaptea.

„Dorinţa?" şopti Kelly pe cînd se privea în oglindă, gîndindu-se la ceea ce fusese odată silueta ei. Auzi o bătaie în uşă şi se întoarse.

– Intră!

– Doamnei îi este sete? Monroe stătea la uşă, în mînă cu o tavă pe care se afla un pahar înalt cu apă, pus pe un şerveţel. Ora de exerciţii s-a terminat. Dacă doamna doreşte să se odihnească, eu pot face patul.

Kelly se obişnuise cu ordinele politicoase ale lui Monroe. Primea fiecare sugestie cu un dispreţ tăcut şi bine ascuns. Era majordomul perfect, care îşi făcea serviciul fără să se bage în problemele de

familie. Sau aşa credea el. Monroe era un membru al familiei tot atît cît era şi Lily.

– Doamnă...

Monroe îi oferi mîna, ajutînd-o să se ridice.

– Oh, icni ea surprinsă.

– S-a întîmplat ceva, doamnă Jake?

– Nu sînt sigură, Monroe, dar te rog să-l suni pe doctorul Matthews.

– Doamna are dureri?

Mîinile întinse spre el se crispară imperceptibil.

– Nu! Nu te îngrijora! Vreau doar să întreb ceva. Îi adresă un zîmbet care-i adînci gropiţele din obraji. Dar, înainte de a vorbi cu Richard, am să mă-ntind puţin.

Capitolul 9

Uşile duble se deschiseră cu o bufnitură care sparse tăcerea coridorului, în ciuda solicitărilor de linişte care puteau fi citite pe inscripţiile de pe pereţi. Jake trecea printre ele cu gulerul descheiat şi cu cravata desfăcută şi cu părul în neorînduială, nepărînd să ţină seama de vreo regulă. Înainta precipitat întocmai ca bătăile repezi ale inimii lui.

– Jake! strigă Lily ridicîndu-se de pe scaunul din sala de aşteptare.

– Unde-i, mamă? E bine? Ce s-a întîmplat? Oh, Doamne de ce am lăsat-o singură? exclamă el trecîndu-şi o mînă prin păr cu un gest care devenise obişnuinţă.

– E pe mîini bune. Nu e nici un motiv de îngrijorare. Lily îl luă de mînă şi-l trase la o parte din calea personalului de serviciu. Vino şi aşează-te aici! O s-avem veşti cît de curînd. Monroe şi Lydia au coborît să bea o cafea. Vrei şi tu una?

– Nu, răspunse el tăios, cercetînd nenumărate uşi închise şi citind inscripţiile de pe ele. Unde este?

– La sala de naşteri. A fost...

Jake nu mai asculta. Aflase ceea ce voia să ştie. Se ridică şi încercă să intre în sala despre care-i spusese Lily, dar l-a oprit o soră, spunîndu-i cu un ton profesional:

– Îmi pare rău, taţii nu au voie!

– Mişcă, domnişoară!

– Nu aveţi voie să intraţi!

– Scuteşte-mă!

O ridică în sus şi o îndepărtă din drumul său,

apoi intră pe uşa întredeschisă. Prima persoană pe care o văzu fu Richard.

– Richard, unde e? Cum se simte?

– Îmi pare rău, domnule doctor. A dat buzna pur şi simplu, spuse sora cea mică încercînd să se strecoare între ei.

– Nu-i nimic, soră, e în mîinile mele. Stai jos, Jake! O cafea? îl întrebă el luîndu-l de braţ şi conducîndu-l în camera de odihnă a medicilor.

– Nu.

– Nu ce? Nu vrei să stai jos sau nu vrei să bei cafea? zise rîzînd Richard. Îşi turnă pentru el o cană de bere amară şi se amuză de neliniştea prietenului său.

– Nu. Punct, răspunse Jake plin de nervi şi cu răbdarea demult pierdută. La naiba, Richard, vorbeşte-mi despre Kelly! Spune-mi că e bine!

– Dacă te aşezi şi încetezi să te comporţi ca un prost îţi spun!

Era un ordin şi Jake îl respectă. Se aşează într-un fotoliu de piele aflat lîngă o masă joasă privindu-l pe Richard cu nemulţumire.

– Bine. Acum eşti destul de calm ca să mă asculţi. Am să-ţi explic.

– Încetează cu astea, omule! Îmi spui sau o

găsesc singur? Te asigur că o voi găsi chiar dacă va trebui să scot fiecare uşă de la locul ei!

– Mai întîi, Jake, Kelly este foarte bine, îi spuse calm Richard, prefăcîndu-se că nu-i bagă în seamă ieşirea nervoasă. Dimineaţă, după ce şi-a făcut exerciţiile, a simţit că se petrece ceva şi, foarte înţeleaptă, m-a chemat. Mi-a spus la telefon ce i se întîmpla şi m-am edificat imediat. Examenul clinic mi-a confirmat diagnosticul: pierduse lichid amniotic. Nu-i nimic grav, dar indică o spărtură a sacului amniotic. Sigur că asta poate duce la pătrunderea unor bacterii şi la producerea unei infecţii. Noroc că era atît de aproape de termen. Am adus-o aici şi a început travaliul. Nu sînt implicaţii de nici un fel. E tot atît de bună şi de frumoasă ca întotdeauna.

– De ce nu mi-ai spus toate astea înainte de a pleca?

– Fiindcă n-am ştiut.

– Cum nu? Asta-i treaba ta, de asta te plătesc. ,

– Sînt doctor, Jake, nu Dumnezeu. Şi chiar crezi că într-o situaţie ca asta banii sînt cei care contează?

Jake se simţi foarte ruşinat de ultima remarcă.

– Nu, Richard. Ai dreptate. Iartă-mă. Doar pentru că... Eşti sigur că e în afara oricărui pericol?

– Absolut sigur. De ce nu vii s-o vezi cu ochii tăi?

– Acum? E trează?

– Sigur că da. A fost trează tot timpul. Şi, în caz că te interesează, ai o fetiţă extraordinară de 2,800 kg.

– O fetiţă?

– Da, o fetiţă. Ai uitat că mica proeminenţă trebuia să se transforme mai devreme sau mai tîrziu într-un băieţel sau într-o fetiţă?

– O fetiţă! se minuna Jake. Seamănă cu mama ei?

– Dacă vii cu mine, poţi constata singur.

– Kelly!

Jake stătea în pragul uşii fără să scoată un cuvînt. Richard îl însoţise pînă în hol, apoi dispăruse. Curios, după atîtea săptămîni trăite alături de ea, nu putea spune nimic. Era atît de stîngaci. O privea şi se minuna de cît de slabă,

de suplă şi de frumoasă era. Încercă să vorbească din nou. De data aceasta vocea-i era mai puternică.

– Kelly!

– Jake, ai venit!

Îl privea şi-i zîmbea cu blîndeţe.

– Cît de repede am putut. Dormeai? Aveai ochii închişi, spuse el surprins de starea ei calmă.

– Nu. Mă gîndeam la tine.

– La mine?

– Mmm. Clătină din cap. Trebuia să rămîi şi să-ţi termini treburile. Nu era nevoie să vii astăzi.

– Eşti nebună? Cum să mai fi stat acolo? Am venit val-vîrtej, întreabă patrula de circulaţie! Cred că am bătut toate recordurile de viteză. Am uitat pînă şi să-ţi aduc un buchet de flori.

– Nu vreau flori, Jake. Pe tine te vreau, spuse ea şoptit, uitîndu-se în ochii lui.

„Uşurel, Jake, îşi spuse el în sinea lui, nu ştie ce spune! Astăzi e o zi deosebită pentru ea şi tot ce vezi în ochii ei este exagerare. E fericită şi toată lumea-i pare minunată. Chiar şi tu"

Ar fi vrut s-o ia în braţe, dar se mulţumi s-o prindă de mînă. O mîngîie .u degetele lui lungi

şi-o sărută tandru în podul palmei. Simţi cum îl mîngîie pe păr cu mîna rămasă liberă. O privi cu dragoste şi-o găsi calmă şi liniştită ca şi el.

– Ai văzut-o? întrebă ea.

– Nu. Am vrut să te văd mai întîi pe tine. Richard a spus că se întoarce peste cîteva minute. O voi vedea atunci.

– Aş vrea să fiu şi eu acolo cînd o vezi pentru prima dată. Cred că ai să fii surprins, zise ea rîzînd.

– De ce? Are cumva trei urechi? glumi el, bucurîndu-se de rîsul ei cu dragoste şi dorinţă.

– Nu, numai două, dar e frumoasă. Aşteaptă şi-ai s-o vezi.

– Eşti mîndră de tine, nu-i aşa?

– Da, sînt mîndră de voi amîndoi. N-ar fi fost un copil atît de deosebit dacă n-ar fi fost pentru tine. După ce rosti ultima silabă, păli. Încercă să se stăpînească, dar îşi simţea inima bătîndu-i cu putere. Vreau să spun că oricărei mame copilul ei i se pare cel mai frumos.

– Kelly, nu contează! Înţeleg! spuse el cu o voce care-i strivi bătăile inimii.

– Nu! Nu înţelegi! N-am vrut să te rănesc. Am fost atît de fericită încît am uitat ce poate

însemna pentru tine. Îţi va aminti în continuare de Scott şi de pierderea lui şi îţi poate readuce durerea.

– Iubita mea, uită-te la mine! Ea refuză. El îi atinse uşor o buclă şi atunci ochii ei se aţintiră asupra lui. Nu sînt lovit în nici un fel. Eşti în siguranţă, eşti sănătoasă şi avem o fetiţă. De ce am fi îndureraţi? Acum zîmbeşte-mi! Ştii ce vreau să văd.

Pe faţa care-şi pierduse expresia de fericire, încolţi un zîmbet fugar care, încetul cu încetul, se transformă în bucurie.

– Aha! Gropiţele.

Rîsul pe care-l aşteptase izbucni în cascade. Lumina i se reîntoarse în ochi şi se revărsa acum în privirea lui, inundînd-o.

– Jake, eşti minunat, spuse ea rîzînd cu mîinile întinse spre el.

– Ştiu, răspunse el tot rîzînd şi mîngîind-o pe păr. Dacă ne aflăm într-o societate de admiraţie reciprocă, atunci sînt şi eu un membru al ei.

Richard stătea în uşa deshisă, cu un pacheţel roz în braţe.

– Avînd în vedere împrejurările deosebite, m-am hotărît să mă abat de la reguli. Jake, pot

să te prezint fiicei tale?

Jake înmărmuri. Era întors spre Kelly şi se temea să privească. Ea zări din nou umbra de durere de pe faţa lui. Nu rămase decît o fracţiune de secundă, după care dispăru.

– Uite, pune-ţi asta peste haine! continuă Richard întinzîndu-i un halat de spital gri-verzui. Îl urmări cum se chinuia să-l îmbrace şi, cînd îl văzu îmbrăcat cu el, îi spuse: Acum poţi s-o iei în braţe, este cu totul a ta.

Pentru început, o clipă doar, Jake ar fi jurat că nu era nimic în păturică, dar apoi văzu, la un capăt al ei, un pumnişor strîns. Cu grijă, ca un tată cu experienţă, ridică marginile de flanel moale.

În salon era linişte deplină, iar Richard şi Kelly îl urmăreau cum îşi privea fiica pentru prima oară. Stătea nemişcat şi tăcut. După un timp atinse cu degetele lui mari, de uriaş, conturul guriţei din păturică. Ridică privirea spre Kelly şi spuse:

– Seamănă cu mine.

Richard rîse.

– Voiam să spun că trebuie să dau un premiu de cuminţenie pe ziua de astăzi. Cu cine

să încep? Cu cine dacă nu cu Kelly, doar cu ea seamănă în privința aceasta.

– Este perfectă, murmură Jake fără să-l bage în seamă pe Richard. Mi-ai făcut cel mai prețios dar din lume.

Cînd văzu copilul în brațele lui Jake, zîmbetul lui Kelly deveni mai luminos și ochii i se umplură de lacrimi de fericire. El își aplecă spre ea capul și urmăriră împreună creatura firavă care se agita în scutecele roz.

Numai proștii nu simt cînd n-are nimeni nevoie de ei, dar Richard nu era printre aceștia, așa că, scuzîndu-se – fără a fi auzit, bineînțeles – îi lăsă singuri.

Un țipăt moale, somnoros întrerupse liniștea din casă. Era înaintea amiezei, iar Lily și Lydia se retrăseseră în camerele lor pentru a se îmbrăca în vederea mesei. Monroe era ocupat cu treburile lui zilnice. Îmbrăcată doar în rochie, Kelly se grăbi să răspundă chemării. Camera copilului, în roz și galben, fusese o surpriză de

la Lily şi Lydia. Oricît ar părea de curios, cele două femei o pregătiseră singure: au vopsit-o, au tapetat-o şi au decorat-o în mare grabă fără să spună nimic nimănui, în săptămîna în care Kelly era la maternitate.

– Aşa, somnoroaso, te-ai trezit? Ţi-e foame acum, după un somn atît de lung!

Kelly luă copilul din leagăn şi se aşeză cu el în braţe pe un scaun confortabil de lîngă fereastră. Îşi deschise rochia la piept şi apropie copilaşul de sîn. Cînd guriţa flămîndă o apucă, rîse uşor şi şi-l apropie de ea mai mult.

Afară se auzeau paşi grăbiţi.

– Kelly! Mi s-a părut că aud...

Jake stătea transfigurat cu mîna pe clanţă şi privea cu totul captivat la scena din faţa lui. Razele de soare transformaseră părul lui Kelly într-un şuvoi de aur greu, însă nimic nu putea ascunde liniştea senină care îi lumina faţa. Jake nu văzuse niciodată ceva mai frumos sau mai emoţionant. Se întoarse să plece, simţindu-se un intrus.

– Jake! Era un sunet slab, mîngîietor. Fusese aievea sau i se păruse? Mîna i se opri pe clanţă şi aşteptă: Nu pleca!

– Îmi pre rău, Kelly. N-am vrut să te dranjez. Aştepta palid.

– Nu mă deranjezi. Sînt nişte clipe deosebite. Vino să le împarţi cu noi!

– Eşti sigură?

– Da.

Aprobarea ei melancolică îi risipi îndoielile şi li se alătură.

Kelly nu făcu nici un gest ca să se acopere. Îi asculta paşii atît de cunoscuţi traversînd camera şi aşteptă să vorbească el. Nici un alt sunet nu-l perturba pe acela al copilului sugînd. Jake se aplecă asupra lor şi-o atinse timid pe Nicole cu un deget, pe obrăjor. Îşi plimbă apoi degetul pînă la colţul buzelor fetiţei şi pe pieptul plin al mamei. Era o scenă minunată, în care ruşinea nu-şi avea rostul. După o mîngîiere fugară se aşeză în faţa lor şi le privi tăcut. Cînd ridică ea capul şi-l privi, se umplu de o bucurie imensă.

– E o tigruţă flămîndă, nu-i aşa? spuse într-un tîrziu cu o vocea abia auzită.

– Întotdeauna e aşa, rîse ea, risipind definitiv tensiunea.

Pentru prima dată destins de cînd intrase în cameră, Jake se aşeză mai confortabil. Auzise

copilul plîngînd şi urcase scările în grabă, agitat. Acum era complet liniştit. Privea ritualul mamei şi fiicei şi se simţea mulţumit pe deplin. Timpul nu mai exista. Exista doar clipa prezentă. Nimic nu fusese înainte, nimic nu urma în continuare. Totul se consuma acum. Zîmbetul îi cuprinse întreaga faţă, ochi-i clipiră şi oftă uşor. Zgomotul minunat care venea de la pieptul plin al lui Kelly îl umplea de încîntare şi rîse tare, cu mîndrie, cînd guriţa găsi cu dibăcie vîrful sînului.

Auzindu-l rîzînd, Kelly îşi ridică din nou privirea spre el. Nu observă cînd guriţa delicată se opri din supt şi nici cînd odorul căzu într-un somn adînc.

– Îţi mulţumesc, Kelly, spuse Jake.

Acesta a fost începutul. De atunci, arareori a mai lipsit Jake seara din camera copiilor. Îşi făcea de aşa manieră programul încît s- o poată urmări pe Nicole şi doar cînd era foarte ocupat nu era împreună cu ele. Kelly îl aştepta la sfîrşitul fiecărei zile. Cînd auzea bătaia la uşă, ştia că e Jake. Nimeni nu venea acolo la ora aceea. Gustau împreună din plăcerea cuplului tînăr care se bucură de primul copil. Înţeleseseră din aceste clipe că între ei se leagă o

prietenie afectuoasă. Nu ştiau însă că era, în egală măsură, şi o dragoste adîncă.

– Ce ţi-a spus Richard la vizită? întrebă Lily, privind-o pe Kelly drept în ochi, în timp ce planta în ghiveci ultimul răsad.

– Era puţin necăjit că am întîrziat două săptămîni la control, dar totul este cum nu se poate mai bine. După doctorul Matthews, sînt în cea mai bună formă. Prin urmare, aţi putea să nu mă mai trataţi de parcă aş fi făcută din cristal. V-aş putea ajuta şi la grădinărit.

– Dumnezeule, doar nu vrei să ai mîinile ca mine. Biata Nicki ar fi speriată de moarte.

– Mă îndolesc. Ai cea mai blîndă mîngîiere din cîte am cunoscut, cu toată asprimea mîinilor. Lui Nicki îi place cînd o iei în braţe.

– Mă minunez cum ne-a încîntat pe toţi acest copil. Ai observat cum se luminează Lydia la faţă cînd o rogi să aibă grijă de ea atunci cînd eşti tu la cabinetul lui Richard?

– Mmmm, aprobă Kelly. Că veni vorba de

Lydia, trebuie să fie obosită. Mă duc s-o schimb.

– Nu. Mai las-o cîteva minute. Sînt cele mai plăcute clipe din viaţa ei. Mi-a spus mai devreme că-i place foarte mult să aibă grijă de Nicki: e ca şi cînd s-ar juca cu o păpuşă vie. Şi-apoi, nu este singură.

– Oh! E şi David acolo?

– Nu. N-ai observat? Lily făcu un gest de întărire cu mîinile murdare de pămînt. După ani de zile în care nimeni n-a ştiut unde dispare Monroe, ştim acum exact unde-l putem găsi. Dacă ai vreodată nevoie de acest om, caut-o pe Nicki. Nici el nu e departe.

Kelly se îndepărtă de măsuţa la care lucra Lily ca să-şi ascundă zîmbetul. Pentru prima dată de cînd sosise la Caldwell House, Monroe nu mai era la doi paşi în spatele lui Lily şi tot pentru prima dată Lily vorbea despre el ştiind unde se află.

– Aşa. Asta-i tot, îşi zise Lily curăţindu-şi mîinile. Cred că e timpul să mă gîndesc la ce va fi diseară. Mă indispune. Petrecerile de la Carolyne Galagher sînt atît de plictisitoare...

– Dar îţi este cea mai bună prietenă şi nu vrei s-o jigneşti pentru nimic în lume, adăugă Kelly.

– Eşti sigură, draga mea, că nu te-ai răzgîndit şi că nu vrei să vii cu noi?

– Da. Sînt sigură. O întrevedere cu Marsha Gallagher mi-a fost suficientă.

– Sînt convinsă. Cîteodată mă şi minunez cum de-a putut admite Carolyne ca un băiat atît de rafinat ca Oscar să se însoare cu o persoană ca Marsha. O luă pe Kelly de braţ şi o conduse prin seră. Lydia merge la cină cu David, apoi au plănuit să treacă pe la familia Gallagher. În felul acesta vor petrece timp mai puţin în compania lui Marsha. Cred că nu i-ar deranja dacă i-ai însoţi.

– Nici nu mă gîndesc, spuse Kelly convingător. Mi-am petrecut zile întregi ca s-o conving pe Lydia să accepte această invitaţie la cină. Cu siguranţă că n-au nevoie de mine pe post de bagaj în plus.

– Atunci îl las pe Monroe cu tine.

– Nu-i nevoie. Ştiu că nu vezi să conduci noaptea. I-al pe Monroe cu tine, să conducă el. Lydia va merge cu David, iar eu şi cu Nicki vom rămîne acasă cuminţi. N-ai de ce să fii îngrijorată.

– Dar, dragă, nu-mi place să te las singură.

Jake se întoarce abia peste trei zile. Va fi furios dacă va afla că te-am lăsat singură.

– Lily, eşti minunată şi te iubesc, dar îţi faci griji pentru lucrurile cele mai absurde. În curînd voi împlini 26 de ani şi consider că toţi cei ce-au atins această minunată vîrstă pot să-şi poarte singuri de grijă.

– Nu ştiu... începu din nou Lily, neîncrezătoare.

– Eu ştiu! Kelly era fermă în hotărîrea ei. De fapt, mai bine du-te să te pregăteşti. Eu o eliberez pe Lydia de sub tirania prinţesei. Să se poată face şi ea frumoasă pentru David. Alerg. Ne întîlnim înainte de a pleca.

– Noapte bună, scumpa mea!

Kelly zîmbi şi puse copilul adormit în leagăn. Îmbăiată şi pudrată, hrănită şi fericită, Nicki dormea pe burtă. Cînd Kelly o sărută cu drag pe gît, în locul acela dulce acoperit cu puf, unde o săruta şi Jake pe ea, fetiţa suspină uşor.

Părăsi camera copiilor, mulţumită de liniştea din casă. Niciodată nu fusese singură de cînd

era în familia lui Jake. Nu putea spune că a fost lipsită de libertate, dar aşa, singură total nu fusese încă! Se gîndi să facă ceva deosebit, dar ce? Va merge în bucătărie după gustările pregătite de bucătar, în cămară, după o sticlă de vin şi va sărbători de una singură în camera ei.

Va sărbători naşterea fetiţei ei iubite şi succesul încercării care ajunsese acum la final. Dacă va reuşi să creeze o atmosferă festivă, poate că va uita pentru un timp că nu mai sînt motive să rămînă aici. Îşi îndeplinise rolul. A rămas ca să se refacă după naştere. Astăzi medicul îi spusese că totul e în regulă. Stătea lungită în cadă, savurînd mirosul esenţei favorite a lui Jake. Cînd simţi că-i este frig, ieşi şi se şterse cu un prosop moale. Apoi se înfăşură în el şi se îndreptă spre dulap. Pe negîndite, luă minunata rochie aurie, dăruită de Jake atunci cînd fuseseră pe insulă. Pipăi mătasea lucitoare, amintindu-şi ziua aceea uluitoare. Cu totul schimbată, într-o lume atît de bună, nu-şi dădu seama decît tîrziu că sentimentul ei pentru Jake era mai mult decît mulţumire, mai mult chiar decît dorinţă. Îl iubise de atunci. Rochia însă n-o

purtase niciodată. O va face în seara aceasta tăcută de rămas bun.

Nu aşteptă să-şi schimbe gîndul şi se îmbrăcă în ţesătura strălucitoare care-i mîngîia trupul. Broderia delicată de culoare bej îi împodobea pieptul şi mătasea grea atîrna ca aurul lichid. Nu avea nevoie de oglindă ca să ştie cît este de atrăgătoare, că n-a fost şi nu va mai fi niciodată aşa. Cu cel de-al şaselea simţ, pe care-l are orice femeie în situaţii deosebite, ştia că este frumoasă.

Stinse toate luminile în afară de lampa de lîngă pat şi puse tava de gustări pe masă, alături de sticla de vin. Rîse tare, gîndindu-se cum se va distra de una singură toată seara. Îşi perie părul pînă cînd deveni strălucitor, îşi făcu unghiile, se parfumă cu un parfum discret şi se îmbrăcă în rochia destinată să seducă. „Acum îmi voi împărţi timpul cu o carte bună" îşi zise ea cu tristeţe.

Cînd auzi sunetul metalic, i se opri respiraţia. Intuiţia îi spunea că tot ceea ce se întîmplase pînă atunci în seara aceea fusese preludiul acestui moment. Străpunse cu privirea întunericul camerei. Văzu uşa deschizîndu-se uşor,

şi, întocmai cum ştia că se va întîmpla, intră Jake.

– Jake? Nu ştiam că te-ai întors!

El se afla în întuneric. Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Stătea înmărmurit. Ea simţi primele semne de stinghereală şi de neprevăzut. Era tăcut, o siluetă întunecată şi nemişcată în penumbră.

– Mama ta şi Lydia sînt la petrecerea de la familia Gallagher, continuă ea. Nicki a adormit. Dacă vrei, pot s-o trezesc.

– Am văzut-o.

Abia cînd l-a auzit rostind aceste cuvinte s-a relaxat Kelly. N- avea de unde şti că şi inima lui bătea să-i spargă pieptul.

– Cred că eşti obosit. Te-ai grăbit să-ţi termini treburile. Vrei să-ţi aduc ceva? Mîncare? Ceva de băut?

– Taci, Kelly! Comanda această scurtă nu era obişnuită în relaţiile dintre ei. Ea se uită la el cu neîncredere. Stai liniştită! spuse el, de această dată cu blîndeţe. Nu vreau mîncare. Nici băutură. Stai liniştită şi lasă-mă să mă uit la tine!

Luminată din spate, era şi ea doar o umbră.

Aurie, în timp ce el era întunecat. Fragilă, în timp ce el era puternic. Rochia nu era decît o mantie de mătase care-i învăluia liniile zvelte ale corpului. Mulîndu-se pe piept, broderia fină nu reuşea să-i ascundă sînii gingaşi şi noua lor voluptate devenea sub ţesătură, în umbră, excitantă.

Suplă, şolduri înguste, picioare lungi, graţioase... Era întocmai cum şi-o dorise, numai că mult, mult mai minunată.

– Eşti atît de frumoasă!

Vocea lui nu mai era aspră, ci învăluitoare, ca o catifea moale şi caldă. Înaintă un pas şi-l simţi privirea îmbrăţişînd-o. Instinctiv, Kelly se privi şi ea pe sine şi văzu, pentru prima dată, ceea ce vedea el. Era deosebit de provocatoare, aşa cum stătea în penumbră în faţa lui. Nimic nu-i rămăsese ascuns privirilor, fiecare linie, fiecare formă, totul strălucea şi atrăgea.

Ridică ochii spre el. Trase aer în piept şi sînii i se ridicară voluptuos. Îi simţi privirea flămîndă devorînd-o. Aceasta o determină să ia o hotărîre. El o dorea, ea avea nevoie de el mai mult ca de orice. Mîine el va fi liber de orice angajament, dar în noaptea aceasta putea fi al

oi. Era tot ce-şi mai dorea. Noaptea aceasta îi va rămîne în amintire pentru totdeauna.

– Mi-a fost dor de tine, spuse ea încet, venindu-i în întîmpinare. Mersul făcu rochia să fluture uşor în jurul trupului şi să împrăştie un parfum ameţitor.

– Am lipsit puţin.

– Nu contează. Şi dacă ai fi lipsit numai o oră tot mi-ar fi fost dor de tine.

Încă un pas şi ajunse la el. Jake îşi controla respiraţia, dar ea observă că făcea un efort disperat pentru aceasta. Îi desfăcu cravata şi zăbovi cu degetele pe pieptul lui.

– Opreşte-te! şuieră el printre dinţi.

– Nu voiam decît să te simţi mai comod.

– Mă simt destul de comod.

– Mincinosule! rîse ea uşor, cu cravată nu-i niciodată comod.

– Kelly, zise el strîngînd-o la piept, ai dreptate. Sînt un mincinos. A fost o zi lungă şi nu prea am capul limpede.

– Ştiu, răspunse ea mîngîindu-l pe obraz, apoi pe bucle şi pe gît. El o cuprinse de umeri, lăsîndu-şi încet degetele de-a lungul braţelor goale. Un fior îi străbătu tot corpul. Parcă ar fi

atins-o prima oară. Deodată nu-i mai putu suporta privirea. Pulsul i se acceleră, îşi aminti toate liniile corpului său, privirea lui luminoasă. Cînd îi întîlni din nou privirea, el o întîmpină cu un zîmbet tandru.

– Eşti sigură că asta vrei, scumpa mea? întrebă el cu o voce joasă, adîncă şi tremurînd de speranţă. Dacă nu, nu te mai ating.

– Sînt sigură, murmură ea, simţind că faţa-i lua foc în îmbrăţişarea lui plăcută.

– Atunci, fie-mi iertată această greşeală! îi murmură el în păr şi o strînse şi mai puternic.

O ţinea la piept şi rostea, şoptit, cuvinte fără înţeles. Sub atingerea lui devastatoare, ea-i auzea numai cadenţa vocii. După un timp o îndepărtă uşor. Cînd încercă să protesteze, îi puse degetul pe buze:

– Ssst, scumpa mea! Uşor! Fără grabă!

Degetul urmă conturul feţei şi al gîtului şi se opri acolo unde inima ei bătea nebuneşte. Îi cuprinse sînii şi începu să-i sărute. Atinse cu limba sfîrcurile delicate şi Kelly simţi cum prin sîngele ei trecea un curent electric. Abia atinsă de mîinile lui, mătasea îi lăsă umerii goi. Se opri pentru o clipă pe sîni. Sclipiră împreună: mătase

de mătase, pînă cînd pînza căzu ca razele de lună la picioarele ei. Strălucirea trupului ei îl fascină, iar ea nu se simţi deloc ruşinată că o vedea, pentru prima oară, goală.

– Atît de dulce, aşa de minunată! murmură el admirînd-o plin de dorinţă.

Kelly îi răspunse cu aceeaşi tandreţe printr-o îmbrăţişare strînsă. El o sărută lung, lung şi dulce. Cu răsuflarea tăiată, ea se lipi şi mai strîns de el şi se lăsă purtată de plăcere. Nu-şi amintea momentul în care el îşi scosese cămaşa. O ridică uşor şi-o purtă, aşa, încolăcită în jurul lui, pînă la pat, fără a înceta s-o sărute. Îi prăda gura ţintuindu-i capul cu mîna care se încurcase în pletele ei aurii. Limba lui pătrundea tot mai mult şi mai năvalnic în adîncurile dulci ale gurii ei, iar ea se simţea în al nouălea cer, dorind să se lipească şi mai mult de el.

Cu o zvîcnire, o lipi cu sînii de pieptul lui puternic.

– Acum, Kelly, acum!

Ochii i se întunecaseră, ajungînd de un albastru închis şi-n amîndoi crescu o flacără cînd începu s-o sărute pe gît.

– Da, acum! aprobă ea, pierzîndu-şi ultima

fărîmă de luciditate în clipa cînd rochia-i lăsă trupul cu totul gol.

O întinse pe cuvertura întunecată de catifea şi începu să se dezbrace şi el precipitat. Tot acum îl vedea şi Kelly pe el pentru prima dată. Fiecare linie era perfectă. Nicicînd nu văzuse o frumuseţe masculină mai impresionantă. Se dezbrăcase de tot şi o privea cu admiraţie. Ceva tainic îi spunea că era perechea lui: plină de feminitate şi deosebit de atrăgătoare. Cînd o acoperi cu trupul lui, cele două dorinţe, a ei şi a lui, se văzură împlinite.

Simţind-o sub el, deveni ezitant şi se inhibă. Momentul aşa de mult aşteptat era atît de aproape, dar simţea, parcă, nevoia să-i prelungească dulceaţa. O mîngîie tandru pe mîini, pe faţă... Palma i se opri pe sîni, apoi coborî pe pîntec, pe buric. Înlocui mîna cu buzele şi limba gustă din parfumul intimităţii ei. Îi atinse fugar părul mătăsos, apoi exploră conturul rotunjit al şoldurilor. Încet de tot, degetele-i alunecară pe coapse, odihnindu-se apoi pe cea mai frumoasă şi dulce parte a feminităţii ei. La mişcarea ei surprinsă, îşi ridică uşor capul, admirînd-o din nou de sus pînă jos.

La prima lui atingere, sînii ei se întăriră şi răspunseră la mîngîiere ca şi cînd acolo ar fi fost Nicki. În timp ce urmărea jocul de umbre şi lumini ale corpului ei sculptat, schimbîndu-se la fiecare respiraţie, o picătură se rostogoli din vîrful sînului. El o sorbi fascinat, sub privirea ei caldă. Altă picătură îi luă locul, strălucind ca o perlă. El se aplecă din nou şi o sorbi şi pe aceasta, încet, neluînd în seamă uimirea ei. Kelly murmură o rugăminte şi suspină cu dor.

Ea îl mîngîia în timp ce respiraţia lui îi aburea pielea. Apoi, tot atît de încet pe cît coborîse capul, el şi-l ridică şi o privi în ochi.

– Sînt tentat să iau ce-i al fetiţei mele, spuse el, cu o inflexiune blîndă în voce. Mai bine iau ce este al meu.

Kelly îl întîmpină cu ochii strălucind. Nu mai exista cale de întoarcere, era prea tîrziu. Se năruiseră toate stăvilarele, dar nu mai conta. În noaptea aceasta era al ei. Mîine îl va lăsa liber.

Trăia sentimentul deplinătăţii, senzaţia împlinirii. Era pentru prima oară în viaţa ei şi aceasta se întîmpla cînd se pregătea să-i întîlnească trupul. Cînd a conceput-o pe Nicki a fost dorinţă. Acum, în acest moment binecuvîntat de Dumnezeu, era dragoste. Jake, care îi umpluse

universul, viaţa şi trupul cu cea mai deplină bucurie, era al ei. Va fi întotdeauna al ei în acea parte ascunsă a inimii în care se păstrează comorile. Datorită lui ea va fi pentru totdeauna împlinită.

Un singur trup, păşeau împreună în dragoste. Oferind şi luînd, învingînd şi suspinînd. Cu mîndrie duioasă şi cu duioşie plină de mîndrie. În tăcere, comunicînd unul cu celălalt prin sărutări lungi şi mîngîieri, ajunseră la clipa cînd se contopiră. Doar strigătul ei duios ca un murmur sparse tăcerea din camera abia luminată.

Jake o privea cu ochii de un albastru închis, lipind-o de el. Cu un gest natural, îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Îi sărută o pleoapă, apoi cealaltă.

– Dulcea mea Kelly, nu e femeie pe lume ca tine.

Mişcîndu-se ca într-un vis, se întoarse cu voluptate pe o parte şi-o trase după el, cu trupurile împletite. Îi apropie, tandru, capul de inima lui, iar ea i se cuibări la piept ca o pisicuţă. Apoi, liniştiţi, satisfăcuţi şi fericiţi, se afundară împreună în somn.

Cîteva ore mai tîrziu, cu trupurile încălzite de aşternutul moale, se iubiră din nou, încet, tandru, mult mai minunat decît prima dată. Împlinită, fericită, mai mult adormită decît trează, îl făcu aproape să-şi piardă minţile. Cînd auzi glasul ei slab, focul din inima lui se transformă în gheaţă.

– Liberă cu amintirile. Acum pot să plec. Am ce să-mi amintesc.

Apoi, inexplicabil, distrugînd şi ultima licărire de speranţă încăpăţînată care-i mai înflăcăra inima, ea rosti un singur cuvînt, numele celui care nu avea nimic comun cu ceea ce se petrecea în acel moment.

– Scott.

Jake se simţi complet distrus.

Capitolul 10

– Bună dimineaţa!

Kelly stătea în antreul din faţa salonului pentru micul dejun, privind spre locul lui Jake de la masă. Era gol.

– Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

Lily zîmbea cu o mare satisfacţie interioară văzînd expresia de fericire a lui Kelly.

– Doamnă!

Monroe îi aşeză scaunul. Buzele lui, păstrînd perfect morga valetului fără cusur, se ridicară uşor, ieşite de sub control, ca semn de apreciere pentru aura ei de femeie iubită.

– A spus Jake la ce oră se întoarce astăzi de la birou?

Kelly îşi ascundea cu greu necazul. Tocmai cînd se gîndea că totul va fi doar o amintire, i se oferise paradisul. Jake îi răsturnase planul pe dos şi nimic nu mai rămînea cum plănuise ea. Cu siguranţă că un început atît de perfect, atît de minunat în fragilitatea lui trebuia să însemne ceva. Cu siguranţă...

– ... sigur că ştiu...

– Ce-ai spus?

Kelly se scutură, încercînd să revină în prezent.

– Am spus, draga mea, că Jake a plecat dis de dimineaţă la Savannah. Lily lăsă furculiţa pe masă, ca să cerceteze figura minunată a lui Kelly. Ştiai, nu-i aşa?

– Da. Sigur că ştiam.

Minciuna spusă dintr-o suflare îi ardea limba ca o presimţire neagră. „Savannah... Nici n-a considerat că trebuia să-şi ia rămas bun. Şi-aceasta tocmai după o astfel de noapte. Ce

i-am făcut?"

– Poate c-ai fost prea obosită ca s-auzi cînd şi-a luat rămas bun.

Cuvinte calde, dar ce folos!

– Cred că aşa s-a întîmplat.

Încercînd o scuză, Kelly voia să-şi ascundă durerea, deznădejdea.

– Nu cred că v-aţi petrecut singura noapte cînd aţi rămas singuri discutînd despre plecarea lui, glumi Lily, cu intenţia de a readuce zîmbetul pe chipul atît de radios doar cu cîteva secunde mai înainte.

O aprobare mecanică din cap fu singurul ei răspuns.

– Doamna doreşte o cană cu cafea proaspătă? interveni Monroe fără să facă vreun efort ca să-şi ascundă uimirea faţă de schimbarea atît de bruscă.

Dădu din cap cu încăpăţînare, semn că nu voia decît să fie lăsată în pace.

– Kelly, spuse Lily, liniştită, ţi-a lăsat un bileţel pe birou.

– Un... un bileţel?

– Du-te pînă acolo, dragă! o îndemnă Lily. Vrei să-l citeşti, desigur. Trebuia să-ţi spun mai demult.

Kelly sări de la masă şi părăsi camera în mare grabă. După cum îi spusese Lily, pe biroul lui se afla un plic pe care era scris numele ei. Îl deschise cu mîini tremurînde, mirată de legătura de chei care strălucea pe birou. Despături singura foaie şi începu să citească. Se opri, îşi şterse o lacrimă, apoi citi din nou. Citi de două ori cuvintele reci şi impersonale:

Kelly,

Înţelegerea noastră a luat sfîrşit. Te rog să consideri casa de pe ţărm a ta cît timp vei dori. Te voi scuza eu faţă de mama, cînd mă întorc.

Îţi mulţumesc pentru treaba bine făcută.

Jake.

Nu mai avea lacrimi. Ochii-i erau uscaţi şi privea viitorul cu disperare. De cînd pătrunsese Jake în viaţa ei, trăise clipe vrăjite. În locul unei existenţe însingurate, căpătase un bărbat chipeş, un copil minunat şi prima familie adevărată pe care o cunoscuse vreodată. Acum fericirea ajunsese la final.

Strînse în pumn foaia de hîrtie. Cum era posibil ca Jake care scrisese asta şi Jake care o iubise atît de pasionat să fie una şi aceeaşi persoană?

I-ar fi spus la revedere! Netezi foaia şi o citi

din nou, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. *„Îţi mulţumesc pentru treaba bine făcută"*, murmură cu un zîmbet amar. Ridică din umeri neputincioasă şi hotărî să facă faţă şi acestei pierderi: cea mai devastatoare de pînă acum.

Kelly depăşi momentul cu o stăpînire de sine pe care niciodată nu şi-o cunoscuse. Îşi întocmi planurile în vreme ce făcea treburile zilnice, vorbea cu Lily şi Lydia, glumea cu Monroe, avea grijă de Nicki. Mai mult chiar, cînd Jake strînse familia în bibliotecă şi le explică tuturor că, în ciuda eforturilor, căsnicia nu mai mergea, rămase rece şi senină. Reuşi chiar să dea impresia de acceptare, cînd el le spunea celorlalţi că nu mai era nici o şansă de împăcare. Acum mariajul îşi găsise cu adevărat sfîrşitul. Îl asculta spunînd că va locui un timp în casa de pe ţărm şi că o puteau vizita oricînd doreau.

Kelly se înşelase cînd nu acceptase ideea că e actriţă. Acesta a fost rolul vieţii ei. Se dovedi atît de pătrunsă de el încît nu văzu nici o clipă

durerea care-l mistuia pe Jake. Nu-şi dădea seama că o urmărea, sperînd într-un semn cît de mic prin care să-i arate că nu voia despărţirea. Nici cum se acuza pe sine pentru această speranţă nu auzi. Nu ştia cît de des se considera pe el însuşi nebun pentru că dorea o femeie care, în clipele de extaz, rosteşte numele altui bărbat. Poate că a fost nebun, dar a sperat şi a aşteptat un semn care n-a venit niciodată. Un singur spectator – Jake, şi un rol menit să-l convingă doar pe el.

Sufletul are întotdeauna în el acea putere care te ajută să suporţi orice. Puterea care-i permitea lui Kelly să fie perfect calmă, lăsînd inevitabilele mîhniri pentru altă dată. În fiecare zi în care se folosea de această putere se temea că va sosi un ceas cînd nu va mai rezista. N-ar fost însă niciodată învinsă.

O singură dată voinţa ei de oţel s-a clătinat puţin. Îl văzuse rareori pe Jake de cînd se întorsese de la Savannah şi niciodată singură, pînă în seara în care-l întîlni în lumina slabă a holişorului aflat în faţa biroului său. Cînd voise să treacă pe lîngă el în tăcere, mîna lui o oprise cu hotărîre. El aştepta privind-o pătrunzător, iar secundele se scurgeau una după alta. Doar

respiraţia lui accelerată se auzea în liniştea deplină.

– E aşa de important pentru tine? Ai nevoie neapărat de libertatea de care vorbeşti?

Vocea lui joasă şi guturală, plină de durere, o surprinse.

– Da, spuse ea răspicat, ignorînd strînsoarea mîinii lui şi degetele care-i intrau în carne Libertatea este importantă pentru orice fiinţă. Nimeni nu trebuie ţinut captiv fără voie.

Kelly se opri brusc, dîndu-şi seama că nu mai e în stare să continue. Numai după ce-i dădu el drumul sesiză durerea strînsorii lui paralizante. Jake rămăsese nemişcat, fără s-o atingă şi o privi resemnat. Se întoarse într-un mod neobişnuit şi intră în biroul său. Ea nu îndrăzni să se uite pînă cînd nu auzi uşa închizîndu-se în urma lui. Atunci îşi permise să se strecoare grăbită pe lîngă perete, umezindu-şi buzele uscate. Acolo, într-un amestec tare ca un alcool era toată esenţa cu care o intoxicase Jake. Cu ochii închişi, murmură la uşa închisă:

– Nu libertatea mea, ci a ta, dragul meu.

Părăsi holul grăbită, fără să audă sunetul de cristal lovit ca şi cum un om ar fi încercat să se bea pe el însuşi pînă la pierderea de sine.

Victoria a fost de partea ei şi şi-a menţinut atitudinea pînă în ziua plecării. Jake nici nu bănuia dragostea ei adîncă numai şi numai pentru el. Ştia că, dacă-şi va da seama, îi va dărui totul numai din simpatie. Kelly îşi dorea tot ce-i putea oferi Jake, dar nu din milă. Niciodată din milă! Nu! El trebuia să vadă în ea exact ceea ce era: o femeie resemnată pentru tot restul vieţii. Pentru acest final valizele fuseseră făcute şi o aşteptau.

În acea zi frumoasă şi însorită nimic nu părea in întîrziere. Maşina fusese pregătită, Nicole era îmbrăcată, Lily, Lydia şi Monroe aşteptau să-şi ia rămas bun. Nu mai era nimic de făcut şi totuşi ea zăbovea în camera pe care o împărţise cu Jake, rememorînd clipele trecute pentru zilele ce-aveau să vină. Stătea la fereastră privind rîul care curgea leneş, pe lîngă casă. Şi de această privelişte, care- i dăruise ore lungi de plăcere, îi va fi dor.

– Eşti gata?

Nu se întoarse de la fereastră la auzul vocii lui.

– Da.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

– Tot, confirmă ea absentă, luptîndu-se cu nodul care i se pusese în gît. Ai fost mai mult decît generos.

– La naiba, Kelly!

– Jake.

Vorbiseră! Apoi, deodată, au tăcut. La chemarea nerostită din ei, ea se întoarse spre el, ţinînd piept cu greu situaţiei. Din seara în care se întîlniseră în hol, îl văzuse tot mai rar. Îşi petrecea zilele lucrînd, nopţile în birou şi dormea Dumnezeu ştie pe unde.

– Despre divorţ...

– Nu-ţi face griji, Kelly! o întrerupse el scurt.

– Dar... trebuie să discutăm.

– Nu! Cuvîntul fusese rostit printre buzele strînse într-o grimasă. De ce nu cobori? Te aşteaptă toţi.

O lăsă mult mai singură decît fusese vreodată. În cele din urmă coborî la Lily şi Lydia. Monroe, ca de obicei, aşteptase la cîţiva paşi distanţă. Kelly se opri o clipă, apoi se aruncă în braţele deschise ale lui Lily.

– O să ne fie dor de tine. Noroc că insula nu e prea departe şi-o să te putem vedea mai des.

O să ni se facă chiar lehamite uneia de cealaltă.

– Niciodată. Veniţi cît de des vreţi!

– Cred că nu este o idee tocmai bună, Jake s-ar putea să nu fie de acord, zise ea încercînd să-şi înghită nodul care i se pusese din nou în gît.

– Fleacuri! Aceasta va fi întotdeauna casa ta şi Jake ştie asta.

– Îţi mulţumesc, Lily. Nici nu pot să-ţi spun cît de mult înseamnă pentru mine ceea ce-mi spui.

Un sărut scurt pe obrazul pudrat, o îmbrăţişare puternică şi Kelly merse mai departe.

– Lydia! Ai să mă ţii la curent cu studiile de muzică?

Luase mîna care nu mai era atît de slabă şi de fragilă ca înainte şi se uita la obrajii îmbujoraţi.

– Poţi conta pe asta. Te voi vizita probabil la fel de des ca Lily. Te deranjează dacă vin cu David?

– Mi-ar face plăcere. A fost un prieten bun.

Mai rămăsese doar Monroe. Kelly făcu cîţiva paşi spre el, care aştepta mai într-o parte, dar se vedea că formează un tot împreună cu cele două femei. Cînd îl atinse, îşi simţi mîna neputincioasă.

– Cine mă va mai supraveghea îndeaproape de acum înainte? Cine va fi mereu în preajma mea? Încerca să glumească, dar, la ultimele cuvinte, vocea i se frînse. Își reveni și continuă vitejește: Fără tine, probabil că aș fi uitat să mănînc sau să mă odihnesc, atît cît ar fi trebuit. Îți mulțumesc pentru că ai avut atîta grijă de mine.

– A fost plăcerea mea, doamnă.

Cînd îi luă mîna și se aplecă să i-o sărute, Kelly ar fi fost în stare să jure că a văzut lacrimi în ochii lui.

Urmă o pauză care-i puse la grea încercare pe toți. Kelly nu se putu abține să nu se uite spre ușa de la birou. Era în continuare închisă. Jake nu voia să-și ia rămas bun.

– Doamnă! Vocea caldă a lui Monroe calmă durerea sălbatică de care se simțea înăbușită. Domnișoara Nicole așteaptă în mașină.

– Da, desigur, Monroe.

Vremea plecării sosise.

În spatele ușilor închise ale biroului, Jake

aştepta şi privea pe fereastră, ascuns după perdea. Avea în mînă un pahar abia umplut cu scotch, însă n-avea ochi decît pentru Kelly, care mergea pe alee. Cînd ea se întoarse spre casă, pentru a o privi ca semn de adio, el o îmbrăţişă cu privirea şi încercă să-i citească expresia feţei. Rămăsese nemişcată ca o veşnicie. Ultima lui speranţă avu însă doar o viaţă de clipe, stingîndu-se cînd ea s-a întors şi s-a îndreptat spre maşină.

Mult timp încă după ce Mercedesul dispăru, el ascultă zgomotul motorului. Cînd nu mai auzi nimic, faţa i se întunecă de durere. „A plecat". Două cuvinte care îl condamnau pe viaţă. Se îndepărtă de fereastră abia mişcîndu-se. Paharul din mînă-i căzu, spărgîndu-se în cioburi minuscule de cristal pe piatra şemineului.

– De ce, Kelly?

– Aşa. Foarte bine!

Lily inspecta poteca dintre peluză şi ţărm. Cînd se va încălzi, cred că va îmboboci frumos.

– Trebuie să vorbesc cu ele? rîse Kelly.

Stătea pe terasă şi se bucura de ziua caldă de aprilie. Nicki mîncase şi dormea într-un coş alături.

– Sigur că da. Plantele sînt ca oamenii. Sînt însetate de dragoste. Dar o fertilizare bună poate duce la aceleaşi rezultat, glumi Lily.

– Nu cred c-am mai auzit aşa ceva.

– Într-adevăr. Lipsă de caracter, nu-i aşa? Lily îşi aranjă pălăria şi abordă un subiect dureros, de fapt motivul adevărat al vizitei sale: Că veni vorba de lipsa de caracter, mai ştii ceva de Jake?

– Nu, nimic. Nici o veste în toate aceste săptămîni.

Un timp, Kelly sperase că va mai afla cîte ceva despre el. Aştepta să-i dea un telefon, să-i scrie, să-i facă o vizită. Nimic din toate acestea. Curios, nici măcar un singur cuvînt despre divorţ. Cu timpul învăţă să fie calmă cînd suna telefonul sau cînd bătea cineva la uşă. Jake şi-o scosese din minte şi din viaţă şi ştia că, dacă vrea să supravieţuiască, trebuia să facă acelaşi lucru.

– Dar trandafirii? protestă Lily. Au însemnat, cu siguranţă ceva.

– Erau pentru Nicki. Cînd a împlinit trei luni.

– Ei, nu-mi spune că n-a trimis nici un mesaj împreună cu ei!

Buclele ei roşcate se clătinau cînd vorbea răspicat.

– E-adevărat, a fost un mesaj, dar nu pentru mine. Un bilet frumos în care spunea că vrea să fie primul bărbat din viaţa lui Nicki, care-i trimite trandafiri roşii.

– Hm! Un gînd frumos, dar Nicki are nevoie de el, nu de trandafiri roşii.

– Nu a cerut niciodată s-o vadă.

Disperarea pe care Kelly credea că o ţine sub control începu din nou să crească.

– Ceva nu-i în regulă, insistă Lily. Ceea ce face el acum e în afara firii lui, nu-i aparţine. A avut întotdeauna un simţ puternic de responsabilitate. La urma urmei, întotdeauna a dus în spate, pe lîngă problemele lui, şi pe cele ale lui Scott. Se opri şi zîmbi. Nu şi-a dat seama că întotdeauna am ştiut despre aventurile lui Scott. A încercat să mă menajeze, tot aşa cum o proteja pe Lydia de gesturile lui de infidelitate. O mamă ştie însă intuitiv toate lucrurile acestea.

– Ce? O spaimă bruscă generată de bănuiala că Lily ar insinua ceva o făcuse pe Kelly să se albească. Ce vrei să spui?

– Nimic deosebit, zise bătrîna alintînd fruntea lui Kelly cu un deget tandru. Însă, după ani şi ani, în care mi-am cunoscut şi mi-am înţeles fiul, m-am găsit faţă în faţă cu un străin. Nu vrea să mănînce, nici să doarmă şi, cînd încercăm să-l determinăm să se odihnească, urlă la noi ca un urs încolţit. Nu-i pasă că munceşte 16 ore pe zi. A uitat că mai există şi o lume. Şi, cel mai urît, îşi neglijează în mod ruşinos fiica.

– Nimeni nu e perfect, încercă să-i ia apărarea Kelly. Se îngrijeşte de tot ce-i trebuie.

– Aici te înşeli. Bunurile materiale nu pot ţine locul unui tată. Dat fiind că şi-a pierdut tatăl devreme, ar trebui să ştie asta mai bine decît oricine altcineva.

Era o sentinţă care nu mai admitea nici o replică.

– Poţi să-l determini să se mai menajeze? o rugă Kelly. O să se îmbolnăvească.

– E deja bolnav, Kelly. Bolnav de inimă. E disperat. O disperare cu aparenţă liniştită. Este pur şi simplu înspăimîntat. Cîteodată mă întreb dacă va supravieţui.

Lily urmărea cu regret masca bine controlată care acoperea trăsăturile palide ale lui Kelly. Era dureros să vadă ceea ce vedea, dar făcea parte

din planul ei. Acum trebuia să se concentreze pentru planul următor.

Ridicîndu-se ca o tinerică, îşi scutură mîinile.

– S-a făcut tîrziu. Trebuie să plec. Lydia îl aşteaptă pe David la cină. Monroe! Monroe! Unde-i omul ăsta?

– Aici, doamnă.

Jake deschise uşa uşor şi o închise cu la fel de multă atenţie. Era ud de ploaie şi se silea să-şi scoată haina cu cît mai puţină gălăgie posibil. În depărtare se auzeau tunete de furtună.

– Jake!

– Mamă, ce faci la ora asta? E trecut de trei:

– Aşteptam să vorbesc cu tine.

– Ceva nu-i în regulă? Deveni deodată încordat, abia stăpînindu- se. Kelly?

– Da.

Nu rostise decît un cuvînt, lăsînd ca imaginaţia lui să completeze restul. Ca şi cu Kelly, nu-i plăcea ceea ce făcea acum, dar dacă va obţine ce spera, poate că va fi iertată.

– A pățit ceva? E bolnavă? Spune-mi, mamă!

– Nu. Nici una dintre acestea. Se opri și-l luă de braț. Vino în bibliotecă! Acolo putem vorbi fără să ne deranjeze Lydia sau Monroe. Ajunși în încăpere, Lily urmări cum se frămîntă și așteptă un timp, pînă simți că încordarea lui atinsese limita.

– Am fost astăzi la Kelly și nu arată bine deloc.

Își continuă atacul fără să țină seama de groaza pe care i-o citea pe față. Își călcă pe inimă:

– Nu doarme, nu mănîncă. Poate că încă nu este bolnavă, dar asta nu e decît o chestiune de timp. Partea cea mai proastă e că este foarte încordată. Și mă tem că-l va transmite boala și lui Nicki. Apoi, amîndouă... Jake! Unde te duci?

– La Kelly.

– Nu!

Lily se sculă de pe scaun într-o clipă și se năpusti asupra lui.

– Trebuie să plec.

Își trecu impacientat mîinile prin păr. Ridurile adînci din dreptul gurii deveniră și mai pronunțate de durere.

– Fii rezonabil, Jake! îl temperă Lily strîn-

gîndu-l de mînă. Cred că doarme acum. Vrei s-o deranjezi? Aşteaptă! Du-te peste o zi-două.

– O zi-două, cerule! strigă el iritat, deşi recunoscu înţelepciunea vorbelor ei.

Nu voia să mai aştepte o zi sau două. Nu putea. Primul lucru pe care-l va face a doua zi va fi să meargă la ea.

– De ce nu te odihneşti? îi propuse cu blîndeţe mama lui. N-ai să poţi fi de prea mare folos dacă nu vei fi odihnit.

– Cred că ai dreptate. Noapte bună, mamă! zise el sărutînd-o pe obraz, copleşit de durere şi cu umerii căzuţi.

Lily ascultă pasul lui rar urcînd scările. „Sper că am făcut o treabă bună", îşi zise ea mîngîind frunzele verzi de catifea ale violetei africane din apropiere. „Ce altceva aş fi putut face, Margaret? Sînt amîndoi atît de încăpăţînaţi. Cineva trebuie să pună capăt acestei despărţiri prosteşti".

Luminile farurilor alunecau pe şoseaua udă în ceaţa deasă a unei ploi de seară. O curbă

strînsă, scrîşnetul disperat al roţilor şi, într-o mişcare parcă încetinită, maşina zbură spre cerul întunecat. Părea suspendată la nesfîrşit. Un snop de fulgi cutremură cer şi pămînt deopotrivă. Zgomotul de fier şi sticlă spartă. Întuneric desăvîrşit.

Agonie... Scrîşnetul demenţial al motorului sfărîmat de stîncă. Zgomotul copacilor loviţi. Pocnetul flăcărilor flămînde... Linişte.

Paşi alergînd nebuneşte, înspăimîntaţi. Singur în întuneric. Ramurile sinistre şi negre cuprinzîndu-l vicios. Înlănţuindu-se sălbatic, încurcîndu-i-se în păr. Agăţîndu-l hainele şi încolăcindu-i picioarele, ca nişte şerpi. Ţinîndu-l captiv. Luptîndu-se zadarnic, iar şi iar, cu strînsoarea. Obosit şi fără vlagă, prins de reptilă, urmărind cu oroare cum flăcările îşi încep dansul satanic. Flăcările aruncînd umbrele iadului pe faţa curată şi pe buclele aurii.

– Kelly!

Era un strigăt de groază izbucni din străfundurile fiinţei. Plin de o transpiraţie rece,

Jake sări din pat, confuz şi disperat. Cu mare greutate îşi dădu seama că totul fusese doar un coşmar cumplit. El a coincis însă cu o realitate la fel de dureroasă. Cum stătea buimac şi privea lumina zorilor pătrunzînd pe sub uşile închise, îl cuprinse durerea dorinţei. Umbre prelungi cuprinseră încăperea. O încăpere goală fără Kelly.

Voia să plece la ea. Ea avea nevoie de el.

Cînd linia orizontului începuse să se înroşească, Jake se afla deja în drum spre casa de pe ţărm. În liniştea dimineţii de primăvară se auzea doar zăngănitul scrumierei din portieră. Luase cu el, fără să ştie de ce, şi pachetul lung şi subţire pe care-l găsise în maşină. Literele grăbite ale mamei lui scriseseră pe el numele lui Kelly.

La bătaia lui uşoară în uşă n-a răspuns nimeni. Impacientat, folosi cheia lui. Dacă dormea, n-o va trezi. Putea să aştepte. Străbătu în linişte casa şi ajunse la dormitoare. Nicki dormea în cel mic, călduţă şi roză, cu pumnişorii strînşi şi picioarele ridicate în sus. Degetele lui nerăbdătoare se opriră lîngă obrăjorii ei. Dori s-o atingă. Îi fusese dor de ea.

Cel de-al doilea dormitor era gol. La fel al

treilea. Unde era Kelly? Cu mintea goală, lăsă cutia pe o măsuţă joasă. Îşi acoperi ochii obosiţi cu mîna şi strînse pînă la durere. Unde era Kelly? Ascultă cu atenţie zgomotul valurilor stîrnite de furtuna din ajun. În agitaţia lui, nu observase că uşile balconului erau deschise. Aerul îmbălsămat şi cald de mijloc de aprilie pătrunsese în dormitor şi îi mîngîia obrajii. Cu paşi grăbiţi ieşi în balconaş.

Kelly era pe plajă. Valurile i se spărgeau de picioare, îi udau încălţămintea şi o stropeau cu spuma lor. Părul îi flutura în vînt. Stînd aşa la malul apei, în plin răsărit părea ea însăşi... „Rază-de-Soare". Fusese o şoaptă abia rostită, pierdută în zgomotul valurilor, dar ea o auzi. Se întoarse spre locul de unde pornise şoapta.

Sosise. Printr-o minune, Jake, fericirea şi neliniştea ei, era acolo. Lumina era crudă cu el, scoţîndu-i în evidenţă ridurile obosite, accentuîndu-l paloarea. Zîmbetul care-i acoperise atît de des faţa era acum o grimasă. Înţelese deodată, foarte clar, tot zbuciumul lui. Jake suferea şi, oricare ar fi fost motivul suferinţei, Kelly ştiu cu o inexplicabilă certitudine că ea este cheia. Doar ea îi putea oferi alinarea de care avea nevoie. Instinctiv şi pentru că-l iubea

dori să-l apere. Neluînd în seamă mîhnirea pe care ar putea-o avea în viitor prin hotărîrea ei, se îndreptă spre el. Zîmbetul de pe buzele lui îi întări convingerea.

„Vine la mine". Gîndul îl copleşi „... nu la fratele lui Scott, nu la apărătorul copilului ei, ci la mine. Vine la mine". O repeta ca pe o litanie. Murmurul lui era luat şi dus departe de vînt. Nimic nu-i putea lua dragostea care-i pătrunsese acum deplin în viaţă. În timp ce mergea spre ea, gheaţa care-l acoperise inima în toate aceste săptămîni, începu să se topească. Primul zîmbet adevărat după atîta timp îi jucă pe faţă şi începu să alerge.

O luă în braţe. O strînse tare, fără să ţină seama că e udă, rostind propoziţii incomplete pe care numai ea le putea înţelege şi o puncta pe fiecare cu cîte un sărut.

– Am visat... Am fost atît de îngrijorat... Mama spunea... nici somn... nici mîncare... scumpa mea... mi-ai lipsit... te-am dorit.

Kelly îi încolăci gîtul şi răspunse la sărutări murmurînd printre cuvintele lui:

– Ai venit... o doream atît de mult... visam... mă rugam... şi ai venit.

– Întotdeauna voi veni cînd mă vei chema.

– Ştiu.

Aprobă din cap, apoi se lăsă în voia privirii lui plină de dorinţă.

– Eşti rece, constată el şi-o trase spre casă.

Îi scoase pijamaua udă şi o înfăşură într-o cuvertură albă, uscată.

– Ce făceai afară atît de dimineaţă, îmbrăcată doar în pijama?

– Mi-era dor de tine, spuse ea ridicîndu-şi privirea nevinovată spre el.

– Sînt aici, iubito, îi răspunse el, strîngînd-o ocrotitor.

– Iubită?

Lui Kelly nu-i venea să creadă şi nu mai avea suflu, temîndu-se că n-a auzit bine.

– Da. Iubită, spuse el tare, atît de tare încît îi simţi respiraţia în păr. Apoi, foarte încet, îi apăsă capul pe umărul lui. În ochii lui se citea sinceritatea. Fără îndoială că ai ştiut din prima clipă că te iubesc.

Ea îşi ridică ochii şi-l privi cu atenţie. Era acolo. Cu acea privire care o tulburase de la început. Atît de des se gîndise că ar da orice ca să înţeleagă această privire! Acum o recunoştea. Jake o iubea, iar ea îi oferea fericită sufletul în schimbul acestei iubiri. O cuprinse o dorinţă

tulburătoare. Era al ei.

– Jake, eu...

– Stt...! o opri el punîndu-i degetul pe buze. Te iubesc şi n-am să te mai las să mă părăseşti. Tu şi Nicki aveţi nevoie de mine. E destul atît.

– Nu! În timp ce-şi ridica braţele ca să-i cuprindă faţa între palme, cuvertura îi căzu de pe umeri. Îi alină tîmplele şi-n ochi îi juca dragostea. Nu e destul! De ani de zile îi protejezi pe unii şi pe alţii. Ai stat atît de mult în umbra lui Scott încît asta a devenit un mod de viaţă pentru tine. A sosit timpul să ai ceea ce îţi doreşti. *Pentru tine.* Spune-mi, Jake, continuă ea cu degetul oprit o clipă suspendat în aer, ce vrei de la mine?

El îi privi tulburat sînii frumoşi, aproape dezgoliţi. O trase violent spre el, acoperindu-i gîtul cu sărutări care arătau cît de mult o dorea. Kelly i se abandonă dulce, dar cînd îi simţi trupul zguduit de un fior, se trase înapoi.

– Spune-mi! îi comandă cu mîndrie. Spune-mi acum!

– Pe tine te vreau, Kelly, răspunse el cu ochii închişi şi fruntea lipită de-a ei. Vreau ca toată dragostea pe care o poţi tu oferi unui bărbat, mlo să-mi aparţină. Poţi să mă iubeşti, Rază-de-Soare?

– Jason Caldwell, spuse ea sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Te iubesc *pe tine.* Te-am iubit din noaptea în care ai stat la uşa apartamentului meu numindu-mă domnişoara O'Brian. Te voi iubi *mereu*. Nu am iubit niciodată un alt bărbat şi nici nu voi mai iubi altul.

Jake era şi mai încordat. Tremurul muşchilor îi trăda uimirea. Secundele trecură, se transformară în minute. În cele din urmă el spuse cu o voce gîtuită:

– Nu, scumpa mea. Dădu din cap a negaţie, luptîndu-se cu durerea din piept, care îl împiedica să vorbească. Dacă nu-i adevărat ce spui, vei plăti pentru asta în ceruri.

– Taci! Se ridică în genunchi, trăgînd cu iritare cuvertura spre ea. Îi luă capul între palme şi-l privi fix în ochi: Uită-te la mine! Priveşte! Te implor să nu negi ceea ce vezi!

Încet, cu teamă, ochii lui îi căutară pe-ai ei. Cînd îi găsi, se priviră ca-ntr-o oglindă dublă a inimii. În felul acesta află răspunsul. Cu o mişcare tandră, o trase spre el. Îşi ceru iertare cu glas tremurător. Încercă s-o sprijine din nou de pernele moi, dar se simţi luat de gît şi tras uşor. Se apropie şi mai mult de ea, şi-o mîngîie,

simţindu-i trupul fermecător. O sărută pe sfîrcurile de foc ale sînilor. Sărutarea se adînci şi-o simţi, flămîndă, dăruindu-i-se toată, îmbrăţişîndu-l, lăsîndu-se îmbrăţişată. O trase spre el şi ea se arcui sub greutatea lui cu un strigăt plin de adevăr.

– Te iubesc!

A fost la fel ca în noaptea cînd rămăseseră singuri la Charleston, dar mult mai minunat. O sărbătoare a dragostei care nu încetase niciodată, însă acum cunoscută de amîndoi şi pe deplin împărtăşită. Se dăruiau unul altuia fără rezerve şi pentru totdeauna. Trupurile lor se împletiră într-unul singur, arătîndu-şi din nou credinţa pe viaţă.

După prima dată, consumată în grabă, zăboviră savurînd momentul ca şi cînd nu s-ar mai fi întîmplat niciodată, indiferent de cîte ori se iubiseră pînă acum. Descoperirea esenţială era că fiecare venise acasă. Niciodată singuri, întotdeauna, de acum înainte, împreună. Împreună sau separat, Jake va fi lumea lui Kelly, iar ea lumea lui. Şoapta „Te iubesc" rostită de el se împletea cu a ei şi spaima lunilor din urmă dispăru la aceste cuvinte.

Deşi trăia clipa unică, cu întreaga ființă a lui Jake mărită însutit în inimă, atît ca bărbat, cît şi ca iubit, Kelly simţea totuşi o încorsetare. Mult prea perspicace şi dornică să accepte doar puterea deplină a pasiunii lui, îşi punea în taină o întrebare. Aşa cum se întîmplă cu îndrăgostiţii adevăraţi, el înţelese gîndul nerostit mai bine decît dacă ar fi fost exprimat.

– Eşti unică. Te iubesc aşa de mult. Mi-e teamă.

– N-ai să-mi faci rău, Jake. Nu poţi s-o faci. Îl cuprinse cu dragoste umerii musculoşi, trăgîndu-l mai aproape şi încercînd să-l convingă. Am nevoie de forţa ta tot atît de mult ca şi de tandreţea ta.

– Kelly.

Numele ei era ca o rugăminte pe buzele lui. În acelaşi timp, îi îndeplinea dorinţele tăcute. Între ei nu mai era loc de sfială, ca şi cînd n-ar fi existat niciodată.

Jake adormi cu mîna petrecută posesiv peste sînii ei. Kelly îi privea admirativ trăsăturile aspre şi ferme. Slăbise şi pe obraz îi apăruse o cută adîncă. Liniile marcate ale oboselii i se citeau şi pe frunte, dar acestea din urmă păreau

mai puţin adînci. Se gîndi cum ar putea face să dispară şi ultima urmă de încordare din el. Ghemuindu-se cu capul lîngă faţa lui, cu degetele întinse pe pieptul său, se cufundă, legănată de ritmul respiraţiei lui, în primul somn fericit de după săptămînile lungi de aşteptare.

Cînd razele soarelui cuprinseră camera în strălucirea lor puternică şi caldă, Kelly sări din pat şi se duse în vîrful picioarelor pînă la uşă, cu intenţia de a închide obloanele.

– Bună dimineaţa, scumpa mea!

– Credeam că mai dormi, zise ea zîmbind.

– Da, însă nu singur.

Îşi desfăcu braţele rîzînd şi ea zbură înspre el.

– Ai dormit bine? Erai aşa de obosit. M-am temut să nu te deranjăm.

– Tu n-ai dormit?

– Mmm. De două ori. Se aplecă asupra lui, lungindu-i-se pe piept. Rezemată de el, îl studia cu atenţie. Am dormit o dată după ce m-ai iubit şi a doua oară după ce şi-a luat Nicki micul dejun.

El rîse sonor.

– Înseamnă că am dormit adînc. N-am auzit

nimic.

– Dacă luăm în considerare faptul că eu sînt micul ei dejun, nu se face prea mult zgomot, în caz că nu apucă să se impacienteze.

– Cred că şi mie mi-ar plăcea să te am la micul dejun.

Degetele lui îi atinseră uşor sînii.

– Fiţi binevenit, domnule Caldwell!

Se ridică puţin şi se lipi de el, sărutîndu-l. Simţindu-se din nou dorită, se lăsă în voia simţurilor, însă el se încordă şi o îndepărtă.

– Spune-mi despre Scott!

Era o şoaptă dureroasă, rostită între dorinţă şi teroare. Privirea lui o încremeni. Se uită la faţa lui întunecată şi-şi dădu seama că sosise timpul ca el să ştie tot. Un gînd îi străfulgeră mintea şi ezită. Se iubeau atît de mult şi, cu toate acestea, se întreba dacă va putea înţelege singurătatea cumplită care o determinase la compromisuri. Pe măsură ce gîndul prindea contur află şi răspunsul. Da, o va înţelege şi o va ierta pentru că o iubea.

– Nu-i o poveste foarte lungă, nici foarte frumoasă. L-am întîlnit la o săptămînă după ce mă angajasem la Nick. Era bolnav şi bea foarte

mult. Se pare că îl puteam determina să n-o mai facă. Eram singură şi mi-a spus că are nevoie de mine. Cînd m-a cerut în căsătorie, am acceptat.

– Pur şi simplu? Scurt şi cuprinzător? Nu l-ai iubit niciodată?

– Nu. Se uita la el drept, complet convinsă şi sigură de ce spunea. Am spus adevărul. N-am iubit alt bărbat în afară de tine.

– L-ai strigat pe nume.

– Da. Kelly îşi aminti şi înţelese. Am lăsat deoparte ura faţă de el şi l-am binecuvîntat.

– Pentru Nicki?

Vocea lui joasă era neclintită.

– Nu. Dădu din cap fără a-l scăpa din ochi. Pentru tine.

Jake o privi cu lumina aceea adîncă din ochi, iar ea se pregăti să vină în braţele lui. Un ţipăt supărat sparse însă strălucirea de aur a clipei. Sclipirea se stinse într-o umbră gingaşă şi Jake chicoti.

– Se pare că altcineva a luat micul dejun în locul ei.

– Acum este ora prînzului. Pentru ea. Ce-ar fi să faci un ouş pînă mă ocup de ea? După aceea

îţi fac şi ţie de mîncare.

– Sună promiţător, dar aş vrea să stau cu voi, dacă nu deranjez. Mi-aţi lipsit atîta.

– Nu deranjezi, zîmbi ea. Nicki ţi-a dus dorul la fel de mult ca şi mine.

Jake ieşi de sub duş tocmai cînd Kelly îşi descheia rochia şi o punea pe Nicki la sîn. Micuţa îmbăiată şi pudrată, cumplit de flămîndă, îl încînta. O urmări fascinat cum se înfige, mîncăcioasă, în sînul plin al mamei. Se uita la ea ca şi cînd ar fi văzut pentru prima oară o asemenea scenă. Rîse şi glumi pe seama ei, numind-o tigru şi mîngîind-o pe obraz.

– Aceasta este imaginea pe care am păstrat-o cu mine după ce aţi plecat. Rămîne în continuare cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Înseamnă că m-ai iertat pentru că m-am măritat cu Scott fără să-l iubesc.

– Ce-i de iertat? Ai făcut exact ce am făcut eu toată viaţa. Aveam şase ani cînd am descoperit că Scott era afectat de faptul că eu şi

nu el purtam numele familiei. I l-am dat lui. Am încercat să fac asta pentru el. Era un mod copilăresc de a-i face un bine. Apoi, părea că nu mai creşte. Mai tîrziu, am încercat să opresc căsătoria cu Lydia, dar am continuat să cred că ea l-ar putea ajuta.

– Lydia mi-a mărturisit că n-a fost niciodată rău cu ea.

– Nu, în mod conştient n-a fost, ci doar fără să-şi dea seama. De asta n-a mai putut da ochii cu ea cînd a rămas imobilizată în scaunul de invalid. A dat bir cu fugiţii de la un dezastru, a ajuns în braţele tale şi a generat alt dezastru. Nici atunci n-a învăţat nimic. Întors la Lydia, n-a fost cu nimic mai bun.

– Ai fost întotdeauna sursa lui de voinţă şi curaj, nu-i aşa? Kelly putea, în sfîrşit, să-l înţeleagă pe bietul Scott. Cînd m-a găsit pe mine, era în căutarea unui alt Jake.

– Asta nu e prea flatant pentru tine, spuse Jake scurt.

– Cred şi eu. Tu nu l-ai rănit, ştii doar. Dacă n-ai fi fost acolo, s-ar fi bazat pe altcineva. Nu te poţi învinovăţi pentru cele făcute de el.

– Poate că nu, zise el convins de logica ei.

Nicki gînguri cu glas fericit. Jake îi zîmbi. Lasă-mă pe mine s-o pun în pat! De ce nu faci un duş pînă aranjez eu în bucătărie şi fac o omletă?

– Fleacuri. Pregăteşte tu tot ce trebuie şi fac eu o omletă care te va face să uiţi de toate necazurile.

– N-am necazuri. Nici măcar unul singur. El îi zîmbi şi-i luă copilul. Acum mişcă. Dacă nu, am să-ţi fac eu un duş...

– Vorbe, zise Kelly zîmbind, în timp ce dispărea în baie.

Cînd termină, îl găsi pe Jake aşteptînd-o aşezat pe pat. Nu-şi pusese rochia, dar se înfăşurase cu un prosop. Era deja îmbujorată de la apă, dar, cînd îi văzu chipul, pe obrajii ei se mai adăugă o pată de culoare.

– Eşti prima femeie din cîte cunosc atît de drăguţă într-un prosop.

– Şi cîte femei îmbrăcate în prosoape cunoşti? întrebă ea cu un zîmbet de adoraţie şi dorinţă atotcuprinzătoare.

– Nici una în afară de tine, admise el.

– Atunci cum poţi să spui că sînt cea mai drăguţă?

– Pentru că am ochi. Vino încoace! Am ceva pentru tine. De la mama.

Kelly rupse panglica şi ridică din ambalajul umed un frumos trandafir galben. Pe tija lui găsi un bilet:

Dragi copii,

Sper că atunci cînd veţi citi nu veţi mai avea nevoie de sfaturi. Kelly, acum eşti o crizantemă roşie. Din alb, ai devenit roşul minunat al dragostei mele. Numai tu poţi să-l faci pe Jake un adevărat cedru... puternic, invincibil. Eu pentru asta exist.

Şi el pentru tine va trăi, Kelly, dacă îl vei lăsa. Uită trecutul! Recunoaşte darurile care ţi-au fost date! Urmează mesajul acestui trandafir! Vorbeşte tare cînd vorbeşti despre dragoste!

Iartă o femeie bătrînă şi plicticoasă.

Lily.

– Ştie! Chiar ieri vorbea despre intuiţia de mamă. Kelly îşi acoperi faţa cu mîinile. Ce crede despre mine?

– Te iubeşte ca şi pe mine. O trase pe genunchii lui şi-o mîngîie pe cap. Mi se pare că a ştiut înaintea mea tot ceea ce eu m-am temut să admit. Ştii că prima dată cînd te-am văzut

eram supărat pe tine? Kelly dădu doar din cap şi se lipi şi mai tare de el. Cred că „furios" ar fi cuvîntul cel mai potrivit. Acum ştiu de ce eram aşa: credeam că-l iubeai pe Scott, iar eu aş fi vrut ca în locul lui să fiu eu. O singură dată mi-am dorit femeia lui. Atunci. Mi-a fost chiar teamă să admit că vreau dragostea ta, de spaimă că n-am s-o am niciodată. Îşi dai seama cît de fericit am fost cînd te-am auzit spunînd că nu l-ai iubit niciodată?

– Vei fi furios şi pe Nicki, pentru că e copilul lui?

– Nu. Pentru că nu este. Este a mea. Vă consider pe amîndouă un dar de la Scott.

– Şi dacă vom mai avea copii?

Kelly aştepta cu emoţie şi teamă. El chicoti:

– Să vedem ce spune Richard.

– Richard? întrebă ea surprinsă, cu ochii cît cepele. Ce are el a face cu asta?

– Dacă-ţi aduci aminte, draga mea, acum cîteva săptămîni am petrecut o noapte deosebită. De atunci mă obsedează gîndul că ai fi putut rămîne din nou însărcinată. Cînd am discutat cu el această posibilitate, mi-a reamintit că nu poţi rămîne însărcinată dacă foloseşti

anticoncepţionale; apoi m-a făcut prost în fel şi chip.

– Nu mai vrei copii?

– Ba da, vreau, dar nu ca rezultat al unei disperări oarbe. Am încercat să te leg de mine cu verigi nenumărate şi n-a fost bine.

– Verigi? repetă Kelly confuză.

– Scumpa mea, nu era vorba de încredere, nici de paternitate. Erau nişte verigi inventate să te apropie de mine, chiar dacă nu ştiam pentru ce. Apoi, căsătoria. Ah,Kelly, te iubeam atît de mult, doream cu disperare să te păstrez prin orice mijloc. Dar nu lăsîndu-se însărcinată, nu aşa de devreme, nu înainte...

– Dar, Jake, vreau copii de la tine.

– Şi eu de la tine, dar nu acum. Să mai treacă un timp, te rog! Vreau să mă bucur de fiica mea. Mai mult ca orice vreau o soţie doar pentru mine. Dar, ţine minte, Kelly: oricîţi copii vom avea, Nicki va fi întotdeauna deosebită. Dacă n-ar fi fost ea, poate că nu te-aş fi găsit niciodată.

– O.K. Sînt fericită că m-ai găsit, declară ea cu mîndrie şi-l sărută pe gît. Stătu un timp tăcută. Apoi a început să vorbească repede,

parcă mai mult pentru ea însăşi: Pare o prostie ce spun. Nu poate să-ţi fie dor de ceea ce nu cunoşti, dar mie mi-a fost dor de braţele tale. Ştii că visam aproape în fiecare noapte că mă ţineai în braţe, cînd dormeam?

– Nu visai, Kelly. Te ţineam într-adevăr în braţe. Era tot ce puteam face şi nu-mi cer scuze pentru aceasta. Ai stat lîngă inima mea noapte de noapte.

– Jake?

– Hmmm.

– Te iubesc.

– Nu atît de mult ca mine, dar poţi să-ncerci de acum înainte. Pe buze prinse contur zîmbetul unui ştrengar. Ce se mai aude cu micul dejun?

– Îţi fac o omletă, spuse ea, dar nu se desprinse din îmbrăţişarea lui.

– Copil prostuţ, asta-i pentru prînz. Orice nevastă bună ştie că mai întîi e micul dejun.

Apoi, cu blîndeţe şi multă atenţie, începu să-l desfăşoare din jurul trupului prosopul.

Într-o lume lipsită de timp, în care nu exista decît dragoste, mîngîiere şi din nou dragoste şi cuvinte dulci, fără sens, poposi seara.

– Acum, scumpă doamnă, despre libertatea aceea a noastră.

– Tu eşti libertatea mea. Ai fost întotdeauna. Am stabilit că eşti liber, nu-i aşa? Dovedeşte-o.

Cînd se lăsă noaptea, aceasta o găsi pe Kelly odihnindu-se în braţele lui Jake, cu capul sprijinit pe pieptul lui.

– Jake? murmură în timp ce mîna lui îi mîngîia absentă sînii.

– Da?

– Chiar te scot din sărite dacă voi mai avea un copil curînd?

– Ce? Mîna lui se opri, rămînînd liniştită dar fermă.

– Ei bine, dragă, trebuie să admiţi că nu toate se întîmplă într-un acord deplin.

Kelly zîmbi la gîndul că s-ar putea să poarte în pîntec, chiar acum, copilul lui Jake.

– Oh, Dumnezeule!

Urmă o tăcere, apoi rîsul uşor al lui Jake se transformă într-un hohot.

– Ai văzut acum cît de mult te iubesc, Kelly?

– Mai arată-mi încă o dată!

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lila jr.

Editura VICTORIA

București 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)